

Hoa Tâm Thuần Chúc Ái

Contents

Hoa Tâm Thuần Chúc Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	52
15. Chương 15	58
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	75
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80

Hoa Tâm Thuần Chúc Ái

Giới thiệu

Editor : NamThế loại: Tiểu thuyết đam mỹ hiện đại, khá nhiều cảnh tế nhị, kết thúc đẹp. Nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng trê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tam-thuan-chuc-ai>

1. Chương 1

Giữa trưa, trong phòng ngủ xa hoa của khách sạn, Liên Điền cuộn tròn trong chăn ngủ say, cả người đều mệt mỏi, căn bản không thể đứng lên được, lại càng không thể đi làm dù phòng làm việc của hắn ở ngay tầng dưới.

Liên Điền mơ hồ, thôi quên đi, khách sạn này chính là của hắn cơ mà! Cho dù hắn có không đi làm, cũng chẳng có ai dám quản, đây chính là ưu đãi lớn nhất của một ông chủ. Bởi vậy, hôm nay cũng không cần xuống giường, cứ ngủ cho đến chết tại chiếc giường trắng tinh to lớn này cũng được. Mà khăn trải giường ướp hương hoa gì mà thơm vậy a~~ Thật thoải mái

Ngô, thích, thích quá, thích đến chết đi được. Không khí bên ngoài nhờ có điều hoà mà hơi lạnh, lại được đắp chăn ấm như vậy. Y nghĩ nếu có thể nằm như vậy cả đời thì tốt rồi, không cần điều gì khác, chỉ cần hương vị ngọt ngào này thì chẳng còn luyến tiếc gì nữa.....

Nhưng có kẻ không thức thời đã kéo lấy tấm chăn của y. Chết tiệt, kẻ điên nào vậy? Giằng co một lúc, quả thật không phải là mơ a

Không, không thể là mơ, chăn vừa bị kéo ra thì cặp mông nhỏ xinh của Liên Điền cũng phơi bày trong không khí khiến y cảm thấy ớn lạnh, sức nhớ chính mình đang trong trạng thái lơ đãng hoàn toàn.

“Không được giành chăn của ta!” Liên Điền lên tiếng báo cho kẻ điên khùng kia – y nhớ lại đêm qua sau khi gặp mặt, hai người rủ nhau tới đây, miệt mài hoan hỉ một đêm rồi cùng nhau lăn ra ngủ tới tận bây giờ. Tên kia đúng là thứ đồ cù lẩn, chẳng lẽ không biết đại thiếu gia như y ghét nhất là bị kẻ khác làm phiền khi đang ngủ ngon sao?

“Người có đầu óc không vậy? Không để ta ngủ thêm chút nữa được sao?” hai mắt Liên Điền vẫn nhắm lại, giọng nói tỏ vẻ khó chịu.

“Mười một giờ, nếu không đứng lên, tiền phòng sẽ bị tính gấp đôi.” Tiếng nói ầm trầm, êm tai nhắc nhở Liên Điền.

“Gấp đôi thì gấp đôi, sợ gì.....” Liên Điền vốn không lo thiếu tiền, oán trách trả lời “Ta đau đầu muốn chết, tối hôm qua uống quá nhiều, thân thể lại vận động quá mức, ta muốn ngủ tiếp, người thích thì cứ đi trước đi”

“Hôm nay không phải cuối tuần, người còn phải đi làm nữa, còn không nhanh lên, muốn nằm ỉ ở đó đến khi nào?”

“Việc gì đến người? Chuyện của ta ta tự biết như thế nào. Ta chính là ông chủ – ta biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm”.

“Vậy tối qua việc người rên rỉ dưới thân ta có phải là việc nên làm hay không?” – giọng nói nam nhân dần trở nên khiêu khích. Lời vừa dứt, nam nhân đã tiến sát lại gần Liên Điền, âu yếm vuốt ve “Cặp mông của ông chủ thật là trơn mềm a~ Hảo đáng yêu a~ Thật gọi cảm a~”.

Bị đôi bàn tay to khoẻ sờ xoạc, tứ chi của Liên Điền đều bủn rủn, một bộ phận khác ở hạ thân lại rất đau. Hai bên thái dương y nổi lên cả gân xanh, lửa giận trong lòng bùng lên như thuốc nổ phát tác. Không thể nào! Không phải đâu? Chắc chỉ là ảo giác thôi! Liên Điền vẫn dẫu mặt dưới chăn, cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ của mình, ra vẻ bình tĩnh, ngữ khí thần nhiên hướng tới nam nhân đang mơn trớn đôi mông của y “Ai, vì cái gì mà tiểu cục hoa của ta thật là đau a!”

Liên Điền không thể chấp nhận sự thật rằng y đã đánh mất lần đầu tiên của mình cho tên nam nhân này. Y biết hắn còn rất trẻ, phỏng chừng còn chưa đến hai mươi tuổi. Liên Điền tối hôm qua thấy khuôn mặt hắn dễ nhìn, thân thể lại dẻo dai sắc chắc nên có ý muốn kết bằng hữu. (Tiểu Nam: ai cha, bằng hữu kiểu gì mà phải chọn người dẻo dai sắc chắc vậy Điền ca? Đệ hông hủ a

)Sau đó hai bên nguyện ý cùng nhau tới nơi này. Nhưng y nguyện ý cũng không có nghĩa y sẽ để hắn thượng mình a.

“.....”

Nam nhân không lên tiếng vì tâm trí của hắn giờ đây đang đặt cả trên chiếc lưỡi mà hôn, mà mút, mà liếm cặp mông bóng loáng, non mịn, trắng như hoa tuyết kia.

Chiếc lưỡi ẩm áp điều luyện di động khiến hạ thân Liên Điền trở nên nóng. Liên Điền cực lực khống chế xúc động, không dám biểu hiện ra ngoài. Hơi hơi nghiêng mình, nhìn thấy khuôn mặt nam nhân đang “dán” trên mông mình lập lại câu hỏi “Ta hỏi người, tại sao tiểu cục hoa của ta lại đau như vậy?”

Phía dưới truyền đến âm thanh “À..... Chuyện đó.....” Một bên lấy tay âu yếm, một bên dùng miệng liếm, nam nhân miễn cưỡng trả lời “Bởi vì tối hôm qua nó đã bị sử dụng a.”

“Sử dụng?!” Phan! Một tiếng nổ, trái tim Liên Điền nổ tung – giống như bom nguyên tử nổ khiến đất trời sụp lún. Y giận dữ, bật phắt dậy như lò xo, hai tay tóm lấy cổ áo của nam nhân, rống to “Hỗn đản! Người vừa nói cái gì? Sử dụng cái... cái ...cái gì?” Khuôn mặt Liên Điền trắng bệch, cơ thể cả đêm hăng say làm tình vốn đã uể oải vô cùng, nhưng chuyện này y không thể bỏ qua được.

“Sử dụng lúc nào?”

“Dùng như thế nào?”

“Để làm gì?”

“Rót cuộc dùng nhiều hay ít?”

“Người ——” Liên Điền như một con dã thú, gò má trắng nõn bởi giận dữ mà hiện lên nét đỏ ửng, gắt gao túm lấy cổ áo sơ mi xanh nhạt của nam tử trước mặt. “Người phải nói rõ ràng cho ta!”

“Là... tối hôm qua, ” khuôn mặt nam nhân vẫn trấn tĩnh không hề bị Liên Điền hăm dọa mà hoảng hốt. “Dùng như thế nào? Chính là, đưa vào rồi rút ra rồi lại đưa vào..... cứ như thế, còn bao nhiêu lần thì.....” Nam tử tỏ vẻ ngây ngô lần lượt đưa ra năm ngón tay trái, rồi lại năm ngón tay phải mà vẫn không đủ để đếm. Quả là khó xử “A, chuyện này, thật là xấu hổ a..... số lần quả thực nhiều lắm, ta nghĩ không nói tốt hơn”. Liên Điền ngơ ngác nhìn bộ dáng giả tạo của kẻ chết tiệt trước mặt, vài giây sau mới hoàn hồn, thề lên: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Người đang giả bộ sao?.....”. Nam nhân chỉ mặc áo sơ mi, nửa dưới thân người hoàn toàn trần trụi, lộ ra dáng người khỏe đẹp. Hắn vẻ mặt nghiêm túc, hướng đôi môi đỏ mọng về phía Liên Điền, cười cười “Thôi được rồi, tối hôm qua, cây thịt lớn của ta đã sử dụng tiểu cục hoa của người, việc đó a, gọi là làm... làm tình”.

“Làm... Làm....làm tình” Lửa giận thiêu đốt Liên Điền, y một cước đá kẻ trước mặt xuống giường. “Người là ai? Tại sao chúng ta lại ở cùng nhau, tại sao người dám lợi dụng ta, người chán sống rồi?”

“Cái gì mà lợi dụng? Người có thể quên dễ dàng thế sao? Tối hôm qua ở Blue, người than thở một hồi với ta rằng người cô đơn thế này, tịch mịch thế nọ... ta đây mới cùng người tới nơi này a~” Nam nhân tỏ vẻ khó xử, giống như kiểu hắn mới chính là người phải chịu thiệt thòi, miễn cưỡng mà làm tình với Liên Điền.

“Blue?” Liên Điền nhớ lại tên quán bar rồi từ từ nhớ lại chuyện đã xảy ra.

“Tối qua người uống rất nhiều, còn gây sự với người khác, ta sợ người xảy ra chuyện nên mới cùng người thuê phòng khách sạn”.

Liên Điền nhớ lại tối qua, y ở quán bar thấy một nam nhân tuấn tú, nổi lên ý muốn thượng hân, cùng hân hoan ái nồng bỏng nên liền tới bắt chuyện. Nhưng tối hôm qua Liên Điền cũng đâu có say quá, nhất định là tên tiểu quỷ này làm bộ để thoát tội xâm chiếm tiểu cục hoa vẫn còn trong trắng của y.

“Hỗn đản, ta giết người, không được ta cho phép mà dám làm chuyện đó với ta!”. Liên Điền hô to.

“Bởi vì cái miệng phía trên của người có chết cũng không chịu liếm mút cây thịt lớn của ta, cho nên ta cũng chỉ còn cách dùng cái miệng phía dưới thôi. Người tối hôm qua giống như thú cái tới kỳ động dục a, không ngừng rên rỉ, van cầu ta tiến vào tiểu cục hoa, nhìn người như vậy, ta sao nỡ để người thất vọng a~”. Nam nhân đứng lên “Ta chỉ muốn giúp đỡ người thôi!”. Hắn đứng lên Liên Điền mới phát hiện, tên khốn này tại sao lại cao như vậy chứ, thật không công bằng, khuôn mặt tinh tế, dáng người cân đối, hoàn toàn có thể làm người mẫu ảnh bìa tạp chí thời trang.

“Giúp con khỉ, người chỉ muốn thỏa mãn bản thân mình thôi”. Nam nhân không để ý, thản nhiên vuốt lại mái tóc, tay bỏ vào áo khoác, lấy ra một điều thuốc, tựa vào góc tường – phì một hơi, nhàn nhã nhìn kẻ trên giường đang tức giận nhưng bộ dáng lại đáng yêu vô cùng.

“Người không thể quên a~ Tiểu cục hoa của tổng tài Hoa Tâm khách sạn đã bị cây thịt lớn của ta làm cho nở rộ đến mức sắp tàn luôn a~ Hắc, hắc....” Bỏ đi điều thuốc, thanh niên áp sát vào Liên Điền, kẻ tai nói

nhỏ “Vì là lần đầu tiên, cúc hoa của người quả thật quá nhỏ a~ Làm cho cây thật lớn của ta cũng bị đau, nhưng nói gì đi nữa, người cũng thực thoải mái a~”

Liên Điền nghe xong, tức giận đã biến thành phần nộ, xốc áo thanh niên đang ở trên mình, lớn tiếng thóa mạ “ Miệng người ăn cái gì mà thối quá vậy?”

“Ai, có gì nhiều nhận đâu, đêm qua miệng ta chỉ uống thứ mà tiểu kê kê của người bắn ra mà thôi, hết lần này đến lần khác, mỗi lần đều đầy cả miệng ta, trình độ dâm loạn của người ta thật không còn gì để nói”

“Người... Người...” Liên Điền phát hiện dù y có tức giận như thế nào, thanh niên này cũng không hề khó chịu, ngược lại còn có vẻ hả hê.

“Tiểu cúc hoa còn đau không? Ta sẽ giúp người liếm nó, giống như tối qua vậy, làm cho nó co rút đáng yêu, hé ra rồi lại cụp vào.....” Thanh niên mỉm cười, thẳng tay đè Liên Điền xuống giường.

“Người... người... người” Liên Điền chỉ vào mặt thanh niên, tức giận đến run lẩy bẩy. Từ nhỏ tới giờ, chưa có ai dám đối xử với y như vậy, lợi dụng y xong rồi còn tiếp tục xỉ nhục. Liên Điền xuất thân từ dòng họ Trình danh giá – chủ nhân của tập đoàn khách sạn Hoa Tâm, to lớn bậc nhất đất nước này. Y sớm biết mình thích nam nhân, trong những lần giao hoan, y luôn nắm quyền chủ động. Không ngờ chỉ một đêm do say rượu mà... cho dù có say, y cũng không thích bị người ta thượng như vậy, nhất định là có vấn đề!

“Người bỏ thuốc vào rượu của ta?” Liên Điền tỉnh ngộ “Nhất định như vậy!” chỉ có giả thuyết này mới có thể giúp hẩn lý giải hành động của mình.

“Thủ đoạn hạ lưu như vậy, ta đây không thêm dùng a~”

“Nhưng... ta... ta làm sao có thể?” Liên Điền buồn rười rượi, than thở “Không thể nào!”. “Tối hôm qua ta chỉ hôn vào tai người mấy cái, gọi người vài câu thúc thúc, sau đó người rất hưng phấn”. Thanh niên giúp Liên Điền giải tỏa nghi vấn.

“Thúc thúc? Ta không phải thúc thúc”. Y mới hai mươi tám tuổi, ghét nhất là bị người khác gọi là thúc thúc.

“Người chính là thúc thúc của ta mà” Liên Điền cảm thấy nam nhân kia đang cố gắng chọc tức mình “Ai là thúc thúc của người? Lú lẫn rồi phải không?”.

“Ai nha, thúc thúc, người không nhớ ta sao? Ta là Lý Kiến a~” Nam nhân dùng hai tay ôm cổ Liên Điền, làm nũng “Lúc ta mười tuổi, người đã đồng ý suốt đời ở cạnh ta!”.

“Lý Kiến... “ Liên Điền trầm nghĩ, Lý Kiến, Trình Lý Kiến, không phải, vậy chắc là Âu Dương Lý Kiến.

2. Chương 2

Chín năm trước, Liên Điền đang du học tại Mỹ thì nhận được tin anh họ Trình Liên An bị nạn qua đời. Vừa đúng lúc được nghỉ hè, y liền trở về tham dự tang lễ người anh họ, trong lễ tang, Liên Điền từng thấy một bé trai hiền như khúc gỗ. Hỏi ra mới biết hẩn là con riêng của Trình Liên An và một người phụ nữ. Mấy tháng trước, Trình Liên An dẫn bọn họ về Trình gia để nhận tổ quy tông, cho đứa bé kia đổi sang họ Trình (vì từ lúc sinh ra hẩn theo họ mẹ – Âu Dương). Không ai ngờ, việc đó chưa kịp thực hiện thì anh họ y qua đời.

Trong lễ tang còn xuất hiện một phụ nữ khuôn mặt bi ai chính là mẹ của Lý Kiến. Liên Điền, khi ấy mới mười chín tuổi, lại sang Mỹ học từ nhỏ nên cũng không biết ở nhà đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy hai mẹ con họ thật đáng thương. Vì thế, sau khi hoàn thành các nghi thức tiễn đưa người quá cố, Liên Điền tiễn lại gần ai ủi đứa trẻ kia. Hỏi qua vài người mới tìm được hẩn. Thì ra hẩn trốn một mình dưới gốc cây hoa xương bồ, vẻ mặt âu sầu, đau lòng.

“Ta là Trình Liên Điền – thúc thúc của người, người biết ta không?” Liên Điền với tay lấy ra trong túi một chiếc kẹo mút “Cho người này”. Lúc đó Liên Điền chỉ cảm thấy dùng kẹo mà dụ dỗ thì thật trẻ con nhưng không ngờ Lý Kiến lại đứng lên. Nhưng hẩn không chú ý đến y, chỉ khoanh tay ra sau lưng, bước khỏi gốc cây xương bồ.

“Người là Lý Kiến, người thích chơi cái gì? Ta dẫn người đi!” Liên Điền duy trì nét mặt mỉm cười.

“...” Lý Kiến vẫn im lặng.

“Cho dù không thích ta, người cũng nên nhận lấy cây kẹo này, là chocolate nhập khẩu ta mua tại sân bay đó, rất ngon!” Lý Kiến không chịu nhận. Hôm nay, lần đầu tiên trong đời hắn thấy một lễ tang lớn như vậy, hàng chục chiếc xe màu đen, những người đều dự đều mang vẻ cao sang quyền quý – hắn chỉ không chịu nổi ánh mắt họ nhìn hắn và mẹ hắn, không thích những lời đám người kia bàn tán sau lưng hai người. Hắn không muốn nói chuyện cùng Liên Điền, hắn nghĩ thanh niên này chắc cũng chẳng khác gì những người kia.

Thất đứa bé sắp rời đi, Liên Điền không đành lòng “Tuy Liên An mất, nhưng còn có ta, ta là thúc thúc của người, cho dù sau này có chuyện gì, ta sẽ luôn quan tâm tới người, khiến người được hạnh phúc!”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Kiến ngược lên, nhìn về phía đôi mắt nhỏ dài của Liên Điền.

“...” Đôi mắt đen của Lý Kiến trợn to, hắn chợt phát hiện người gọi là Liên Điền thúc thúc kia của hắn là một người rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, tóc đen bóng nhẵn, gương mặt ưa nhìn, giọng nói dễ nghe, cả người toát lên khí chất dịu dàng như trăng rằm đêm khuya. Liên Điền thấy Lý Kiến chăm chú nhìn mình, sợ hắn vẫn chưa tin:

“Ta nói thật mà, người không cần lo lắng, sau này người không phải cô đơn nữa!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, Liên Điền thúc thúc của người luôn giữ lời hứa”.

“Vậy thì thật tốt” Lý Kiến vừa sợ hãi vừa chờ mong. “Đa tạ người, thúc thúc”

Đó chính là lần đầu tiên Âu Dương Lý Kiến nhìn thấy Liên Điền. Tại gốc cây xương bồ thơm mùi hoa đó, Âu Dương Lý Kiến nhớ rất rõ những gì vị thúc thúc kia đã nói, trong lòng thấp thỏm chờ mong: “Ta nói thật mà, người không cần lo lắng, sau này người không phải cô đơn nữa!” Nếu thật như vậy, thì quá tốt rồi.

Chuyện đời không ai ngờ tới, sau đó hai người không gặp mặt nhau nữa. Hai mẹ con Lý Kiến sau đám tang Trình Liên An đã rời khỏi Trình gia, chỉ nghe nói họ chuyển về sống ở nông thôn, không có tin tức gì thêm.

Chín năm sau, hai người gặp lại, đó mới chỉ là lần thứ hai Lý Kiến và Liên Điền gặp nhau mà thôi – không ngờ lần thứ hai, họ lại gặp nhau... trên giường.

Liên Điền có chút sợ hãi, kẻ ở bên cạnh chính là cháu họ của y – cho dù có là họ xa nhưng... nhưng cũng không nên xảy ra chuyện này a~.

“Thúc thúc, muốn nữa không?” Lý Kiến liếm cổ Liên Điền đang sưng sờ.

“Thúc thúc hôm qua trong tay điệp nhi thật là dâm dăng a~”

“Âu Dương Lý Kiến, chính là người!”. Liên Điền kinh hô.

“Đúng, chính là ta” hơi ẩm phả vào cổ Liên Điền “Thúc thúc, còn nhớ tối qua chúng ta hăng say thế nào không?” Vừa nghe thấy giọng nói vắng vắng bên tai, hình ảnh tối qua lại xuất hiện trong đầu Liên Điền. Lúc bắt đầu, bọn họ chỉ dùng tư thế 69 để thủ dâm cho nhau, nhưng Liên Điền không chịu ngậm cái thứ to lớn kia vào miệng. Sau đó, không biết tên tiểu quỷ này dùng chiêu gì mà y lại ngoan ngoãn phối hợp..... Rất dâm loạn, rất phóng túng. Dù là đối với một người nổi tiếng phong lưu như Liên Điền giờ phút này nghĩ lại cũng cảm thấy xấu hổ đến đỏ mặt.

Chín năm không gặp, Lý Kiến không còn là một bé trai hiền lành, thẹn thùng mà đã trở thành một nam nhân cường tráng – chiếc áo sơ mi hững hờ trên người khiến hắn càng thêm gợi cảm. Khuôn mặt nam tính, tay chân thon dài, thân thể mạnh mẽ rắn chắc. Làn da màu yến mạch trơn bóng, mái tóc đen dài.... tất cả đều khiến Liên Điền say mê, nhưng nguy hiểm nhất chính là.....

Cầm giác một vật nóng rực, to lớn, áp sát vào bụng, trườn lên, trườn xuống – Liên Điền đỏ mặt, mắt thấy cái thứ nam khí của tên Lý Kiến kia, so sánh lại với của mình, Liên Điền thầm than “Thật không công bằng a, ta rõ ràng là hơn hắn gần mười tuổi a~” (Tiểu Nam: Điền ca, ca có nghe câu nhỏ mà có “vỏ” chưa? Huống chi cái đó không thể căn cứ theo tuổi a.....~) Nếu như hôm qua tiểu cục hoa của y thật sự bị cái thứ kia ra vào thì chắc chắn bây giờ không thể ngồi mà miệt thị hắn như vậy được. Không thể nào!

“Ta không nghĩ rằng sau khi thoát y, thúc thúc lại mê người như vậy.... đúng là gừng càng già càng cay mà!”. Liên Điền vươn tay, tháo chiếc áo ngủ của y, làm cho nó trễ đến ngang hông, thì thào kích thích “Đầu vú rõ ràng bị ta cắn suốt đêm qua, thế mà giờ này vẫn còn hưng phấn a, mới cởi áo thôi mà đã dựng lên thế này.....”

“Ngô....ngô” Hai khối tiểu châu bị đôi bàn tay Lý Kiến không chút thương tình mà cẩu nhéo, xương sống Liên Điền run lên, ưỡn người ra phía trước. “Buông.... buông tay”. Liên Điền cắn răng kiềm chế không phát ra hơi thở khoái hoạt, nếu như còn tiếp tục bị tên tiểu quỷ này đối xử như vậy, y không biết mình sẽ như thế nào. Hắn đã lợi dụng lúc y ngủ say không ngừng “trù dập” tiểu cục hoa của Liên Điền, đứa cháu họ “yêu quái” này đúng là không coi trường bối ra gì cả.

“Buông ra, ta phải đi làm, buông.... Ân.... buông.....” Giọng nói Liên Điền đã trở nên khàn khàn.

“Vừa rồi còn nói không muốn đi làm, dù có phải trả gấp đôi tiền phòng vẫn muốn ngủ tiếp mà” Lý Kiến dùng chính lời nói của Liên Điền mà đùa bỡn y.

“Người.....”

“.....”

“Không được, buông tay!”

“Ngô.. Ân... Thúc thúc, đầu vú thúc thúc ăn thật ngon....” Lý Kiến cắn lấy đầu vú, Liên Điền bị chiếc lưỡi ướt nhẹ liếm láp, y thấy ngực mình như đang tê dại “Không.... Không được cắn!.... Ân.....” Một tay Lý Kiến lần mò xuống tiểu kê kê “Thúc thúc, chỗ này của thúc thúc thật cứng.... ta thích thúc thúc như vậy...”

“Tiểu quỷ, không... không cho phép người sờ nơi đó... Ô...” Liên Điền cứ nghĩ dù tiểu tử này có khiêu khích như thế nào y cũng không có phản ứng. Nhưng cơ thể đã bán đứng y mất rồi, mới khẽ chạm mà đã thích thú như vậy. Đáng giận, không lẽ do tiểu huyết bị khai hoa nên tâm trí bị thay đổi?

“Thúc thúc có muốn ta tiếp tục nữa không?” Ánh mắt Lý Kiến như hổ đói vồ mồi, có chút giảo hoạt nhìn thẳng vào Liên Điền. Liên Điền cảm thấy thật nguy hiểm, tên khốn kia hôm qua cũng nhìn y với ánh mắt như vậy, kết quả là....

“Âu Dương Lý Kiến, ngươi muốn làm gì?” Liên Điền nghĩ tới chuyện có thể xảy ra, bối rối thuyết phục “Nơi đó của ta đến giờ thực sự vẫn còn rất đau”.

“Chỉ một lần nữa thôi, không sao đâu...”

“Không được”

“Ta sẽ rất dịu dàng”

“Không thể được”

“Nhưng tiểu kê kê của thúc thúc hưng phấn đến độ ướt đầm rồi nè!”

“Không được gọi ta là thúc thúc, ta không có... A... Ô... Ân...” Thấy Liên Điền cãi bướng, Lý Kiến tăng thêm lực đạo chà xát tiểu kê kê, miệng dùng răng nanh cắn nhẹ vào đầu vú. Liên Điền thở dốc, thì thào “Buông ra.... không được.....”. Đáp lại y chỉ là những âm thanh dâm mỹ của hai người tiếp tục vang lên trong phòng.

Lý Kiến vừa giúp Liên Điền sung sướng bằng tay, vừa liếm hai đầu nhũ của y – muốn y phải động dục cùng hắn hoan ái thêm một lần mới thôi.

“Không được....” Liên Điền vừa mới thức dậy, cảm giác sung sướng đêm qua vẫn phảng phất trong người, cảm giác xấu hổ do biết kẻ kia chính là cháu họ của mình – hai thứ tâm trạng ấy khiến y có khoái cảm kích thích cực lớn.

Sung sướng dâng trào, Liên Điền vận vẹo thân thể, không thể không chế mà phát ra hơi thở gấp gáp, y vẫn quyết tâm khẩu thị tâm phi, chỉ tiếc là giọng nói của y đã chuyển từ khó chịu, xua đuổi thành khàn khàn như mời gọi, quyến rũ. “Âu Dương Lý Kiến, ta muốn làm thật người....A ân, buông tay ra, còn có, miệng

của người.... Ân, buông, buông...” Mặc dù biết trong lòng có chút thích thú với những động tác của nam nhân này nhưng Liên Điền vẫn muốn cứng đầu uy hiếp hắn.

“Tốt thôi, nếu lát nữa thúc thúc còn có thể mở miệng được”. Lý Kiến không để ý đến kẻ cứng đầu kia, ngược lại còn giúp Liên Điền thủ dâm mãnh liệt hơn, đầu lưỡi vừa liếm vừa cắn hai khối tiểu châu làm cho y khoái cảm đến mức bùng nổ. Lý Kiến cố tình tạo ra những tiếng động “muốt... muốt...” nhằm tăng thêm hiệu quả kích tình. Liên Điền mất hết lý trí, cuối cùng, miệng vẫn kêu lên những tiếng rên rỉ trầm thấp.

“A... Ân a a ”

Một lúc sau, Liên Điền đạt tới cao trào, gào nhẹ, ưỡn người phóng ra dòng dịch vẫn đục nóng hổi. Lý Kiến cúi người liếm sạch. Không trần trừ lâu, Lý Kiến ôm lấy Liên Điền vừa mới hưởng thụ khoái cảm còn đang xụi lơ đặt lên hạ thân hắn, làm cho y ngồi lên người Lý Kiến.

“Ngô...” Liên Điền lộ ra vẻ mặt khoái cảm, vô lực chống cự, phải nói đúng hơn là đang khao khát cùng làm việc đó với Lý Kiến, vì đêm qua y quả thật uống say nên cảm giác đó rất mơ hồ. Ngoài miệng nói không, trong lòng bảo có. Lần này cũng có thể coi mới là lần đầu tiên của y, mà đối tượng lại là đứa cháu “yêu quý” hiền như khúc gỗ năm xưa, khát vọng bị đâm thủng khiến tâm can Liên Điền cảm thấy ngứa ngáy.

“Ta sẽ dịu dàng” Lý Kiến muốn trấn an Liên Điền, hắn với lấy chai thuốc bôi trơn, đổ nhẹ vào tay, hướng tới khuếch trương tiểu huyết Liên Điền. Hắn từ từ đưa vào hai ngón tay, tiểu huyết mềm mại như sợ hãi mà co rút càng mạnh, lại vô tình hút chặt hai ngón tay Lý Kiến.

“Đau...” Liên Điền tách hai chân ngồi trên người Lý Kiến, vẻ mặt cam chịu “Ngón tay người làm đau ta a...~” Thấy y như vậy, Lý Kiến rút bớt một ngón tay, chỉ để ngón tay trở ra vào nơi nhỏ xinh ấy. Liên Điền vẫn khó chịu.

“Đau, đau, Ân... A... Đau!” Lý Kiến chợt hiểu Liên Điền đang giả bộ mà làm nũng. Lần đầu tiên cùng nam nhân làm tình, hậu huyết tất nhiên sẽ rất đau, nhưng tối qua Lý Kiến không hề dùng hết sức lực, hắn đều xác nhận người phía dưới không đau thì mới tiến vào, chỉ cần y khẽ nhăn mặt thì hắn sẽ dừng lại ngay. Dịu dàng như vậy, tiểu cúc hoa của y chắc chắn không thể bị thương tổn, chỉ có thể là Liên Điền đang cố tình vòi vĩnh.

“Đau a... Người làm đau ta rồi.... A, a ân...” Liên Điền miệng kêu đau nhưng khuôn mặt lại thoải mái mà thở gấp gấp – đáp lại kích thích của Lý Kiến nơi hậu huyết.

“Có cần phải kêu nhiều như vậy không?” Lý Kiến rút cuộc không nhịn được, vạch trần Liên Điền “ Người cần bản là đang say mê mà hưởng thụ thì có”. Rõ ràng là Lý Kiến chỉ mới vừa dừng lại, nộn huyết dâm đẳng của Liên Điền đã chủ động kẹp chặt ngón tay hắn không cho nó chạy ra ngoài.

“Yên tâm đi, lát nữa, ta đảm bảo người sẽ thấy ‘đau’ hơn, hắc hắc...” Lý Kiến tà tà cười.

“Ô, không... ” Nụ hoa hồng nhạt, non mềm của Liên Điền dưới tác dụng mát lạnh của dầu bôi trơn càng thêm hứng khởi, mở ra khép lại không ngừng. Lý Kiến thấy chuẩn bị như vậy đã xong. Hai tay nắm lấy hông Liên Điền nâng lên, chân phải đưa ra đỡ lấy thân thể y. Cánh tay phải mò xuống phía dưới, nắm lấy phân thân cương cứng nhắm thẳng vào hậu huyết. Chạm rãi, chạm rãi đẩy vào.

“A Ô.... Đau quá.... Đau quá...” Đôi môi anh đào xinh đẹp của Liên Điền khẽ méo lại, nhưng phần eo lại chủ động nâng lên một chút để Lý Kiến thấy rõ “mục tiêu chiến đấu” hơn, quả là khẩu thị tâm phi, y đang muốn một lần nữa tận hưởng cảm giác cực lạc nhân gian cùng với Lý Kiến.

“Thúc thúc...” Lý Kiến chịu không nổi mà rên lên. Nhìn xuống dưới, phân thân mới vào được phân nửa đã bị nộn huyết gắt gao hấp thụ, dường như muốn hút cả cơ thể hắn vào trong đó – hình ảnh dâm mỹ vô cùng, Lý Kiến gắng gượng hết sức, nếu không hắn đã một phát mà đẩy thật sâu phân thân vào nơi mị hoặc kia.

“Ân, tiến vào, tiếp tục động.... vào sâu bên trong...” Liên Điền cảm lòng không động, thân thể như tuyết trắng đông đưa qua lại lõi cuốn Lý Kiến va chạm mãnh liệt hơn.

“A, ta... ta....muốn.... mạnh hơn nữa.... Ân...”

Lý Kiến không muốn làm đau y nên chỉ chậm chậm mà rút ra, đẩy vào. “Ta là người đầu tiên của thúc thúc phải không?” Lý Kiến hướng tới ánh mắt ướt át như thủy tinh của Liên Điền, tiếp tục hỏi “Là người đầu

tiên thâm nhập tiểu huyết của thúc thúc?” Ngữ khí tràn ngập chờ mong.

Liên Điền đã sớm không còn biết cái gì, chỉ biết xúc cảm khoái lạc như thủy triều dâng lên không ngớt “Ồ....Ồ....Ồ, Ân.... Đau đến thoải mái, thật thoải mái, bên trong, người phải.... A.... Sâu hơn nữa....”

“....”

Mặc dù không biết đáp án, nhưng Lý Kiến mơ hồ cảm nhận được Liên Điền muốn nói gì, hắn cố gắng va chạm mạnh hơn nữa, cố gắng cho y có thật nhiều khoái cảm.

Từ sau khi lên thành phố trở thành nhà tạo mẫu tóc, Lý Kiến có nghe phong thanh về những lời đồn đại rằng Liên Điền phong lưu, phóng túng, dâm loạn như thế nào. Lý Kiến không tin những lời đồn kia, trong lòng hắn, người này mãi mãi sáng đẹp như trăng rằm. Hai người họ vẫn mãi gần gũi nhau như chín năm trước cùng nhau đứng dưới gốc xương bồ.

Nhưng nhớ tới bộ dáng của Liên Điền tối qua và ngay lúc này, hắn không khỏi có chút nghi ngờ....

Tối qua, sau khi đóng cửa, có một vị khách thân thiết của cửa tiệm hắn, mời hắn đến bar Blue để chiêu đãi cảm ơn. Vừa tới nơi thì thấy Liên Điền xuất hiện, bước xuống khỏi chiếc xe Porsche màu xanh da trời, tư thế cực kỳ ung dung, gọi cảm bước vào quán bar. Lý Kiến vốn tưởng Liên Điền sẽ không chú ý tới mình. Không ngờ, ánh mắt chạm nhau lần đầu tiên, Liên Điền đã chủ động bước tới.

Liên Điền bị hấp dẫn bởi hình dáng nam tuấn của hắn, dù bên cạnh y có rất nhiều những kẻ có thể coi là xinh đẹp, nhưng hắn – có thể xếp vào hàng đặc biệt, khó gặp. Liên Điền mời hắn uống rượu. Hai người cùng uống đến khi quán bar đóng cửa mới cùng nhau vào khách sạn này.

Lý Kiến cùng y vào phòng, dù có chút say rượu, nhưng cũng không muốn lợi dụng y mà thừa nước đục thả câu. Nhưng y lại mê hoặc hắn, thậm chí còn dọa nếu không đáp ứng, y sẽ lập tức gọi điện cho người khác tới đây giúp mình thỏa mãn.

Cứ như vậy, hai người đã cùng nhau....

Có thể lần gặp lại này không lãng mạn, đơn thuần như lần đầu tiên của chín năm trước nhưng có thể trở thành người đàn ông của y, Lý Kiến cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Lý Kiến tự tin rằng với năng lực của mình, cho dù là Liên Điền phong lưu cũng thông thể quên được lần đầu tiên này.....

3. Chương 3

Ngoài cửa sổ, mưa rơi mãi khiến trời chiều càng thêm âm đạm. Trong phòng, hai nam nhân dây dưa không dứt, dường như có thể quấn lấy nhau như vậy mãi mãi. Cuối cùng, một mối chiến thắng tất cả, hai người cùng thỏa mãn, miễn cưỡng rời khỏi khách sạn.

Liên Điền khoác trên người bộ âu phục màu bạc cao cấp của nhãn hiệu Prada, đứng ở trên đường y mới phát hiện Lý Kiến phải cao hơn mình tới tám, chín xen-ti-mét. Thân hình Liên Điền thuộc dạng cao gầy, nhưng Lý Kiến còn cao hơn y phân nửa cái đầu, thân thể lại cường tráng. Hai người đứng cạnh nhau chẳng giống thúc – chất tạo nào, Liên Điền bị dáng vẻ nam tính của tên đứng bên cạnh che lấp hết thảy – buồn bực vô cùng. Liên Điền mặc dù hai mươi tám tuổi nhưng khuôn mặt ngây ngô như búp bê trong tủ kính.

Lý Kiến mặc áo sơ mi, quần bò; anh tuấn, tự tại. Ánh mắt sắc sảo, nét mặt trầm tĩnh không hề giống một thanh niên mới mười chín tuổi. Hai người đứng ở cửa khách sạn, nhìn qua cũng biết họ vừa làm chuyện gì, quả thật là xứng lứa vừa đôi.

Liên Điền thấy thể hình Lý Kiến mạnh khỏe như vậy cũng không ngạc nhiên lắm. Anh họ Trình Liên An của y vốn kế thừa dáng dấp cao to, vạm vỡ của nam tử Trình gia – con của anh ta có như thế cũng không có gì là lạ, nói đến đây, Liên Điền tủi thân: nam nhân trong Trình gia dường như chỉ có mỗi Liên Điền là gầy yếu như thế này. Nhiều lúc tự hỏi không biết có phải mẹ y nhặt y ở ngoài đường về nuôi không nữa?

Lại nói về Lý Kiến. Năm ấy, sau khi lễ tang chấm dứt nếu mẫu tử bọn họ ở lại Trình gia, Liên Điền nhất định thực hiện tốt lời hứa suốt đời che chở cho hắn, yêu thương hắn – vì khi nói ra lời hứa đó, Liên Điền

xuất phát từ tình cảm và trách nhiệm của bậc trưởng bối đối với con cháu trong nhà. Nhưng bọn họ lại dộn về nông thôn, không ai biết địa chỉ, Liên Điền có muốn tiếp tục tìm kiếm cũng không tìm được. Sau đó lại nghe nói mẹ hắt tãi hôn, y cũng không còn hứng thú tìm kiếm họ nữa, biết đâu cứ để hắt có một gia đình mới – như vậy sẽ tốt hơn?

Bây giờ thì hai người không những ngẫu nhiên gặp lại, còn cùng nhau làm tình vô số lần. Liên Điền cảm thấy khó xử, không biết về sau phải đối xử như thế nào với người cháu họ – mỹ nam tử – bỗng dưng xuất hiện trước mặt thế này?

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Liên Điền nhận thấy tốt nhất cứ làm bộ như giữa hai người chưa từng phát sinh chuyện gì – đó là cách tốt nhất trong lúc này mà y có thể nghĩ ra.

“Người đang cầm cái gì vậy?” Liên Điền thuận miệng nói chuyện cùng Lý Kiến, thấy hắt đang cầm trên tay một cái hộp không lớn lắm, liếc vào bên trong thấy có vài cái kéo đủ kích cỡ.

“Là thùng dụng cụ của ta. Ta là nhà tạo mẫu tóc”

“Ôi chào! Thật ư?”

“Đúng vậy, khi nào người muốn cắt tóc có thể tới tìm ta”. Lý Kiến nói xong, liếc mắt về phía mái tóc của Liên Điền, dùng con mắt của một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp mà phân tích thì mái tóc của y không dễ nhìn chút nào. “Kiểu tóc này không hợp với người, người không nên lãng phí mái tóc của mình như vậy.”

“Người... người nói cái gì... có tin ta đá người một cước không?” Liên Điền như bị sét đánh, hai chân không vững lùi về phía sau vài bước. “Kiểu tóc của ta do chuyên gia làm tóc nổi tiếng làm a~” Liên Điền nói ra tên của vị chuyên gia kia, còn thêm rằng hắt là người chuyên làm tóc cho các minh tinh, ngôi sao nổi tiếng. “Hắt chính là người thợ giỏi nhất nước, ta đặt hắt nghĩ ra kiểu tóc độc nhất vô nhị này, vạn người không có lấy một a~”

Liên Điền không hề nói dối, bản thân là ông chủ tập đoàn khách sạn Liên Hương. Y luôn cố gắng tạo ra hình tượng thượng lưu nhất cho bản thân: từ quần áo, tóc tai, đồng hồ, phụ sức... y đều sưu tập những thứ quý hiếm, thậm chí đặt hàng làm bằng tay, trên đời này không thể có cái thứ hai.

Người khác tầm mắt chỉ vừa quét qua Liên Điền cũng có thể cảm nhận được y là kẻ có tiền, sống một cuộc sống xa xỉ, đồng thời liếc mắt một cái cũng thấy được bản tính y hào phóng – bởi vậy cho nên, thường ngày, không thiếu những kẻ quỳ gối dưới chân y, mong được y chú ý đến.

“Ta biết người tốn rất nhiều tiền để làm kiểu tóc này. Nhưng người có bao giờ nghe câu ‘cái tóc là góc con người’ chưa? Kiểu tóc cũng phải phù hợp với khuôn mặt của chủ nhân. Mặt người thì nhỏ, tóc lại xuề xòa hai bên, giống như một đám lông rậm rạp úp lên một quả trứng chim vậy” Nhìn Liên Điền trước mặt, Lý Kiến đã cố gắng lựa chọn từ ngữ sao cho nhẹ nhàng nhất. Dù sao thì cũng là thành quả lao động của người khác, cùng là đồng nghiệp với nhau, hắt không nên nói xấu sau lưng người ta như vậy.

“Một đám lông rậm rạp úp lên quả trứng chim?” Chết tiệt, Liên Điền bị đả kích tới độ đứng cũng không yên. Âu Dương Lý Kiến chính là tên cù lần nhất trong số những người mà y từng qua đêm cùng. Lời nói thô thiển tới độ có thể vùi dập hết thấy tâm trạng vui vẻ của người kế bên. Trước đó còn cùng nhau hoan ái nóng bỏng, vừa bước xuống giường đã giỡn cợt người ta như trứng chim. Nếu biết trước thế này, lúc làm tình, Liên Điền tuyệt đối không ở trước mặt hắt mà biểu hiện khoái cảm si mê, đắm đuối. Lúc bước chân khỏi khách sạn, Liên Điền đã nhủ thầm cho dù chuyện hôm qua y có chút bức mình, nhưng kỹ thuật trên giường của tiểu tử này xem như không tồi, có thể coi đã cho y xúc cảm làm tình mới mẻ, có thể tha thứ cho hắt lần này. Chỉ là, cái miệng của hắt quả thật khiến Liên Điền không thể chịu được, từ đầu tới cuối, chưa bao giờ nói ra một lời khiến y cảm thấy dễ chịu.

“Thúc thúc, đây là danh thiếp của ta, nếu thấy ta nói đúng, cứ tìm tới, ta nhất định sẽ giúp người thay đổi hình tượng”.

Lý Kiến nhét một thanh kẹo cao su vào miệng, nhìn sang thấy người bên cạnh đang u sầu ảo não, vuốt vuốt mái tóc của mình. Lý Kiến khẽ cười, lấy một tấm danh thiếp từ trong quần bò ra đưa cho Trình Liên Điền.

“Ta nói với người rồi, không được gọi ta là thúc thúc” văng trăn Trình Liên Điền nổi cả gân xanh, rống lên.”

Lý Kiến mỉm cười “Như vậy đi, thúc thúc, bye bye!”. Nói xong, hắn nháy mắt một cái, ung dung xách thùng dụng cụ đi vẫy taxi, cứ như thế mà biến mất trong làn mưa phùn.

Còn lại Liên Điền một mình cầm tấm danh thiếp đứng trong màn mưa bay bay.

Nhà tạo mẫu tóc hàng đầu? Có lộn không đó, chíp hồi mười chín tuổi hử mũi còn chưa sạch mà là nhà tạo mẫu tóc hàng đầu, nói đùa gì vậy!

Liên Điền khinh thường ném tấm danh thiếp xuống, vội vàng qua bãi đỗ xe của quán Blue gần đó, lấy ra chiếc Porsche cứng cựa của mình, rồ ga chuẩn bị về nhà. Lúc quay xe, Liên Điền vô tình nhìn vào kính phản quang – quả thật rất giống trứng chim mọc lông tùm lum a, vừa dày lại vừa quăn, thật là khó coi!

Chỉ là, từ trước đến giờ, có ai dám nói với y như vậy đâu.

Trước kia, mọi người lên giường cùng y đều nói mái tóc của y đem so với Bae Young Joon còn đẹp hơn gấp mấy lần.

Hết tháng năm mưa dầm thấm đất, thời tiết phía nam dần trở nên dễ chịu khoan khoái. So sánh với cái nóng bức của mùa hè tháng sáu thì trung tuần tháng sáu bây giờ chính là lúc thời tiết lý tưởng nhất.

Đối với Liên Điền, đây chính là khoảng thời gian thích hợp để phát huy hết công năng của chiếc xe thể thao đời mới mà y mới tậu. Vừa không sợ nắng, cũng chẳng sợ mưa, lúc này mà lái xe thể thao đi dạo mát thì còn gì bằng.

Mặc một bộ âu phục màu xám – thiết kế thịnh hành nhất trong mùa hè năm nay của Armani, Liên Điền dùng keo xịt tóc phớt nhẹ mái tóc của mình ra sau – khoái trá mà lái xe ra ngoài.

Gần đây, việc kinh doanh của khách sạn Liên Hương rất tốt nên Liên Điền không cần phải có mặt thường xuyên tại đó, hầu hết công việc đều do thư ký của y – Tuấn Thần thay mặt giải quyết.

Tuy rằng Liên Điền tốt nghiệp đại học chuyên ngành kinh tế, nhưng trong lúc đi học, y không quan tâm học hành cho mấy. Hơn nữa, khi đó, trong Trình gia còn có rất nhiều người khác có thể đảm đương chức vị tổng giám đốc này. Y chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày ngồi lên cái ghế đó, có thể nói là ghét của nào trời trao của nấy cũng nên.

Trước mắt, tuy rằng Liên Điền đảm đương công việc kinh doanh khách sạn của gia tộc nhưng thật sự y không để tâm đến công việc này, chỉ cảm thấy nó vô cùng buồn tẻ. Y chỉ thích lái xe mà rong chơi vào một ngày trời nắng dịu, giống như lúc này vậy. Gió hây hây, hất tung làn tóc rối, Liên Điền bỗng dưng nhớ lại – hôm trước có kẻ dám nói tóc mình như lông rậm mọc ra từ trứng chim.... thế là bao nhiêu ý thơ trong lòng đều tan biến hết, chẳng còn tâm trạng đâu mà du với hỉ. Liên Điền tự thề với lòng mình – nhất định không bao giờ gặp lại tên xú tiểu tử Âu Dương Lý Kiến đó nữa.

Hai mươi phút sau, Liên Điền dừng xe tại một gara bảo dưỡng xe cạnh bờ biển. Dặn dò mấy người thợ bảo trì cho xe của mình xong, Liên Điền đi thang máy lên khu vực văn phòng của gara – vừa ra khỏi thang máy thì gặp ngay một anh họ khác của mình – Trình Trọng Trì.

“Ày, Trọng Trình, thời tiết tốt như vậy, sao không ra ngoài mà dạo chơi vài vòng? Ngồi ở đây làm cái gì?”

Trọng Trì mặc áo sơ mi màu xám, cà vạt màu tím, hắn nhìn thấy Liên Điền mà khuôn mặt tuấn tú không hề có chút nào tỏ ra vui mừng hay chào đón “Người không thấy ta đang làm việc à?” Trọng Trì là một kỹ sư ô tô, là một người đàn ông rất yêu thích công việc, khi hắn đang dở dang công việc – ghét nhất là bị người khác làm phiền. Ngoài ra, hắn cũng không hợp với Liên Điền – y là một kẻ siêu cấp lảm mồm, nói nhiều như thể sợ ngày mai là chết ngay không nói được nữa. Cứ mỗi lần đến gara này là y lại ôm sồm cả lên, không để cho người khác yên tĩnh được chút nào; đã vậy còn mắc bệnh hoang tưởng, nghĩ rằng Trọng Trì cũng muốn gặp mình.

“Tan ca, ta với người lái xe của người đi câu lạc bộ đêm chơi đi? Xe của ta đang bảo dưỡng ở dưới.” Liên Điền ngồi xuống ghế salon trong văn phòng của Trọng Trì, dương dương tự đắc mà vênh mặt lên.

“Ta không đi được.”

“Tại sao?”

“Xe cho người khác mượn rồi.” Trọng Trì vẫn đang loay hoay ghi chép số liệu trên màn hình máy tính, lạnh lùng mà mở miệng, từ lúc Liên Điền bước vào, hắn chưa ngước mặt lên nhìn y một lần.

“Còn nữa, nơi này cấm hút thuốc, ta còn phải nói cho người nghe bao nhiêu lần nữa?” Liên Điền quả thật nhớ lại, lần trước tới đây, Trọng Trì có giáo huấn y một trận về chuyện này. Nhưng không sao, ta vốn là kẻ “đăng trí” mà.

“Thật không? Cho ai mượn?” Liên Điền giống như nghe được một chuyện kỳ lạ, hứng thú mà gặng hỏi.

Bản thân là một kỹ sư cơ khí, Trọng Trì vô cùng yêu thích chiếc xe của mình, bình thường, đừng hòng có ai mượn được xe của hắn. Cho dù là người lớn lên từ nhỏ với hắn như Liên Điền thì Trọng Trì cũng chỉ miễn cưỡng cho y đi nhờ vài lần.

“Cho Âu Dương Lý Kiến mượn” Trọng Trì lãnh đạm nói ra cái tên này, hắn không thể nào ngờ được nó lại đả kích Liên Điền như thế nào.

“Cái... cái gì? Âu Dương Lý Kiến?” Liên Điền run run, bỏ điếu thuốc trên miệng xuống “Người dám cho hắn mượn xe? Không sợ hắn va quệt làm trầy sơn hay dẫn một đám tiểu yêu lên xe mà hút chích sao?”

“Hắn chẳng phải là thân thích của chúng ta sao? Lúc hắn khó khăn, giúp đỡ một chút cũng đâu có mất mát gì.”

“Thân thích gì?”

“Không biết, quên rồi.” Trọng Trì chỉ nhớ Lý Kiến này hình như có quan hệ với Liên An mà thôi, cũng không tường tận lắm. Nhưng mà, có khác gì đâu, Trọng Trì cũng không cảm thấy mình thân thiết gì với tên người nhà đang ngồi trước mặt này.

“Sao hắn lại chạy đến tìm người hỏi mượn xe?” Nếu xét theo quan hệ họ hàng, người mà hắn nên chạy tới mượn xe phải là Liên Điền thúc thúc chứ không phải người bà con xa thêm một nấc là Trọng Trì.

“Hôm đó, ta đến tiệm của hắn hớt tóc, hai bên bỗng dưng nhận ra nhau rồi cho nhau địa chỉ liên lạc” Trọng Trì lắc lắc ly cà phê trong tay, nhớ lại nói.

Ngày ấy, thật ra Trọng Trì mang bạn gái của mình đến đó hớt tóc, bỗng dưng nhìn thấy một người thợ anh tuấn, phong độ hơn người. Trọng Trì chỉ cảm thấy con người đen như mực của người này vô cùng quen thuộc, đang suy nghĩ xem đã từng gặp hắn ở đâu thì hắn lại chạy tới làm quen, còn nói rõ tên tuổi là Âu Dương Lý Kiến, là đứa con ngoài hôn thú của Liên An.

“Chỉ có vậy?” Liên Điền bán tín bán nghi.

“Đúng thế... hắn mới từ nông thôn lên đây. Ngày đó, sau khi Liên An qua đời, hắn cùng với mẹ đi về quê ngoại sinh sống nhiều năm. Sau đó học nghề tại một trường học danh tiếng, đến giờ đã tốt nghiệp được gần hai năm. Hắn đang là nhà tạo mẫu hàng đầu của một salon phía đông thành phố.”

“Hắn ta giỏi như vậy?” có thể là nhà tạo mẫu hàng đầu tại salon mà bạn gái Trọng Trì yêu thích, Liên Điền cảm thán, xem ra tên xú tiểu tử đó có không ít tài năng a~.

“Chẳng lẽ là giả sao? Người nhìn người ta đi, chưa tới hai mươi tuổi đã tự lực cánh sinh, tay làm hàm nhai. Còn người, suốt ngày chỉ biết lấy tiền ở nhà đi ăn chơi đàng điếm.” Trọng Trì chỉ chích kẻ bốc đồng, ăn chơi trác táng nhất Trình gia.

Liên Điền sau khi du học ở Mỹ trở về, y liền kế thừa gia sản Trình gia trong sự soi mới, sắm xe của báo giới.

Trong quá trình kinh doanh khách sạn, dù chưa gây ra thất thoát, sai lầm gì to lớn nhưng biểu hiện của y cũng thường thường bậc trung, tư cách cũng không đủ để làm một nam nhân mà người khác có thể tin cậy. Hầu hết sức lực của y đều dồn vào những cuộc ăn chơi thâu đêm suốt sáng, tình nhân của Liên Điền nhiều vô số kể, mỗi người trong số họ đều ôm lý tưởng đào mỏ mà đến bên cạnh y.

Luận mỹ mạo, y xinh đẹp vượt qua nữ nhân.

Luận tiền tài, y xa xỉ vùng tiền như rác.

Quan trọng nhất là, Liên Điền không bao giờ soi mói chuyện của tình nhân mình, cho dù có biết họ đến với y vì tiền, thích tài sản của y hơn là thích mình đi chăng nữa thì Liên Điền cũng chẳng quan tâm.

Quan điểm của y rất đơn giản – thích một người không phải là một cái tội. Một người có quá nhiều ưu điểm để kẻ khác ngược nhìn như mình thì chẳng tội gì phải bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt ấy. Cứ vậy, chẳng mấy chốc Liên Điền đã nổi tiếng là một công tử phong lưu, hào phóng, người người đều muốn tiếp cận y để đạt được mục đích của bản thân mình.

“Người cũng đã lớn rồi, tới bao giờ thì mới biết nghĩ đây?” Trọng Trì quở trách Liên Điền, hần và y, hai người cùng tuổi, nhưng so ra hần đều nổi trội hơn y. Không chỉ là một kỹ sư cơ khí giỏi giang, hần còn có một cô bạn gái mà bao người ao ước, gia thế tuy giàu có nhưng không hề ỷ lại mà luôn muốn đứng trên chính đôi chân của mình.

Liên Điền cũng rất hâm mộ Trọng Trì, nhưng mỗi người một chí hướng, Liên Điền cho rằng mọi chuyện trên đời này đều có quy luật nhân quả của nó, y chẳng muốn gượng ép bản thân mình làm gì.

Trọng Trì ngày càng khó chịu, Liên Điền ngồi không yên, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

4. Chương 4

Ta muốn nói cho người biết điều này “ người tốn nhiều tâm tư cho chuyện ăn mặc, xe cộ như vậy. Sao không bớt chút thời gian mà quan tâm tới mái tóc của người một chút đi?”

“Tóc của ta...” Liên Điền trừng lớn hai mắt, không biết vì sao gần đây mái tóc đáng thương của mình lại nhận được nhiều lời chỉ trích như vậy, ngay cả Trọng Trì cù lần cũng phải lên tiếng. Sau khi bị Âu Dương Lý Kiến chế giễu một hồi, Liên Điền cứ nghĩ tên điên đó không có mắt thẩm mỹ, nhưng nghe những lời nói của Trọng Trì thì hình như hần không có ý đùa giỡn chút nào.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học tới giờ, Trọng Trì chưa từng thấy qua Liên Điền có kiểu tóc nào mà coi được mắt một chút, hay là mình đã lỗi thời mất rồi?

“Tóc gì mà giống như cửa cuốn vậy...” Trọng Trì nói.

“Cái gì mà cửa cuốn, là tóc quăn kiểu Nhật Bản, Ok?” Liên Điền tức giận giải thích thêm “Là kiểu tóc độc nhất vô nhị khắp Đông Á này.”

“Khó coi muốn chết, không cần nói nữa... mất công ta lại phải nhòm lên mái tóc dị hợm của người” Trọng Trì tỏ ý tiễn khách “Ra khỏi phòng làm ơn đóng cửa lại dùm, hôm nay ta có rất nhiều việc phải làm.”

“Trình Trọng Trì, người là tên thầy ma không có cảm xúc, người không có thì cũng phải chú ý tới cảm nhận của người khác một chút chứ!” Liên Điền dùng thanh âm oán giận mà nói “Ta hận người...”

“Vậy thì thật tốt.” Trọng Trì không để ý chút nào cả.

Cuộc gặp mặt của hai người cứ như vậy mà chấm dứt, Liên Điền nổi giận dửng dưng đi ra khỏi gara. Xe đang để trong đó bảo dưỡng nên chỉ có thể đi taxi mà về. Đứng giữa phố, thật vất vả mới có thể đón được một chiếc taxi, vậy mà cũng có kẻ chạy tới giành – đó còn là “người quen” của Liên Điền.

“Liên Điền tiên sinh?”

“Hữu Nguyên? Sao lại là cậu...” Liên Điền nhận ra thanh niên đang giành taxi với mình. Đây chẳng phải là cậu trai bao Hữu Nguyên sao? Tuần trước y còn cho hần mười vạn tệ để đi chỉnh sửa cái gì đó theo lời hần nói. Hữu Nguyên chính là một trong những người tình thực dụng của Liên Điền.

Hữu Nguyên từng nói muốn mình trở nên hấp dẫn hơn để Liên Điền được hài lòng, nhưng mà thực lực hiện tại không cho phép. Sau một hồi ân ái, Liên Điền hào phóng viết ra một tờ chi phiếu hai mươi vạn tệ đưa cho Hữu Nguyên.

Hữu Nguyên xin có mười vạn, Liên Điền liền cho hần con số gấp đôi. Có thể nói, nếu có thứ gì đó mà Liên Điền không thiếu thì thứ đó chính là tiền.

“Ta đang muốn gọi điện cho người, hỏi xem người đã tân trang xong chưa. Đến giữa hè này, ta có thể đem người đi Hawaii nghỉ mát vài ngày.” Liên Điền cười nói một hồi mới phát hiện Hữu Nguyên vẫn “giữ nguyên hiện trạng”, chưa có gì thay đổi cả – mũi thấp vẫn cứ thấp, mắt nhỏ lại càng thêm nhỏ.

“Người đi thẩm mỹ viện chưa?” Liên Điền hoài nghi.

Mặt Hữu Nguyên lộ vẻ khó xử, “Chi phiếu kia...”

Liên Điền nhìn nữ nhân đi theo Hữu Nguyên nhân lúc hai người nói chuyện đã ngồi vào taxi từ bao giờ, nhìn xuống thấy cô ta đang bụng mang dạ chửa. Liên Điền lại cảm nhận được thứ cảm giác luôn luôn thoáng ẩn thoáng hiện như sét đánh trong đầu “Cô ta là...”

“Cô ấy là vợ tôi, tôi đã dùng chi phiếu mà tiền sinh cho để chuẩn bị lo việc sinh nở cho cô ấy.” Hữu Nguyên thẳng thắn nói.

“Vợ? Người không phải...” đồng tính luyến ái sao? Liên Điền nuốt nghẹn câu nói kế tiếp vào trong vì có vợ của Hữu Nguyên ở đây.

“Hữu Nguyên, nhanh lên nha, đừng để bác sĩ họ chờ lâu quá” Người phụ nữ trong xe không kiên nhẫn gọi.

“Thật xin lỗi, Liên Điền tiền sinh, lúc đó, ta thật sự không còn cách nào khác nên mới...”

“Không, không, không sao?” Không đợi Hữu Nguyên giải thích xong, Liên Điền cậy mình hào phóng mà tỏ ra xuề xòa, miệng cười gượng gạo “Hai người đang đi bệnh viện sao? Vậy thì mau đi đi, đừng để chậm trễ việc kiểm tra của vợ người!”

“Chuyện này...”

“Sau này nếu có chuyện gì cần thì cứ tới tìm ta, chúc hai vợ chồng sớm sinh quý tử nha!” Liên Điền tao nhã khép lại cửa xe taxi cho vợ chồng Hữu Nguyên “Tạm biệt a~” trong khói xe bụi mù, Liên Điền còn vẫy tay cáo biệt cùng Hữu Nguyên.

Thanh niên anh tuấn có kiểu tóc độc nhất vô nhị khắp Đông Á vì khói xăng mà ho sặc sụa. Liên Điền cảm thấy mình thật đáng khinh, lợi dụng thời điểm một người phụ nữ mang thai mà lên giường với chồng cô ta.

Tuy rằng Hữu Nguyên là một trai bao chính hiệu, nhưng hắn không hề nói cho Liên Điền biết rằng mình còn có vợ, ngược lại còn dùng lời ngon tiếng ngọt – nào là vì Liên Điền mà chỉnh hình nhan sắc, thế là dễ dàng lấy được của y mười vạn tệ, so đi tính lại, Liên Điền cảm thấy lần này mình thật sự đã sai lầm rồi.

Vừa rồi, ngay cả dũng khí nổi sung lên mà mắng hữu nguyên “Hỗn đản, dám gạt tiền ta.” – Liên Điền cũng không có.

Ngắn ngủi gặp qua một lúc, Liên Điền mới thấy lúc ở cạnh vợ thì Hữu Nguyên nam tính như thế nào khác hẳn với hình ảnh điệu dàng, cố gắng gợi tình của một trai bao chính hiệu.

Khi bước ra cửa, đã ngó rất kỹ, thời tiết hôm nay rất đẹp – không biết vì sao bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, che lấp cả mặt trời đang chói chang, gió thổi mù mịt, cuốn tung cả đất cát dưới chân Liên Điền.

ai..... Liên Điền lấy tay vuốt nhẹ đám tóc đang rối tung rối mù của mình, bắt đầu cảm thấy tóc mình rất giống lông rậm mọc trong trứng chim hay là cửa cuốn gì đó, tất cả đều do tên tiểu tử thối kia mà ra.

Sau khi bị Âu Dương Lý Kiến sáp nhập ở khách sạn lần đó, mấy ngày này, Liên Điền không hề có hứng thú đi tìm nhân tình như trước. Bởi vì mỗi lần cầm lấy điện thoại, muốn gọi cho một người nào đó thì trong đầu hiện lên không phải là hình ảnh của người đó mà là khuôn mặt anh tuấn, thu hút của Âu Dương Lý Kiến, hai tròng mắt của hắn như lóe ra tinh quang khiến Liên Điền bị mê hoặc.

Liên Điền không ngừng mà tự hỏi Âu Dương Lý Kiến vì sao lại xuất hiện vào lúc này? Y cũng nghĩ lại vì sao trước đây mình lại hứa là sẽ chăm sóc, lo lắng cho hắn suốt đời – chắc có lẽ khi đó mới trưởng thành nên muốn thử làm người lớn một phen, cái cảm giác mình là người trưởng thành, được người khác tin tưởng mà phởn phác vui buồn thật là thích thú, chứ Liên Điền chưa từng nghĩ tới việc sẽ chăm lo, bảo vệ Âu Dương Lý Kiến như thế nào.

Hiện giờ, Liên Điền đã là một người đàn ông hai mươi tám tuổi, có thể nói được thì làm được.

Nếu hần có cần, đi tìm Liên Điền, Liên Điền nhất định sẽ lo lắng cho hần không thiếu một thứ gì, sẽ cố gắng làm một thức thức thật tốt của hần.

Liên Điền đã vì hần mà chuẩn bị tâm lý, tư tưởng để làm một người trưởng bối thật tốt – cố gắng làm một thức thức dịu dàng, thành thực, bảo ban cho hần. Ấy vậy mà lúc Âu Dương Lý Kiến cần giúp đỡ, hần lại chạy ngay đi tìm Trọng Trì. Hần biết rất rõ Liên Điền có xe, xe của y còn cao cấp, sang trọng hơn của Trọng Trì. Chỉ cần hần muốn dùng, Liên Điền sẽ không ngần ngại mà giao ngay chìa khóa cho hần.

Cho nên, chẳng lẽ đối với Âu Dương Lý Kiến, li chỉ là một người ba hoa, khoác loác – một kẻ không thể nghĩ đến trong những lúc cần thiết?

Liên Điền tâm tình không vui, mặt hầm hầm mà quay về khách sạn Liên Hương, lúc ấy đã qua thời gian bữa tối.

Liên Hương khách sạn chính là gia tài kinh doanh hơn trăm năm qua của Trình gia, là một tập đoàn khách sạn năm sao cao cấp, xa xỉ nhất toàn quốc. Khách hàng của Liên Hương không chỉ có người trong nước mà còn có cả người Hàn Quốc, Nhật Bản,... – đây chính là một khách sạn đầu ngành trong lĩnh vực du lịch, giải trí.

Ở thành phố này, chỉ riêng chi nhánh của Liên Hương cũng đã là một tòa nhà cao ba mươi chín tầng, kiến trúc vô cùng đặc biệt, trang hoàng tinh xảo, hoa lệ, trước bãi đỗ xe là một cái cửa quay rất lớn có rem che – những người vào đây đều là những kẻ có tiếng tăm, mặt mũi.

Thay thế gia đình, đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của Liên Hương – Liên Điền có thể gọi là một ông trùm khách sạn, nhưng y không giống với những ông trùm khác vừa thông minh lanh lợi lại giỏi mưu cao, kế sâu.

Liên Điền là một người chỉ ưa nhàn tản, không chỉ có tình tình phong lưu thích trêu hoa ghẹo nguyệt mà cả ngày luôn lười biếng, đẩy mọi chuyện cho người khác xử lý giúp mình.

Liên Điền vừa vào văn phòng của mình ở tầng cao nhất đã nhìn thấy thư ký Tuấn Thần của y đang bận rộn bên bàn làm việc.

Thấy y trở về, tuần thần lập tức cung kính đứng lên, nhường lại ghế chủ vị cho Liên Điền.

“Không cần, người cứ ngồi đó mà làm việc tiếp đi, ta chỉ ghé qua lấy một ít vật dụng cá nhân thôi...” Liên Điền mỉm cười nhìn Tuấn Thần. Mấy ngày trước, y có chủ trì kế hoạch tuyên truyền cho khách sạn trong mùa hè này, tiện thể có để một số đồ dùng lại văn phòng.

“Có cần tôi giúp không?” Tuấn Thần ngữ khí ôn hòa nhưng tựa hồ cứng nhắc, không được tự nhiên nói chuyện với Liên Điền. Khuôn mặt đẹp trai lộ ra nụ cười sáng lạn “Tổng giám đốc cứ gọi điện, tôi sẽ cho người sắp xếp rồi chuyển đi là được rồi.”

“Không cần.” Liên Điền với lấy một chậu hoa nhỏ trên bàn, tươi cười “Việc nhỏ này, đâu dám phiền tới cậu, cậu cứ lo giải quyết tốt chuyện của khách sạn là tốt rồi.” Đối với Liên Điền thì Tuấn Thần là người mà y khó gần gũi nhất, hần cũng là người mà hầu như không cười hay tức giận với y bao giờ.

Sau khi tốt nghiệp về nước, rồi lại đến làm tổng giám đốc tại khách sạn, Trình gia sắp xếp một người đến giúp đỡ Liên Điền. Người đó chính là Tuấn Thần – khuôn mặt cuốn hút, đáng người gợi cảm, nếu xét theo tiêu chuẩn lựa chọn tình nhân của Liên Điền thì quả thật hần chính là một đối tượng lý tưởng để lên giường. Liên Điền đã thử một lần, ngay trong văn phòng này, không nghĩ tới Tuấn Thần vì thế mà giận tím cả mặt.

Cho dù Liên Điền có lấy thân phận tổng giám đốc mà ép hần chơi trò chơi nhân tình chốn công sở thì Tuấn Thần cũng không đồng ý. Khuôn mặt bình thường âm trầm, trắng nõn – dưới nụ hôn của Liên Điền lại lộ ra má hồng tức giận – đây chắc chắn không phải biểu hiện khoái hoạt. Sau khi Liên Điền cúi đầu thở gấp, hần còn cắn đầu lưỡi của y một hơi, đau đến mức phải hét lên một tiếng hét thất thanh chói tai.

Cho nên, mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó. Về sau, Liên Điền cũng không nuôi thêm ý định gì với Tuấn Thần nữa.

Cho dù có phong lưu, Liên Điền cũng không phải loại thích miễn cưỡng người khác, đặc biệt là miễn cưỡng nam nhân phải bắt măn mà lên giường với mình. Hồi tưởng lại, bộ dạng của Tuấn Thần khi ấy thật giống

một con rắn, một con rắn ẩn náu trong cỏ cây, tràn ngập phần hận mà xông ra cắn người. Với ấn tượng khó phai đó, Liên Điền không hề có thêm hứng thú, vì vậy y đã coi hấn như trợ thủ đắc lực của mình. Chỉ cần có hấn ở đây, Liên Điền sẽ không phải lo lắng Liên Hương sẽ xảy ra chuyện. Có nhiều lúc hấn trưởng thành như là một người huynh trưởng của Liên Điền vậy, y vì thế mà càng tin tưởng hấn.

“Tôi đang làm báo cáo để nộp cho cơ quan thuế vụ, tổng giám đốc có muốn xem qua không?” Tuấn Thần xin chỉ thị Liên Điền.

“Không cần, cậu hãy tự làm rồi nộp cho bọn họ là được rồi.” Đối với những chuyện làm ăn này, Liên Điền tin tưởng thư ký của mình 100%.

Đại khái là do hấn chính là người mà cha mẹ y đã tìm đến để giúp đỡ hay nói đúng hơn là giám sát mình nên Liên Điền không cần phải phòng bị chuyện gì cả.

“Vừa rồi, có người mang hoa tới tặng cho anh đó.” Tuấn Thần chỉ vào một đám hoa Xương Bò màu tím trên bàn trà bên cạnh.

“Thật ư?” Liên Điền nhìn về phía những cánh hoa nhỏ li ti, đây không phải là những bông hoa bình thường, chúng không được mua từ cửa hàng mà chắc chắn do người tặng tự hái vì thế mới giữ được vẻ tự nhiên, xanh tươi mơn mẩn thế này. Hoa Xương Bò này thật đặc biệt, từng cánh hoa bé xíu kết lại với nhau tạo nên những khối cầu nho nhỏ, tím tím. Cho dù có qua hai, ba hôm nữa, nếu được chăm sóc kỹ, nó vẫn giữ được hình dáng đáng yêu của mình như lúc này.

“Hấn thật biết cách lấy lòng người khác a~” Liên Điền cảm thán, nhìn lên tờ giấy nhỏ phía trên, y biết hoa này do ai đưa tới. “Tiểu tử thói đó mà cũng biết tặng hoa cho người khác a~”

“Tiểu tử thói?” Tuấn Thần nhìn về phía vẻ mặt đắc ý của Liên Điền, tò mò hỏi.

“Chính là cháu họ của tôi, Âu Dương Lý Kiến, nó là con ngoài giá thú của anh họ Trình Liên An.”

“Thật sao?” Tuấn Thần lộ ra nét mặt khác thường.

“Ừ, hấn đã quay về, đang làm nhà tạo mẫu tóc tại đây... Tôi đã tình cờ gặp lại hấn.” Về chuyện vì sao lại gặp nhau, tất nhiên Liên Điền phải lược bỏ đi “Trưởng thành rồi, hấn cũng có chút bản lĩnh, cũng coi như hậu sinh khả úy.” Liên Điền cầm lấy bồn hoa tinh tế đang chứa đựng những bông hoa hình cầu thật dễ thương, lẳng lặng đi vào phòng nghỉ cá nhân phía sau văn phòng, y hoàn toàn không chú ý khi mình nhắc tới Âu Dương Lý Kiến thì sắc mặt biến đổi như thế nào.

“Thúc thúc, tặng hoa cho thúc, hy vọng khi thúc nhìn thấy hoa thì có thể nghĩ đến ta.” Cởi giày, Liên Điền nằm ngửa trên chiếc giường nhỏ, Lý Kiến tách nhẹ cánh hoa màu tím bên ngoài, chạm vào nhụy hoa trắng nõn bên trong. Liên Điền nghĩ mãi vẫn không biết ý nghĩa của hoa Xương Bò, không biết tiểu tử kia gửi hoa này cho mình là có ý gì?

Nhưng dù sao thì món quà bất ngờ này cũng khiến Liên Điền nguôi ngoai phần nào chuyện Lý Kiến cần xe lại chạy đi tìm Trọng Trì chứ không tìm y. Chắc chắn thúc thúc như y ăn đứt Trọng Trì, nếu không tại sao hấn không gửi hoa cho Trọng Trì đi? Liên Điền đắc ý cười, Trọng Trì cùng lắm chỉ là một người đàn ông thô thiển chỉ biết thiết kế linh kiện ô tô mà thôi, sao bằng được thúc thúc Liên Điền anh tuấn phi phàm này chứ? Để xem Trọng Trì có còn dám nói đầu mình giống cửa cuốn nữa không? Trên thế giới này làm gì có cửa cuốn nào đẹp như vậy?

Liên Điền rất nhanh nhìn theo số điện thoại để lại trên tấm thiệp mà gọi cho Lý Kiến tỏ một chút thành ý cảm kích, nhưng điện thoại của đối phương lại đang đặt chế độ hộp thư thoại. Liên Điền giả giọng trưởng bối “Thúc thúc đã nhận được hoa của người rồi, hoa gì đâu mà xấu tệ, ta rất không hài lòng... Lần sau người nên tặng thúc thúc lễ vật gì nó quý giá một chút, như vậy thúc thúc mới miễn cưỡng mà thu nhận, cứ vậy đi nhá... Tút... tut...”

Ném qua bữa tối ngon miệng do Tuấn Thần đưa tới, Liên Điền không quay về nhà mà ngủ lại khách sạn luôn.

Chi nhánh Liên Hương tại thành phố này có ba mươi chín tầng. Tầng thứ ba mươi chín không cho ai thuê cả – nó chính là văn phòng kiêm luôn nơi trú chân của Liên Điền những lúc y thích.

Liên Điền ở lại đây có thể thả lỏng thân thể, thư thái tinh thần, khôi phục sức khỏe.

Đi vào phòng tắm rửa, Tuấn Thần theo thói quen thường lệ, nhẹ nhàng bước lại từ phía sau giúp Liên Điền tắm bóp lưng. Liên Điền trần truồng chìm trong bồn tắm, thả lỏng cơ thể, y đã sớm quen được Tuấn Thần phục vụ như vậy, mơ hồ không nhớ nổi hẳn bước vào Trình gia từ lúc nào.

Cha mẹ của Liên Điền luôn đề phòng người ngoài, lần này lại phá lệ để một người không thân thích đến phụ tá cho y, chắc cũng là do bọn họ đều biết Liên Điền là một người bốc đồng, thất thường, nhất định phải có một người khôn ngoan, khéo léo như Tuấn Thần quản giáo bên cạnh.

Tuấn Thần không chỉ là một thư ký, mà còn giống như một quản gia trung thành, tận tụy, nguyện ý làm việc vì Liên Điền. Liên Điền biết hẳn không thích mình, mà có lẽ hẳn không thích ai cả, bản chất trời sinh của Tuấn Thần chính là một người lạnh như băng.

Anh họ Trọng Trì cũng chẳng thu kém băng tuyết là mấy.

Hữu Nguyên lại là kẻ âm áp giả tạo.

Nghĩ qua, nghĩ lại, Liên Điền cảm thấy chỉ có một người duy nhất làm cho y có cảm giác hẳn là một người thật lòng quan tâm tới mình – không ai khác ngoài Âu Dương Lý Kiến, tiểu tử thói cứ luôn miệng thúc thúc này, thúc thúc nó thể mà dám lên

Tiểu tử thói kia không biết đang làm gì mà ngay cả điện thoại bên người cũng không nghe. Liên Điền cứ nghĩ vẩn vơ như vậy, ngủ thiếp đi trong bồn tắm lúc nào không hay. Tuấn Thần ôm y ra, mặc một chiếc áo pijama, nhẹ nhàng đặt Liên Điền lên giường.

Say giấc nồng, Liên Điền vẫn có thể cảm nhận được hương thơm dễ chịu của hoa Xương Bò, hoa Xương Bò mà Âu Dương Lý Kiến mang tới./

5. Chương 5

Tinh Chi Hải chính là một chuỗi các salon tóc nổi tiếng khắp cả nước. Từ thành phố Nam Dương này cho đến những đô thị hạng ba đều có chi nhánh của Tinh Chi Hải tại những nơi địa thế thuận lợi nhất. Tọa lạc tại Nam Dương chính là trụ sở và cũng là cửa hiệu lớn nhất của Tinh Chi Hải, mỗi ngày, tại đây, khách khứa ra vào như mây không ngừng.

Chín giờ sáng, salon mở cửa, phía trước vẫn là cảnh tượng ngày nào cũng gặp – một dãy dài các quý bà, quý cô xếp hàng chờ tới lượt mình được những nhà tạo mẫu nổi tiếng bên trong tư vấn.

Nhân viên trong salon mặt lễ phục chỉnh tề, đứng ngay ngoài cửa, rất lễ phép, niềm nở đón tiếp khách hàng “Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách có hẹn trước không? Nếu không thì thật xin lỗi, cảm phiền quý khách hôm khác quay trở lại.”

“Quý khách cần phải hẹn trước ít nhất một tuần thì mới có cơ hội được phục vụ.”

Một tuần? Nếu như những salon khác mà nói như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ điên tiết lên mà làm dữ một trận, còn bêu rếu tên tuổi, rỉ tai chị em bè bạn tẩy chay salon đó “Chẳng qua chỉ là cắt tóc mà thôi, có cần phải hẹn trước tới một tuần không? Còn khó hơn cả muốn gặp ngôi sao điện ảnh.”

Nhưng mà, riêng ba chữ “Tinh Chi Hải” lại khiến cho người khác cam lòng mà chờ đợi. Đây không chỉ là một chuỗi các salon lớn nhất nước mà còn là nơi quy tụ những nhà tạo mẫu tài giỏi cùng với công nghệ làm tóc tối tân nhất trong nước. Khách hàng cứ vui lòng mà hẹn trước, vui vẻ mà chờ đợi, chỉ cần có thể thay đổi được “góc con người” của mình là mãn nguyện rồi.

Mới sáng sớm như vậy mà ngay trước cửa đã đông nghẹt người.

Xa xa, một thanh niên tuấn tú mặc âu phục màu lam cũng đang ngó ngang ngó dọc đánh giá nơi này.

Liên Điền cố tình coi như không biết quy củ gì cả, cứ ung dung mà tiến vào. Chưa qua khỏi ngưỡng cửa, nhân viên tiếp tân đã lịch sự đưa tay ra ngăn cản.

“Tiên sinh, xin hỏi có hẹn trước không, tiên sinh không thể tự tiện vào Tinh Chi Hải của chúng tôi được.”

“Tự tiện? Ta không có tự tiện.” Liên Điền vội vàng lấp liếm “Ta chỉ muốn vào xem thợ hớt tóc mà ta hẹn trước đã sẵn sàng phục vụ ta chưa mà thôi.”

“Xin hỏi, tiên sinh hẹn nhà tạo mẫu số mấy?”

“Số mấy?” Liên Điền ú ớ, thuận miệng mà nói đại “E hèm, là số 3.”

“Thật xin lỗi, hiện tại, Tinh Chi Hải chúng tôi không có nhà tạo mẫu nào ở vị trí số 3.”

“Cái gì? Không thể nào!” nghe đồn nơi này luôn luôn có ít nhất hai chục nhà tạo mẫu chuyên nghiệp bận rộn mà tư vấn, tạo kiểu – theo lý thì từ số 1 đến số 20 không thể thiếu số 3 a

~“Mấy ngày trước, nhà tạo mẫu ở vị trí số 3 đã xin nghỉ, hiện giờ, ghế số 3 là ghế trống.” Nhân viên tiếp tân dễ dàng vạch trần lời nói dối của Liên Điền.

“Có chuyện trùng hợp như thế sao?” Liên Điền vẫn tiếp tục, đã phóng lao thì phải theo lao, nếu không, lòi ra cái đuôi nói dối thì thật mất mặt “Vậy mà ta lại có hẹn với hân mới hay a~”

“Thật sao, không lẽ tiên sinh hẹn ước trong mộng với hân? Xin mời tiên sinh trở về, nếu muốn, tôi có thể giúp tiên sinh đặt một cái hẹn khác.”

Liên Điền tức hộc cả máu, lần đầu tiên có người dám ngang nhiên mà từ chối y. Chẳng qua cũng chỉ là một cái salon nho nhỏ, sao lại ngạo mạn như thế, đúng là không có ai lên tiếng thì bọn họ cứ tưởng như thế là hay mà làm tới.

“Ở đây, có kẻ nào tên là Âu Dương Lý Kiến không? Ta muốn gặp hân.” Khẩu khí của Lý Kiến trở nên mạnh mẽ, y cũng không có nhiều thời gian mà ở đây diễn trò với bọn người này.

Sau khi nhận được hoa của Âu Dương Lý Kiến, Liên Điền suy nghĩ, nếu Âu Dương Lý Kiến đã dùng hoa làm phương tiện mà thừa nhận mình là thúc thúc của hân thì người làm thúc thúc như mình cũng cần phải có trách nhiệm với hậu bối – nên chủ động quan tâm tới Lý Kiến một chút.

Tiểu tử đó từ nông thôn chuyển lên sống nơi thị thành, nhất định gặp nhiều bờ ngõ, cần phải có người giúp đỡ, chỉ bảo.

Liên Điền hôm nay muốn tìm Lý Kiến, nói cho hân biết rằng sau này nếu có chuyện gì cứ đi tìm y là được, không cần chạy qua chỗ của Trọng Trì nữa. Nếu như y đã không được tính là thúc thúc thì càng không tới lượt tên Trọng Trì khờ như ngớ kia.

Liên Điền vẫn còn rất bức mình – y không nghĩ rằng Trọng Trì lại đem mình so sánh với một tiểu tử rồi còn kết luận mình thua xa hân, mình không xứng làm trưởng bối của hân.

“Ta đến tìm Âu Dương Lý Kiến.” Liên Điền nhấn giọng một lần nữa.

“Mỗi ngày đều có rất nhiều người muốn gặp Âu Dương lão sư, nếu ai nói muốn vào ta cũng cho vào, như vậy thì còn gì là Tinh Chi Hải nữa. Chỉ dựa vào lời nói một phía, không thể tin được. Tiên sinh, nếu không muốn hớt tóc, mời tiên sinh quay về.”

“Không thể tin được? Ta chính là thúc thúc của hân. Ta muốn gặp hân ngay bây giờ.”

“Vô cùng xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì? Không lỗi phải gì hết, mau kêu Âu Dương Lý Kiến đến đây cho ta, tiếp tân mà làm việc lè mè như người sớm muộn gì cũng bị đuổi cổ.” Liên Điền liền tưởng người tiếp tân này với những tiếp viên tại khách sạn của mình, dù có thể không thỏa mãn yêu cầu của khách khứa nhưng ít nhất thì cũng không khiến họ tức giận, đó mới là nhân viên tiếp tân thực thụ, được đào tạo bài bản.

Hai người còn đang tranh cãi thì cánh cửa thủy tinh sáng chói được đẩy ra, Âu Dương Lý Kiến bước vào trong tiếng hét chói tai của một đám con gái đứng ngay ngoài cửa – chẳng khác gì mình tinh xuất hiện trên thảm đỏ.

“Âu Dương! Âu Dương lão sư!”

“Tại sao hôm nay Âu dương lão sư không đeo vòng bạc ở cổ?”

“Âu Dương, khi nào thì tới lượt ta, ta đã chờ hai tháng rồi.... không thể chờ thêm được nữa a~”

“Aizz, thật là, mới sáng sớm mà ồn ào cái gì vậy, mới bước chân vào cửa mà cũng không được yên thân với mấy cô.” Âu Dương Lý Kiến khó khăn vượt qua đám đông bước vào phía trong Tinh Chi Hải.

“Nếu không chờ được thì đi chỗ khác đi...” Âu Dương Lý Kiến buồn bực bỏ lại một câu, không phải hẳn không tôn trọng khách hàng mà quả thật những người này dai còn hơn đĩa. Làm nhà tạo mẫu chuyên nghiệp ở salon này cũng gần được một năm, Âu Dương Lý Kiến nhanh chóng được nhiều người ủng hộ như vậy – hẳn rất vui vẻ. Nhưng hẳn luôn hy vọng khách hàng đến với mình vì muốn sở hữu một mái tóc vừa ý chứ không chỉ vì muốn chiêm ngưỡng ngoại hình bắt mắt của hẳn.

Đại đa số những người ủng hộ này đều là phụ nữ, bọn họ cố tình giành nhau chỉ để có thể ngồi cùng hẳn một giờ đồng hồ, chủ yếu là nhìn ngắm dáng vẻ của hẳn chứ trình độ tay nghề của hẳn đến đâu họ cũng chẳng thêm để ý. Rất ít người nói với hẳn được một câu như thế này “Âu Dương lão sư quả là nhà tạo mẫu tóc tuyệt vời, đây là kiểu tóc đẹp nhất mà ta từng có, đa tạ lão sư.”

Đi đến quầy tiếp tân, nhận lấy danh sách khách hàng hẹn trước ngày hôm nay, Lý Kiến nhìn thấy một người thanh niên quần áo màu lam đang trợn mắt há mồm mà nhìn hẳn, kinh ngạc vì tiếng reo hò của đám đông khi hẳn bước vào lúc này. Thanh niên dường như không thể tin được Lý Kiến lại là một nhà tạo mẫu tóc được nhiều người mến mộ đến thế.

“Âu Dương lão sư, số lượng khách hàng đăng ký hẹn trước với người càng ngày càng đông a.... Hơn nữa, gần đây, số khách hàng là nam giới cũng tăng lên đáng kể a~” Tiểu Lệ – nhân viên quầy tiếp tân giọng ngọt như mía lùi chào đón nhà tạo mẫu tóc anh tuấn được ái mộ nhất Tinh Chi Hải.

“Bình thường thôi...” Lý Kiến cố ý tự hào mà cười cười.

“À, có vị tiên sinh này đã chờ người lâu lắm rồi, nhất định đòi gặp mặt người cho bằng được nhưng y đến số hiệu của mấy nhà tạo mẫu cũng không hề biết a~” Tiểu Lệ trào phúng nói cho Lý Kiến nghe.

“Được rồi, cứ để đó cho ta giải quyết.” Lý Kiến kéo Liên Điền lại phía góc tường “Thúc thúc, sao người lại tới đây?”

“Ta chỉ muốn đến xem người có chuyện gì hay không? Sao mà điện thoại cũng không liên lạc được.” Liên Điền không hề giận mà nói cho Lý Kiến nghe lo lắng của mình.

“À, mấy hôm trước, ta cùng với mấy lão sư khác đi dự triển lãm tạo mẫu tóc ở Thành Đô, đi vội quá nên quên chưa nạp tiền điện thoại. Thúc thúc, người gọi cho ta sao?”

“Xem ra, người đúng là được nhiều người hâm mộ, chắc ngay cả cước phí điện thoại cũng do người khác bao luôn chứ gì?” Liên Điền chanh chua trào phúng.

“Ha hã, là bọn họ nài nỉ quá mà thôi, ta cũng không nỡ từ chối ý tốt như vậy.” Lý Kiến nói xong, nhớ tới nguyên nhân Liên Điền tìm đến đây – nhất định có liên quan tới chậu hoa Xương Bò hẳn đã gửi cho y “Thúc thúc nhận được hoa của ta chưa? Có thích không?”

“Nhận được rồi, rất không vừa lòng, ta ném hết vào thùng rác rồi.” Liên Điền nói dối, trên thực tế, hiện tại bồn hoa kia vẫn đang được chăm sóc rất tốt trên đầu giường của y.

“Người không biết ý nghĩa của hoa Xương Bò sao?” Giọng nói của Lý Kiến lập tức tràn đầy thất vọng.

“Không biết, cũng không có hứng thú muốn biết. Nói cho người biết, muốn gặp người còn khó hơn gặp siêu sao a? Chỉ là hớt tóc, có cần phải làm khó người khác như vậy không? Ta bây giờ muốn hớt tóc nè, người mau hớt cho ta.”

Liên Điền muốn đổi đề tài, không muốn bàn luận thêm về chậu hoa kia nữa. Vừa nói chuyện với Lý Kiến, y vừa liếc mắt về phía nhân viên tiếp tân đằng kia như muốn nói với cô ta rằng – nhìn đi, nhìn cho kỹ đi, Trình Liên Điền ta hoàn toàn có thể không hẹn trước mà vẫn hớt được tóc đấy. Ta là ai? Ta là Trình Liên Điền, thúc thúc của Âu Dương Lý Kiến.

“Người chịu đổi kiểu tóc rồi sao? Thật là tốt a~” Lý Kiến vui sướng trả lời “Vậy thì từ nay, mỗi lần gặp người, hai mắt của ta sẽ không phải chịu dày vò hơn nữa.”

Tóc của Liên Điền thật sự rất khó nhìn, có lẽ chính vì thế mà vừa rồi Tiểu Lệ mới không có cảm tình với y cho lắm, chứ bình thường, cô ta cứ thấy trai đẹp là hai mắt sáng rỡ cả lên, làm gì còn tâm trạng mà cãi qua cãi lại như lúc này.

Cũng khó trách Tiểu Lệ, những người xuất hiện trong Tinh Chi Hải này chỉ riêng về tóc tai thôi cũng đã ăn đứt những người bình thường khác. Mái tóc đã xấu, ăn nói lại thô lỗ – Tiểu Lệ có ác cảm với Liên Điền cũng không có gì là lạ.

“Tóc của ta thật sự khó coi đến vậy sao?” Liên Điền lộ vẻ bất mãn hỏi Lý Kiến, y nhanh chóng bước lại ghé mà ngồi xuống.

“Không phải như vậy... nhưng thật sự, tóc người hoàn toàn có thể dễ nhìn hơn...” Lý Kiến an ủi nói.

“Con ngựa kia, lấy kéo đi.” Vì muốn tiến thêm một bước trong quan hệ với Lý Kiến, Liên Điền cố tình chứng tỏ mối quan hệ thân mật giữa hai người và y là một thúc thúc có bản lĩnh, hoàn toàn có thể cạy nhờ.

Liên Điền tựa vào lồng ngực ấm áp của Lý Kiến “Dùng bàn tay vàng của người mà làm cho ta thành một con người mới đi!”

Tư thế thân mật của hai người khiến những cô gái ngoài kia và nhân viên trong này trợn tròn cả mắt.

Lý Kiến không hề phản đối, cứ để cho Liên Điền tùy tiện cọ cọ vào ngực mình. Thậm chí lúc sau, hắn còn nâng cằm Liên Điền lên, nhẹ nhàng mà hôn vào bờ môi gợi cảm của y.

“Oa ô!” những người chứng kiến khung cảnh tình cảm này hét vang cả lên “Tại sao? Tại sao... tại sao Lý Kiến lại hôn người đàn ông khác a~”

Liên Điền cũng vô cùng bất ngờ, tuy là muốn chứng tỏ sự thân mật giữa hai người, nhưng cũng không cần phải “thân mật” tới mức đó.

Hôm nay, Liên Điền tới đây, trước là muốn tham quan nơi làm việc của Lý Kiến một chút, sau là để xem xem hắn sống như thế nào? Nếu cần, Liên Điền sẵn sàng giúp đỡ, y nhất định sẽ chăm sóc hắn thật tốt, giữ đúng lời hứa cách đây chín năm.

Liên Điền sau khi nhận được chậu hoa Xương Bò thì tìm hiểu mới biết ý nghĩa của nó đối với người tặng là hết lòng tin tưởng vào lời hứa của người được tặng.

Lý Kiến tặng hoa Xương Bò cho Liên Điền là muốn nhắc nhở y phải giúp đỡ hắn, làm những việc nên làm vì hắn.

“Thúc thúc có cảm thấy hôm nay, ta đón tiếp thúc thúc thật ‘long trọng’ không?” sau khi no nê mà hôn trước, sau, trái, phải. Lý Kiến tươi cười ôn hòa như nắng nhẹ ngày xuân hỏi Liên Điền.

“Ngô...” không ngờ một công tử phong lưu như li lại bị một nụ hôn bất ngờ này làm cho mất hồn, ngạt cả mũi, nhịp tim đập loạn cả lên, nghẹn ngào cả cổ họng.

Hai mắt trừng to, cả người bỗng dưng nóng rực.

Tại sao lại như vậy? Y chính là Trình Liên Điền – người đã từng hôn và bị hôn rất nhiều lần, vậy mà lại bị một nụ hôn của tiểu tử hỉ mũi chưa sạch trước mặt mọi người làm cho kinh ngạc không nguôi.

“Thúc thúc, miệng của người vừa xinh đẹp lại thật ngọt ngào. Được rồi, ta sẽ cắt tóc cho người!”

“Nhưng... nhưng mà...” Liên Điền nghẹn lời.

Một nụ hôn không hề ngần ngại của Lý Kiến bỗng dưng khiến Liên Điền trở thành một nhân vật cực kỳ đặc biệt trong mắt của vô số khách hàng và những người thợ hớt tóc bên cạnh. Được một nhà tạo mẫu tóc siêu anh tuấn mà người khác muốn gặp phải hẹn trước cả tháng hôn mình, lại được hắn nâng niu trong vòng tay – diễm phúc này, nhiều người mơ còn không được.

Liên Điền rất bức mình, y không muốn mọi chuyện tiến triển theo chiều hướng này, như thế thì tên tiểu tử kia sẽ ngày càng đắc ý.

Nhưng cũng phải nói thật, nụ hôn của Lý Kiến khiến Liên Điền ngẩn người một lúc lâu, hình như chưa bao giờ y có một nụ hôn như vậy.

Động tác nhẹ nhàng, say đắm của Lý Kiến khác hẳn với những người từng ở cạnh Liên Điền – vừa khô khan, lại sáo rỗng, kêu gọi một cách rẻ tiền.

Đôi môi dày, đỏ mọng của Lý Kiến có sức hút mê hồn, lại thêm sức nóng độc nhất vô nhị, cộng với vị ngọt có một không hai trên đời – thật là bảo bối hiếm thấy.

Đầu óc Liên Điền vẫn còn choáng váng, cứ vô thức mà đi theo Lý Kiến lên lầu hai của Tinh Chi Hải.

Lầu hai này chỉ có hai, ba chiếc ghế sofa, một vài tấm gương, lúc hai người đi lên – hoàn toàn trống vắng, không có ai cả.

“Cắt ở đây đi!” Lý Kiến mở miệng. Tuy rằng tự tiện tư vấn cho khách không hẹn trước là trái với quy định tại đây nhưng thật sự Lý Kiến không thể nhìn mái tóc của Liên Điền thêm một phút nào nữa – nói dài thì không phải dài, ngắn cũng chưa hẳn là ngắn; cong chẳng ra cong, mà thẳng cũng chẳng phải thẳng. Lý Kiến rất muốn tự tay mình giúp y lấy lại hình dáng phi phàm năm xưa – lúc hai người gặp nhau, lúc ấy, Liên Điền ngọt ngào như ánh trăng ngày rằm.

“Ta sẽ gọi đầu cho người trước đã.” Mang thùng dụng cụ lại đây, Lý Kiến mặc vào tạp dề có logo của salon, thật giống với một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp.

Liên Điền quan sát từng cử chỉ của Lý Kiến, nhìn thấy hai bàn tay thoăn thoắt kia, lại nhớ lại lúc hai người trong khách sạn, hai bàn tay đó đã nhiệt tình phục vụ mình như thế nào – Liên Điền không kiềm chế được mà run rẩy.

Bỗng nhiên có một người thợ giúp việc từ dưới nhà đi lên muốn giúp Lý Kiến gọi đầu cho Liên Điền. Lý Kiến xua tay “Ta muốn tự mình phục vụ y.”

6. Chương 6

Người thợ giúp việc mỉm cười, nhưng hẩn lầy làm khó hiểu. Bình thường, Âu Dương lão sư rất biết quý trọng thời gian – chỉ tư vấn, cắt tóc chứ không gọi đầu cho khách hàng bao giờ, hôm nay, không biết chuyện gì đang xảy ra? Thật kỳ lạ.

“Thúc thúc, mau nằm xuống chỗ này.” Lý Kiến đưa Liên Điền tới chiếc giường xả tóc bên cạnh.

“...” Liên Điền cảm thấy thật khó xử, nhất là sau khi nghĩ lại những chuyện ở khách sạn hôm trước, nơi này lại chỉ có hai người họ, không biết...

“Người còn đứng đó làm gì? Còn có rất nhiều khách hàng đang chờ ta a~.” Lý Kiến thúc giục nói.

“Được rồi.” Cơ thể nam nhân thon dài nằm lên chiếc giường êm ái, khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp như hoa ngược lên trên nhìn Lý Kiến, hai mắt khép hờ lại.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng được rút ngắn lại, Lý Kiến rất muốn cúi xuống hôn người này một lần nữa. Năm đó, Lý Kiến bơ vơ nơi Trình gia, bị mọi người xa lánh, chỉ có y là người duy nhất hoan nghênh một đứa trẻ mười tuổi cô đơn như hắn.

Khi Liên Điền nói “Từ bây giờ, người sẽ không còn cô đơn nữa.” Lý Kiến đã nhớ thật rõ, đã khắc sâu ánh mắt cùng nụ cười của y. Hắn tin rằng Liên Điền không nói dối, Lý Kiến không bao giờ quên dáng vẻ chân thành của Liên Điền dưới cây phượng đằng năm xưa. Trong suốt những năm tháng qua, Lý Kiến coi đó là kỷ niệm, là điều đáng quý nhất trong cuộc đời mình – đó chính là viên kim cương mãi mãi tỏa sáng, không có gì có thể khiến nó lu mờ.

Vốn dĩ chuyện đi lên Nam Dương làm nhà tạo mẫu tóc không phải là dự định ban đầu của Lý Kiến.

Lý Kiến ở nông thôn, cuộc sống thanh bình, yên ả đã quen; hắn không thích khói bụi, bon chen nơi thành thị. Chỉ khi Gia Tĩnh – một người bạn hắn quen ở trường dạy nghề rửa hắn thì Lý Kiến mới suy nghĩ lại rồi đưa ra quyết định này.

Gia Tĩnh muốn tới Nam Dương để phát triển sự nghiệp. Bất cứ một nhà tạo mẫu tóc nào trong nước cũng đều biết đến Tinh Chi Hải – hai người thợ cùng nhau lập nên chuỗi salon này cách đây mười năm, trải qua quá trình xây dựng, cùng với quyết tâm không ngừng nghỉ của bọn họ mới có được Tinh Chi Hải của ngày hôm nay. Bước chân vào làm ở đây, chính là ước mơ của hầu hết những người mới vào nghề – trong đó có cả Lý Kiến và Gia Tĩnh.

Đặc biệt là Gia Tĩnh, cứ nhắc đến Tinh Chi Hải là hấn lại như phát cuồng lên; cho nên hai người mới rủ nhau xin vào làm tại đó. Cũng may, như vậy Lý Kiến mới có cơ hội được gặp lại Liên Điền – người mà hấn luôn yêu thương nhất, luôn đặt ở một nơi sâu nhất trong trái tim.

Nếu không phải lần đó bọn họ làm quen với nhau tại bar Blue rồi lại lên giường cùng nhau thì thực sự, Lý Kiến không biết phải tiếp cận với Liên Điền như thế nào.

Đó chính là lý do vì sao khi cần mượn xe, hấn lại chạy tới chỗ của Trọng Trì.

Lý Kiến và Liên Điền, dù gì đi nữa, hai người họ vẫn đến từ hai thế giới khác nhau.

Để gửi được chậu hoa Xương Bò kia, Lý Kiến đã phải lấy hết dũng khí mà mình có mới làm được.

Sáng nay đi làm, thấy Liên Điền tới tận đây tìm mình, Lý Kiến vui như mở cờ trong bụng, vì thế hấn mới xúc động mà hôn Liên Điền trước con mắt tò mò của nhiều người xung quanh.

Nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Liên Điền, Lý Kiến cố gắng che dấu cảm xúc ngọt ngào đang trào dâng trong lòng mình. Hấn hỏi Liên Điền “Nước có đủ độ ẩm không?”

“Ấm...” Liên Điền đang sung sướng mà hưởng thụ động tác nhẹ nhàng của người thanh niên bên cạnh. Hai bàn tay mạnh mẽ của Lý Kiến vuốt nhẹ từ chân tóc tới ngọn tóc, kéo dài ra phía sau. Lý Kiến gom những sợi tóc của Liên Điền lại một chỗ, dùng một loại hóa chất chuyên dùng, nhẹ nhàng chà xát, tẩy đi màu nâu hiện hữu trên tóc Liên Điền.

Vừa vuốt tóc, thỉnh thoảng Lý Kiến còn giạt nhẹ chân tóc, tạo cảm giác thư thái cho đầu óc Liên Điền.

Dưới kỹ xảo điêu luyện đó, Liên Điền vô thức mà thở gấp, ảo tưởng đôi bàn tay kia đang lần mò xuống phía dưới, hai gò má, cổ, vai, ngực, tay, rồi đến cả... thứ ở giữa hai chân của y... tất cả đều bị cảm giác êm ái kia bao trùm.

Thật là thỏa mãn, Liên Điền ảo tưởng mà cũng không khỏi bật cười khúc khích.

Liên Điền vốn nghe nói, những salon hớt tóc này vốn có thêm cả “dịch vụ kèm theo” khiến khách hàng không thể hài lòng hơn được nữa. Quả thật không sai, mới chỉ có gội đầu thôi mà đã thế này rồi... Liên Điền nhớ lại – mình chưa có tình nhân nào là nhà tạo mẫu tóc cả, sau lần này, phải tìm một người mới được. Tiểu tử đang đứng phía sau cũng không tệ, nhưng không biết hấn nghĩ thế nào?

Trong đầu Liên Điền tự nhiên hiện lên khung cảnh ngọt ngào của mùa xuân, có bướm lại có hoa, bướm quần quýt mấy hoa mãi không rời. Giữa mình và Âu Dương Lý Kiến, ai là bướm, ai là hoa... Liên Điền thật khó tưởng tượng.

“Thức thức đang nhớ tới chuyện dâm loạn gì sao?” Lý Kiến phá tan giấc mộng đẹp của Liên Điền “Quán của ta làm ăn rất đàng hoàng, không hề có những chuyện mà người đang tưởng tượng a~.”

“Ta biết.” Liên Điền quả quyết “Người cứ lo làm việc của mình đi.”

“Gội đầu xong rồi, bây giờ tới cắt tóc thôi.” Ngay khi bước chân vào trường dạy nghề, Lý Kiến đã hạ quyết tâm phải trở thành một nhà tạo mẫu tóc nổi danh cho bằng được nên hấn không quan tâm lắm đến những chuyện gội đầu, nhuộm tóc này – mặc dù thầy cô của hấn đều nói – một nhà tạo mẫu tóc chân chính muốn thành công cần phải quan tâm đến từng chi tiết, dù là những chi tiết nhỏ nhất. Nhưng Lý Kiến vẫn không quan tâm. Thực tế, hấn thật sự có năng khiếu trong việc thiết kế những kiểu tóc mới. Cũng chính nhờ thế mà hấn càng ngày càng được nhiều người biết tới, tất cả khách hàng qua bàn tay của Lý Kiến đều phải thừa nhận hấn là một nhà tạo mẫu tóc tuyệt vời, giúp bọn họ lấy lại vẻ thanh xuân, tươi trẻ một cách tự nhiên nhất.

Liên Điền ngồi vào ghế “Cắt đi, cẩn thận một chút, đừng làm cho thúc thúc thất vọng a~” Bây giờ, Liên Điền lại tự xưng là thúc thúc, y muốn lên mặt với tiểu tử kia một trận cho bổ tức.

“Không cần lo lắng, cứ để đó cho ta.” Tiếng máy sấy rù rù, những lọn tóc tơ tã của Liên Điền đã được Lý Kiến chải thành nhiều nếp suông mượt.

“Nhất định phải cắt thật sao?” Nhìn thấy Lý Kiến mở thùng dụng cụ ra, Liên Điền khẩn trương hỏi. Dù sao thì y cũng đã mất cả năm trời mới nuôi được mái tóc cho nó dài tới từng này, bây giờ cắt đi, quả là đáng tiếc.

“Thúc thúc không tin ta.”

“Tin chứ.”

“Vậy chỉ cần đợi bốn mươi phút nữa, nhất định người sẽ hài lòng.”

“Bốn mươi phút...” Từ trước tới giờ, có rất nhiều nhà tạo mẫu chuyên nghiệp tự tìm tới Liên Điền mà đề nghị được tư vấn, tạo kiểu cho y nên mặc dù biết Tinh Chi Hải từ lâu nhưng đây mới là lần đầu tiên Liên Điền đặt chân đến nơi này. Ngồi ở một nơi bình dân như thế này, Liên Điền không dám hy vọng Lý Kiến có thể giúp mình toại nguyện, nhưng đã đến đây rồi, không lẽ lại cứ thế mà về. Hơn nữa, y cũng rất thích cảm giác được người kia đùa nghịch mái tóc của mình, thật là dễ chịu.

“Người không hỏi ta muốn cắt tóc theo kiểu nào sao?”

Trong đầu Liên Điền đang hình dung tới rất nhiều mái tóc ấn tượng mà y đã từng thấy, từ những kiểu thư sinh của các ngôi sao Hàn Quốc cho tới những kiểu đầy vẻ nam tính của những ngôi sao trên sân cỏ... Nhưng mà, quan trọng nhất, cắt sao thì cắt – phải để cho người khác ngay cái nhìn đầu tiên đã bị thu hút bởi vẻ đẹp trai, phong độ của y – đó mới chính là điều mà Liên Điền mong muốn nhất. Liên Điền mở miệng nói “Ta muốn cắt...”

Lý Kiến xen ngang “Ta biết rồi, không phải nói.”

Liên Điền giật mình, Lý Kiến thật là kỳ lạ, nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp gì mà không quan tâm xem mong muốn của khách hàng là gì cả “Vậy nếu người cạo trọc hay khiến ta rụng tóc tùm lum, ta phải làm sao bây giờ?”

“Vậy thì người cứ đội mũ trùm đầu mà ra ngoài a.” Lý Kiến thản nhiên nói “Có thể mà cũng phải hỏi.”

“Người... thôi, không cắt nữa!” Liên Điền la lớn, giãy dụa định ra khỏi chiếc ghế. Từ sau khi li xuất hiện, hành động của Lý Kiến đã dịu dàng, hòa nhã hơn rất nhiều, chỉ vẫn có cái miệng là ăn mắm ăn muối – nói toàn những lời khiến người khác bực mình. Đường như Lý Kiến quyết định không bao giờ nói ra những lời dễ nghe khiến Liên Điền càng thêm ảo tưởng về bản thân mình.

“Được rồi, ngồi yên đó, ta sẽ cho người được mở rộng tầm mắt.”

“Mái tóc của ta vốn đã đẹp, người không cần nhiều lời, muốn cắt thì mau cắt đi.” Liên Điền cãi bướng, không hiểu sao, tâm trạng của y gần đây rất tệ, không những không có hứng thú đi tìm tình nhân vui vẻ mà còn cảm thấy cô đơn, chán nản nữa.

Bởi vậy, y cũng muốn đổi kiểu tóc xem sao, biết đâu sẽ chấm dứt được những ngày tháng tẻ nhạt này.

Hy vọng mọi chuyện sẽ trở lại quỹ đạo bình thường vốn có.

“Ta sẽ khiến cho người...”

“Lắm lời, người học được ở đâu cái thói nói chuyện tay đôi với trưởng bối như vậy hả?” Thật là nhứt đầu – Liên Điền nghĩ.

“Làm sao nào, người vốn không thích nhận là trưởng bối của ta mà, nhất là lúc ở trên giường đó.”

“Người... người...”

“Ngồi yên đi, nếu không ta cắt vào tai ngươi bây giờ”. Lý Kiến quàng cho Liên Điền một cái khăn màu đen thật to, hấn không múa mép khua môi với y nữa, cầm cây kéo trên tay, chăm chú mà thực hiện công việc yêu thích hàng ngày của một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp.

Liên Điền cảm nhận được từng sợi tóc của mình được người thanh niên đứng phía sau nhẹ nhàng mà tỉa tốt, tiếng kéo xoành xoạch vang lên không ngớt – nghĩ tới những đổi thay sắp tới, tâm trạng Liên Điền lên trông thấy.”

“Nhắm mắt lại, không thì tóc bay vào mắt đó.”

“Ừ” giọng nói êm tai khiến Liên Điền cảm thấy an tâm, ánh mắt khép hờ, rất mong đợi được nhìn xem kiểu tóc mới của mình như thế nào – không biết có hay ho như lời tên tiểu tử này quảng cáo hay không?

“Được rồi, mở mắt ra đi.” Không quá bốn mươi phút sau, Lý Kiến hưng phấn mà cắt giọng.

Liên Điền mở to mắt, nhìn người trong gương như trẻ ra đến vài tuổi.

Oa ô! Đây mới là kiểu tóc độc nhất vô nhị thật sự a.

Lý Kiến vốn thấy tóc y rất dài, nhiều khi che lấp luôn cả đôi mắt, nhìn chung là có sáng tạo nhưng không phù hợp với khuôn mặt chút nào. Hấn đã tỉa bớt tóc, xóa đi màu nâu phản cảm, thay vào đó là một màu hạt dẻ dễ thương, rất hợp với làn da trắng hồng của Liên Điền.

“Này...” Liên Điền giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt của mình hiện tại “Đây mới thật là Trình Liên Điền a.” Y có cảm giác như mình chỉ đang là một cậu thanh niên năm hai đại học.

“Sao? Không tin vào mắt mình phải không?” Lý Kiến nhẹ nhàng bước lại gần Liên Điền, giúp y nhật một sợi tóc đang dính trên trán “Thúc thúc, người thật xinh đẹp!”

Liên Điền lăm bằm – phí lời, ta vốn đẹp trai từ nhỏ, ta chính là người xinh đẹp nhất thế gian này. Liên Điền bối rối khi nhìn lên đôi mắt nóng rực của nam nhân đang chăm chú nhìn mình, tim đập bang bang như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hấn nói như vậy, khiến cho Liên Điền thật sự thẹn thùng. Có phải thật vậy hay không, trong mắt hấn, Liên Điền là một người rất xinh đẹp ư?

“Thúc thúc, người có nhớ người đã hứa với ta những gì không?” Lý Kiến chờ mong nói ra ước mong giấu kín trong lòng đã lâu.

“Người muốn gì?...” Liên Điền rất vừa ý, với kiểu tóc này, y đang muốn thưởng cho hấn một chút, cũng coi như nhân tiện mà chăm sóc cho đứa cháu họ bất đắc dĩ này.

“Ai, dưới lầu còn có hơn ba chục người chờ đợi ta đó.” Ở trong thời điểm mà Liên Điền đang cảm thấy tình cảm giữa hai người ngọt ngào nhất thì Lý Kiến lại phun ra một câu không thể chấp nhận được, lại còn kéo đầu, vòng tay qua cổ y “Vì thế, thúc thúc xong rồi thì trả tiền rồi đi xuống dưới đi, không cần phải phá hỏng chuyện làm ăn của ta nữa, cho người chen ngang thế này, ta mất thật nhiều khách quen a.”

“Người, tên hỗn đản này.” Liên Điền bưng tỉnh khỏi cơn mơ, nắm cổ áo thanh niên, dán sát vào khuôn mặt anh tuấn của hấn mà kêu gào “Vậy khi này, người khen ta xinh đẹp, còn bày trò quyến rũ ta làm gì?”

“Có chuyện đó sao? Không có a, ai, thúc thúc, người thật nhạy cảm. Đó chẳng qua là lời ngon tiếng ngọt mà ông chủ dặn chúng ta phải nói ra sau khi phục vụ xong khách hàng, có như vậy thì lần sau bọn họ mới nhớ tới đây a.” Lý Kiến cười khẩy, tỏ vẻ đắc ý “Sau khi cắt tóc xong, ta luôn khen khách hàng của mình thật xinh đẹp. Nếu đã khiến cho thúc thúc hiểu lầm, ta thật sự rất xin lỗi a.”

“Người... đừng có mà tưởng bở, ta không thèm để ý tới mấy lời rỗng tuếch đó của ngươi.”

“Không vọng tưởng thì tốt rồi, người xem, ngoài kia, có nhiều người hâm mộ ta như vậy, nếu thêm một người như ngươi nữa thì thật là phiền phức a.”

“Chưa có ai từng nói cho ngươi biết ngươi vô duyên tới mức nào sao? Nếu còn lăm mồm, lăm miệng nữa, ta sẽ làm thịt ngươi.”

“Ai, sợ quá, thúc thúc, không biết ai làm thịt ai à” – Lý Kiến cười tà tà.

Nghe xong câu này, Liên Điền không thể chịu đựng hơn nữa, tay nắm thành nắm đấm mà hướng tới mặt Lý Kiến, hai người giằng co, lẫn lộn mấy vòng tại giữa phòng cắt tóc – thật không giống quan hệ thợ cắt tóc, khách hàng; cũng không giống quan hệ thân nhân trong gia đình mà giống hai đứa trẻ hiếu thắng, không đứa nào chịu thua đứa nào.

“Người muốn dùng cách này để quyến rũ ta sao, muốn ta trực tiếp động thủ với người tại nơi này à? Chỉ gọi đầu cho thôi mà người đã tưởng tượng tới mấy chuyện không tốt đẹp kia rồi.”

“Ta không nghĩ tới những chuyện đó.”

“Người chẳng rên rỉ dâm dăng đấy thôi.”

“Sao người có thể nghe thấy, người rên thì có.”

“Người rên lớn như thế, có điếc mới không nghe thấy, muốn ta hôn người ngay bây giờ không?” Lý Kiến cuối cùng cũng thuận lợi mà đem Liên Điền áp dưới thân “Hả trung niên nam tử cô đơn?”

“Trung niên nam tử” bốn chữ như tiếng sấm bên tai Liên Điền, y như muốn lồng lên, lấy hai tay bịt tai lại, chạy nhanh mà thoát khỏi chỗ này. “Không phải, ta không phải trung niên nam tử cô đơn!”

“A, tức giận sao...” Lý Kiến cười lớn tiếng, thừa lúc Liên Điền còn đang mất hồn vì bị chê là trung niên nam tử cô đơn, hần thò bạo hôn lên cái miệng đang gào to của Liên Điền, mạnh mẽ mà xâm chiếm hai cánh hoa phấn hồng. Tuy không có nhiều thời gian, lại còn cả đồng khách hàng đang chờ ở dưới nhưng Lý Kiến rất muốn ăn “fast food” một lần xem sao. Người này tự nhiên lại tới tận Tinh Chi Hải tìm hắn, biểu hiện vừa đáng yêu lại vừa khiến người ta khó chịu, Lý Kiến càng sinh tình ý yêu thương, nhớ lại vẻ thẹn thùng e lệ mà dâm dăng khát khao của y ở trên giường hôm trước.

“Ngô...” Liên Điền theo bản năng mà mở rộng đôi môi, chiếc lưỡi của đối phương không ngần ngại mà tiến vào tàn sát bờ bãi, chậm rãi mút rồi cắn môi y một lần. Lý Kiến dùng đầu lưỡi rậm rạp của mình mà liếm láp khoang miệng non mềm của Liên Điền, dần dần nút mạnh đầu lưỡi ấm áp của y.

“Ngô...” thân hình Liên Điền bỗng trở nên nóng rực, khe miệng khẽ nhếch – một sợi chỉ bạc từ đó mà bắt đầu chạy ra, lan cả xuống cổ. Đầu lưỡi gắt gao quấn quýt lấy nhau, liều mạng mà nút, mà liếm – Liên Điền cảm thấy bản năng trong người mình lại trở dậy, dục vọng kiểm chế lâu ngày đang kêu gào được giải thoát.

Muốn, muốn làm chuyện đó cùng Lý Kiến, chỉ là một nụ hôn mà có thể khiến Liên Điền không thể khống chế mà khao khát nam nhân này, hơn nữa, không chỉ muốn được làm tình cùng hắn, mà còn muốn tiểu cục hoa của mình được hắn sử dụng thêm một lần nữa...

Lý Kiến chưa từng có cảm giác kỳ lạ này, có lẽ đây mới đáng được gọi là hôn.

Trong quá khứ, khi hôn, Liên Điền cùng với tình nhân của mình khá gượng gạo, cứ như trao đổi không khí với nhau mà thôi, cùng lắm chỉ là cắn khẽ bờ môi, không hơn không kém – kết quả là chẳng bao giờ được hài lòng, như ý.

Lý Kiến là ai? Có thể ví hắn là dòng nước biển dạt dào, còn Liên Điền là bờ cát trắng trải dài mênh mông – đang khao khát được dòng nước mát lạnh kia vỗ về, tưới mát từng khe hở, thỏa mãn thức khoái cảm kích thích mới lạ này.

Đôi môi Liên Điền càng lúc càng nóng lên, khuôn mặt cũng đỏ ửng, nhưng Lý Kiến vẫn không chịu dừng lại, giống như muốn dùng nụ hôn này mà nuốt luôn Liên Điền vào trong bụng mình thì mới vừa lòng.

Dục vọng chiếm hữu dâng trào vô cùng mãnh liệt, Liên Điền hoàn toàn có thể cảm nhận được điều đó. Nơi hạ thân của hai người, Lý Kiến đang không ngừng trườn qua trườn lại như một con rắn không xương. Dù cách nhau hai lớp vải, nhưng Liên Điền tưởng như tiểu kê kê của mình sắp bị thứ nam tính cương cứng kia thiêu cháy.

“Ô... Ân” Nơi này là phòng cắt tóc a, lúc nào cũng có thể có người tiến vào

~Vừa nhắc đã đến, ngoài hành lang, bắt đầu vọng đến tiếng bước chân “Mời tiên sinh đi lối này” – một đồng nghiệp của Lý Kiến đang dẫn khách hàng lên lầu. Lý Kiến dù không muốn nhưng cũng phải dừng hành động xâm nhập xâm chiếm của mình lại.

Hai người cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, mặt không hoảng hốt mà từ đất đứng lên, rất nhanh đã che dấu được dấu vết vận động kịch liệt trên người mình.

“Đa tạ tiên sinh, phí tổn của tiên sinh là ba nghìn tệ.” Lý Kiến hướng Liên Điền cúi đầu.

“À, ờ.” Liên Điền lấy tiền từ ví da trong túi quần.

“Cám ơn quý khách, quý khách đi thông thả, mong quý khách tiếp tục chiếu cố Tinh Chi Hải chúng tôi.”

Lý Kiến thu tiền, còn nhón người, ngả ngón nói nhỏ vào tai Liên Điền “Thức thức thật dâm loạn mà, chỉ hôn thôi mà đã cứng lên như thế, ta rất muốn giúp thức thức tiêu sầu, nhưng tiếc quá, ta phải đi làm mất rồi, đành phải...”

“Nhất định sẽ có một ngày ta phải làm thịt ngươi cho hả dạ.”

Liên Điền buồn bực trả lời, một bàn tay tức giận mà nắm chặt thành nắm đấm.

“Ta sẽ hảo hảo mà chờ đợi tới ngày đó.” Lý Kiến cười tinh quái, nháy mắt đưa tình với Liên Điền. Liên Điền thật bực mình, chỉ trong ngày hôm nay mà bị tên tiểu tử này đùa cợt tới mấy bận, bản thân lại còn không không chế được mà hòa theo, thật là mất mặt./

7. Chương 7

Sáng sớm, Lý Kiến bước từ phòng khách ra ngoài cửa, chuẩn bị đi làm. Trời đang mưa, bây giờ đã là tháng sáu vậy mà thời tiết vẫn thất thường, lúc nắng lúc mưa, chưa có dấu hiệu nắng nóng của mùa hè như mọi năm.

Hắn vốn nghĩ Nam Dương này – người rất nhiều, nhà cửa cũng rất nhiều, chật chội đông đúc nên không khí sẽ rất ồn ào, ngột ngạt. Không ngờ cũng có lúc rét lạnh như ngày đông thế này.

Âu Dương Lý Kiến luôn mơ ước sau khi mình trưởng thành sẽ được trở lại nơi này, có thể đàn ông mà sống một cuộc sống an an ổn ổn. Kết quả bây giờ thì cuộc sống của hắn vẫn tịch mịch như trước, vẫn cô đơn, lủi thủi một mình.

Có lẽ suốt đời này, hắn sẽ sống cách vô vị như vậy.

Sống ở thành phố lớn thứ nhì cả nước này, cảm xúc của Âu Dương Lý Kiến càng ngày càng lụi tàn – rất ít cười nên cũng chẳng bao giờ khóc chứ đừng nói gì đến cảm giác xúc động – trừ cái lần có người hứa rằng sẽ yêu thương hắn suốt đời, mãi mãi ở bên cạnh hắn. Cuộc sống của Lý Kiến cứ trôi qua như vậy, chẳng biết từ lúc nào, hắn cũng không còn quan tâm xem nó trôi qua như thế nào nữa.

Điều duy nhất làm cho hắn buồn chính là người từng hứa sẽ yêu thương hắn – không những sau đó không thèm ngó ngang lấy hắn dù chỉ một lần, mà ngay cả hiện tại, cho dù hai người đã gặp lại – y vẫn không giữ đúng lời hứa năm xưa, không cho hắn cảm nhận được sự ấm áp như những gì y đã nói.

Mấy ngày hôm trước, y lấy cớ cắt tóc mà tới tìm hắn một lần, sau rồi cũng đi mất dạng, không thấy ghé qua lần nữa – chắc là lại đang lên giường cùng người nào đó, sống vất vưởng cho qua ngày.

Đàn ông sắp bước vào tuổi trung niên dường như không thể tránh khỏi cái vòng luẩn quẩn này, cứ thế mà dần thân vào con đường dục vọng buông thả.

Thật là, đã biết không nên giúp y có được mái tóc đẹp như vậy – như thế chẳng khác nào cổ vũ y đi quyến rũ kẻ khác, mà một người từ đầu đến chân đều toát ra sức hấp dẫn thì ổng bướm nó cũng đã bu đầy xung quanh rồi.

Trình Liên Điền, Trình Liên Điền, Trình Liên Điền, tại sao người không đến tìm ta một lần nữa? Âu Dương Lý Kiến vẻ mặt lo âu nhìn ra bên ngoài, suốt một tuần qua, tâm trạng của hắn luôn tồi tệ như vậy.

Sau khi làm tóc cho một vị khách hàng xong xuôi, Lý Kiến bắt đầu tận hưởng khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm có của mình.

Ăn xong cơm trưa, hắn cầm tờ tạp chí trong phòng nghỉ trên tay, miệng phì phèo điều thuốc, lật tới lật lui xem những kiểu tóc đang mốt hiện nay. Mắt thì dán vào cuốn tạp chí nhưng đầu óc của hắn đã bay tới nơi nào đó từ lâu rồi, nơi đó có một người – người có ánh mắt sáng trong, dịu dàng như trăng sáng.

Đang lúc Lý Kiến thất thần “Âu Dương lão sư, ông chủ đang chờ người ở phòng làm việc của hắn.” Đó là giọng nói của Tiểu Chung, trợ lý chuyên đi giúp Lý Kiến thực hiện những công việc lật vật như sắp xếp lịch hẹn, pha cà phê, mua cơm hộp...giúp hắn.

“Ừ, ta biết rồi.” Lý Kiến đứng dậy, Tiểu Chung lại một lần nữa ngỡ ngàng trước nét đẹp hiếm có của Âu Dương Lý Kiến, mặc dù ngày nào họ cũng gặp nhau ít nhất mười tiếng đồng hồ. Âu Dương Lý Kiến mặc một cái áo sơ mi màu lam nhạt, quần bò màu đen, có hoa văn tua rua đang thịnh hành trong giới trẻ, chiếc cổ cao ráo được điểm tô bằng một cái vòng bạc sáng lóa. Mới nhìn qua, ai cũng thấy hắn ra dáng người lớn, từ ánh mắt cho tới cử chỉ đều toát lên vẻ từng trải, bình tĩnh. Nếu ai chú ý kỹ tới nét mặt, màu da của hắn thì may ra mới có thể đoán được hắn còn chưa tới hai mươi tuổi.

Ai, cũng sần sần tuổi nhau mà địa vị hai người cách nhau một trời một vực a~ Tiểu Chung, người xem, tốt xấu gì hắn cũng là một lão sư được yêu thích nhất tại Tinh Chi Hải này, còn người, mãi mà vẫn là một chân trợ lý sai vặt a~ Phải học hỏi nhiều hơn mới được!

Trước đây, Âu Dương Lý Kiến chưa từng làm việc tại cửa hiệu nào khác, là do ông chủ thấy hắn và Gia Tĩnh – bạn của hắn có tương lai nên mới nhận vào đây. Gia Tĩnh cùng vào làm việc, giờ này, y đã là nhà tạo mẫu tóc độc quyền cho một đại minh tinh rất nổi tiếng – không hiểu sao Âu Dương Lý Kiến vẫn rất vui vẻ, bình chân như vại, ngày ngày làm việc ở Tinh Chi Hải này. Mặc dù là cửa hiệu nổi tiếng nhất, nhưng ngoài tiền ra, đa số những người đến đây đều không có tiếng tăm gì nhiều.

Tiểu Chung từng hỏi qua hắn “Ai, Âu Dương lão sư, chẳng lẽ người không muốn thực hiện giấc mơ của đời mình sao?”

Câu trả lời của hắn là “ Giấc mơ? Giấc mơ chỉ là thứ khi ngủ, người ta dễ dàng thấy nó nhưng khi tỉnh lại rồi, người ta sẽ quên nó ngay lập tức...”

Thật là một người thanh cao a~, lại còn khéo ăn khéo nói nữa chứ. Từ lúc đó, Tiểu Chung càng sùng bái Âu Dương Lý Kiến hơn. Cũng không lạ, hắn không chỉ có một đôi tay mà khách hàng nào cũng phải thốt lên khen ngợi, đầu óc lại luôn tràn đầy những ý tưởng mới lạ, ngoại hình thì vừa trẻ trung vừa thu hút – hắn đúng là hình mẫu lý tưởng trong lòng nhiều cô gái trẻ.

Ở Tinh Chi Hải, ai cũng biết, ông chủ rất trọng dụng Lý Kiến.

Nếu một ngày nào đó, có thể được một phần mười của hắn cũng đã mãn nguyện rồi. Tiểu Chung hâm mộ mà nhìn theo thân ảnh khuất dần của Lý Kiến.

Trong văn phòng cao cấp của ông chủ Tinh Chi Hải, chủ nhân của nó đang ngồi trên chiếc ghế bọc da, miệng ngậm một điếu xì gà.

Không hề khách khí, Âu Dương Lý Kiến cứ đẩy cửa mà bước vào.

Mới bước vào, người hắn đã xông lên một mùi cà phê nồng nặc. Thật là, chẳng có quy củ gì hết, vẫn chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa mà thôi!

Âu Dương Lý Kiến lại gần.

“Ta nói người nghe, Âu Dương, sao dạo này người lại lơ là như vậy? Năng suất công việc giảm hẳn đi nha.” Ông chủ phun một làn khói, dùng ngữ khí thản nhiên mà trách cứ.

“Ta có chút chuyện riêng thôi mà...” Lý Kiến ngồi lên chiếc ghế sofa bên cạnh, nhìn thẳng vào nam nhân đang ngồi nhàn nhã bên chiếc bàn bóng láng. Đôi khi, Lý Kiến có cảm giác nơi này chính là một động trai gái, còn ông chủ là một tú ông chuyên nghiệp. Không biết sao hắn mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này là lại có ý nghĩ đó – chắc có lẽ là do toàn bộ thợ cắt tóc ở đây đều là nam, việc làm ăn thuận lợi như vậy, một phần lớn là do rất nhiều khách hàng nữ mê đắm ngoại hình của những anh thợ đẹp trai này.

Mà ông chủ cũng thật kỳ lạ, khi tuyển chọn nhân viên, hắn không chỉ căn cứ vào tay nghề hay kinh nghiệm mà còn chú trọng cả yếu tố ngoại hình, cử chỉ, điệu bộ, lời ăn tiếng nói của họ.

“Không phải người vẫn giận ta chuyện của Gia Tĩnh ư? Bây giờ hắn đã đi rồi, chuyện làm ăn của người chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?”

“Tốt hơn nhiều ư? Sao ta lại không thấy thế?” Lý Kiến cũng không kiêng nể mà thẳng thắn “Ta mỗi ngày gặp hơn hai chục khách hàng đã muốn điên đầu lên rồi, chỉ sợ thêm nữa ta sẽ không kiềm chế được mà cạo trọc đầu họ mất.”

“Ai, đừng có nói đùa thế chứ!” Sở Thanh Trường sờ sờ cái trán, tỏ vẻ mệt mỏi “Gia Tĩnh cứ thế mà bỏ đi, khách quen của hắn lại không chịu tìm người khác, chỉ thích mỗi người. Những người khác cũng bận rộn không kém gì, ta cũng đang muốn điên đầu lên đây. Người cố gắng nhận thêm mấy người nữa mỗi ngày, coi như là làm ơn giúp ta qua giai đoạn này đi!”

“Ta mệt mỏi quá rồi.” Lý Kiến trả lời “Hơn nữa, ta sắp chuyển nhà trọ, tan ca còn phải lo chuyện dọn dẹp, bày biện nữa. Chuyện này để sau hãy nói đi.”

“Ý người là sao? Người phải biết rõ trọng trách của mình ở đây chứ!”

“Trọng trách ư? Ta đây không có điểm phúc ấy đâu.”

“Chớ còn sao nữa. Khi ta nhận hai người chân ướt chân ráo mới ra trường như các người – ta đã thấy các người rất có tiền đồ, liền nhanh chóng sắp xếp cho hai người vào Tinh Chi Hải. Bây giờ Gia Tĩnh chạy rồi, người phải biết tận dụng thời cơ a”

~Sở Thanh Trường chính là một trong hai ông chủ của Tinh Chi Hải.

Có người đồn đãi, nói rằng hai người bọn họ là nhân tình của nhau, hợp tác mở ra chuỗi cửa hiệu cắt tóc này. Nhưng trên thực tế, Tinh Chi Hải được tổ chức giống hệt một công ty cổ phần vậy, hình như đằng sau còn có một số nhân vật góp vốn nữa.

“Tiền Gia Tĩnh phải đền bù vì phá vỡ hợp đồng cứ trừ vào lương của ta – người chẳng đã nói như vậy sao.”

“Đúng...”

“Vậy còn không mau lo kiếm tiền a~ nếu trừ thì phải trừ hơn ba tháng lương hiện giờ của người đó, người suy nghĩ kỹ đi.”

“Thật vậy sao” Lý Kiến không hề biết tiền phạt vi phạm hợp đồng lại nhiều như vậy, hô to “Người đúng là đồ quỷ hút máu người mà, lòng dạ hiểm độc, lúc ký hợp đồng sao không thấy người nói cho chúng ta hay?”

“Đó là do hai người không có hỏi, ta trả lời làm gì cho tốn công.”

“Ông chủ, không thể châm chước được sao?” Lý Kiến lộ vẻ yếu đuối cầu xin, khác hẳn khí thế hùng hồn khi nãy. Hắn còn bước nhanh lại bên cạnh, lấy hai tay nắm lấy vai Sở Thanh Trường mà cầu khẩn “Gia Tĩnh đã giúp người kiếm được không ít a~”

“Chuyện này, một mình ta không thể quyết định được.”

“Vậy người mau đi thương lượng cùng ông chủ lớn giúp ta đi, hai người chẳng phải thân mật với nhau lắm sao?” chuyện của hai người họ, thực tế đã không còn là điều gì bí mật nữa rồi. Không lộ tẩy mới lạ, sáng nào ông chủ Sở cũng đều mệt mỏi bước tới văn phòng, liếc sơ cũng biết là do đêm qua hoan ái quá độ mà tiêu hao sinh lực. Lý Kiến đoán mò đối tượng của hắn không ai khác – chính là ông chủ lớn bí ẩn kia.

“Các người cứ từ từ mà bàn bạc, xong rồi cùng nhau vui vẻ một chút, người lựa lời mà tỉ tê bên gối...”

“Tỉ tê cái đầu người!” Sở Thanh Trường vỗ nhẹ vào đầu Lý Kiến tỏ vẻ giáo huấn “Mọi chuyện đã định rồi, tiền phạt vi phạm hợp đồng của Gia Tĩnh sẽ tính hết lên đầu người. Người mau quay về, mỗi ngày ngoan ngoãn mà tiếp thêm năm vị khách nữa, đến khi nào hết nợ thì thôi!”

“A... người quyết định rồi còn gọi ta tới làm gì?” Lý Kiến thất vọng kêu to.

Tại Tinh Chi Hải, không có nhà tạo mẫu nào có số hiệu là 1, số hiệu của Lý Kiến là số 2, nói cách khác, hắn chính là nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất ở đây. Mới mười chín tuổi đời, tuổi nghề chưa quá ba năm đã có được vị trí như thế, đủ thấy Lý Kiến quả thật có tài năng thiên phú bẩm sinh.

Dù sao hần cũng chỉ là lính mới trong nghề, cũng nên cố gắng một chút thì sau này mới hy vọng được sống an nhàn.

.....

Lý Kiến đang đứng trong cửa hàng tiện lợi, vốn định mua một ít cháo về ăn nhưng lại thấy mấy thứ đồ nấu sẵn này cũng thật thú vị, dễ ăn mà lại không phải rửa bát.

Sau khi tăng ca đến mười một giờ đêm, Lý Kiến một tay xách thùng dụng cụ, một tay xách mấy thứ đồ hộp mới mua – hai chân rảo bước về khu nhà trọ trong ngõ vắng.

Vừa đi, hần vừa mắng thầm người đồng hương và cũng là bạn tốt của mình – tên Gia Tĩnh chết tiệt đó, tốt nhất đừng để cho ta nhìn thấy người một lần nữa, nếu không ta nhất định đánh cho người què tay gãy cẳng.

Đúng là tức chết mà, tên tiểu tử Gia Tĩnh đó cuốn gói đi chỗ khác để lại tàn cục cho hần thu dọn. Mà từ lúc chạy theo tên đại minh tinh gì đó, y cũng chưa về thăm hần một lần, thậm chí cũng chẳng thèm nhắn lầy một cái tin báo xem mình hiện giờ sống thế nào.

Khi bọn họ mới lên Nam Dương, hai người đã cùng nhau thuê nhà trọ mà Lý Kiến đang ở. Bây giờ, mỗi đêm chỉ có một mình hần, im ắng tới độ có thể nghe thấy cả tiếng nước sông chảy ào ào bên cạnh.

Căn nhà trọ này nằm ở phía đông thành phố, ngay bên cạnh một con sông, vị trí khá đẹp, quan trọng nhất là không khí nơi đây trong lành – rất giống với tiết trời vùng nông thôn nên Lý Kiến rất thích. Nhưng ngặt nỗi, sau khi Gia Tĩnh bỏ đi, một mình hần phải lo chạy tiền thuê mỗi tháng thì có vất vả một chút, nơi này lại còn xa cửa hiệu, đi lại ban đêm như vậy rất bất tiện.

Cho nên, Lý Kiến dự tính, cuối tháng này sẽ chuyển đi chỗ khác.

Nói tới đây, Lý Kiến tự mắng mình vô dụng, đàn ông gì mà ngay cả tiền thuê nhà trọ cũng không lo nổi vậy mà đi ôm mộng phong lưu với ông trùm khách sạn Liên Hương, thôi, chờ kiếp sau đi~ Lý Kiến tiếp tục tự giễu bản thân mình.

Ấu Dương lão sư không muốn thực hiện giấc mơ của đời mình sao? Có người từng hỏi hần như vậy.

Một tiểu tử xuất thân từ nông thôn như hần thì có thể có giấc mơ gì đây? Không biết có phải là mơ ước hay không, chỉ biết, mỗi buổi tối, khi nhắm mắt lại, hần đều mơ về khoảnh khắc được ở bên cạnh người kia.

Giấc mơ trọn đời này của Lý Kiến chính là có được con người xinh đẹp, dịu dàng như ánh trăng đó.

Nhà trọ không có thang máy, tất cả đều là thang gỗ, cứ lộc cộc mà bước lên từng lầu. Một mỗi suốt một ngày, phải bước từ tầng trệt lên tới lầu bảy, Lý Kiến nghĩ mình sẽ chết trước khi vào đến nhà mát.

Lộc cộc, lộc cộc – Lý Kiến nặng nề lết lên lầu bảy, lấy chìa khóa ra mở cửa, định đi vào phòng thì bỗng phát hiện có ai đó đang ngồi ngoài kia.

Ban đầu, Lý Kiến cứ ngỡ là tên Gia Tĩnh chết tiệt đã biết đường mà mò về, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên, Lý Kiến hùng hùng hổ hổ chạy lại.

“Gia Tĩnh, thằng mất dạy này. Có chân trốn đi thì còn về đây làm gì nữa? Bị thằng minh tinh kia nó đá rồi phải không?” Lý Kiến dùng sức mà đá người kia một cước, một cước, rồi lại một cước, còn không ngừng mà sỉ vả thậm tệ “Trốn đi này, trốn này. Trước đây, người nói nào là chúng ta cùng nhau lên thành phố, cùng nhau phát triển sự nghiệp, làm những nhà tạo mẫu nổi tiếng. Bây giờ thì sao? Người phải mộng mà đi, để ta bị gã họ Sở kia gây khó dễ, phải oằn mình mà làm trả nợ thay người. Hôm nay, ta nhất định cho người một bài học!”

Lý Kiến cứ kích động – dù giày vải mà đá vào người ngồi gục bên dưới cho đến khi y không chịu được nữa, hét lên một tiếng, nắm lấy cổ áo Lý Kiến “Người cố ý trả thù ta có phải không? Hay là muốn chọc ta phát điên. Mất mù rồi hay sao mà không nhận ra ta. Dám vô lễ với thúc thúc của người như thế à, vô nhân tính cũng vừa vừa thôi chứ!”

Nếu địa ngục có mười tám tầng, thì chắc có lẽ Lý Kiến đang tự đặt mình ở tầng thứ mười chín.

8. Chương 8

Liên Điền sôi cả máu, giá có thể hét ra lửa mà thiêu chết tiểu tử thối trước mặt này ngay lập tức thì tốt biết mấy.

Liên Điền ngồi xổm đợi hần ở cửa, đợi đến ngủ gà ngủ gật, thật là vất vả, vậy mà hần còn đối xử với y thô bạo như vậy, thật là tức chết mà.

Hôm nay, Liên Điền cố gắng lắm mới dò hỏi được địa chỉ của Lý Kiến, tính toán thời gian hần xong việc về nhà, muốn tới tận nhà trọ mà thăm hỏi hần, còn mang theo một túi quà thật lớn.

Kết quả, chẳng những phải ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ ngoài này, khát khô cả họng, muối thì cứ bay vù vù liên tục, lại còn bị hần hiểu lầm mà đá như đá một bao cát. Nổi giận này, Lý Kiến không thể nuốt trôi được.

“Mau nói cho ta, ngươi có biết thế nào là lịch sự không?” Liên Điền rống rận, ghé sát vào Lý Kiến mà hét to “Đồ vô lương tâm!”

“Thức..... Thức thức..... Chuyện này.....” Lý Kiến biết chuyện này mình đã sai, hần cũng áy náy vô cùng, hần không thể ngờ được người ngồi ngủ gật trước cửa nhà mình lại là Liên Điền. Tại nơi này, hần không thân không thích, không có ai chờ đợi hần cả, trừ bỏ tên mất dạy Gia Tĩnh luôn đem phiền hà, rắc rối đến cho hần kia.

“Thức thức, sao ngươi lại tới đây?” Lý Kiến nắm chặt lấy túi đồ hộp, rất sợ Liên Điền vì tức giận mà ném luôn cả nó đi – hần đang rất đói bụng, đói đến hoa cả mắt đây này.

“Đương nhiên là tới chăm sóc cho ngươi rồi.” Liên Điền hỏn hỏn nói.

“Chăm sóc?”

“Đương nhiên rồi, ngươi chỉ là một tiểu tử, lần đầu lên thành phố náo nhiệt, xa hoa. Ta chỉ sợ ngươi không tu chí làm ăn mà sa đà vào ăn chơi đàn đúm thì hỏng. Ngươi không biết đó thôi, tại nơi này, thứ đồi bại gì mà không có: ma túy này, xã hội đen này, rồi lại còn rượu chè, gái gú nữa chứ...”

“Không nghiêm trọng vậy chứ?” Lý Kiến không nghĩ mọi chuyện lại phức tạp như vậy, hay nói đúng hơn là có cho tiền thì hần cũng không có hứng thú với những chuyện như vậy.

“Chứ còn sao nữa...” Liên Điền một mực khẳng định, không để cho Lý Kiến được nước mà lấn tới, coi thường lời giáo huấn của trưởng bối như mình.

“Giống như ngươi hiện tại này, không lo nấu nướng mà chỉ lo ăn ba thứ đồ hộp thiếu dinh dưỡng này... ta chắc chắn, lúc còn ở dưới quê, ngươi không bao giờ ăn những thứ linh tinh như thế này.” Liên Điền ngó xung quanh một hồi mà không tìm được điểm yếu nào của Lý Kiến, đành đồ vấy lên đồng đồ hộp kia vậy.

“... Hả... Ta nghĩ không phải a.” Lý Kiến nhớ đúng là như vậy. Lúc còn ở nông thôn, hai mẹ con hần ở chung một nhà, hằng ngày đều được ăn những món ăn bổ dưỡng, thơm ngon do chính tay mẹ hần nấu.

“Ta nói phải là phải, đây chính là cạm bẫy nơi thành thị.” Liên Điền cố gắng cãi bướng.

“Được rồi, ngươi nói sao ta sẽ nghe vậy.” Lý Kiến cười xuề xòa, buông thùng dụng cụ cùng túi đồ hộp xuống, lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Còn nữa, sao ngươi không tìm một nơi tốt hơn mà thuê, ở cái chỗ khỉ ho cò gáy này, lại còn tuốt trên lầu bảy nữa – trai gọi giả danh tiệm cắt tóc các ngươi không phải làm ăn khá lắm sao?” Lúc Lý Kiến ngồi chờ trước cửa, da gà của y nổi hết cả lên, tưởng tượng tới đủ thứ tình huống trong phim kinh dị mà mình từng xem; không hiểu sao thằng cháu luôn hung hăng, ngạo mạn của mình lại ở chỗ quái dị này.

“Vì tiền thuê chỗ này rất rẻ a~” Lý Kiến cũng chẳng thèm giấu diếm mà thành thật “Không phải ai cũng có túi tiền rủng rỉnh như thức thức, được ở trong những biệt thự có giá tới bạc triệu.”

Những lời này làm cho Liên Điền rất khó chịu, không phải vì hần mỉa mai mình mà vì Liên Điền tới giờ mới tưởng tượng được tình cảnh của hần trong suốt chín năm qua là như thế nào.

Mà đúng vậy, nếu Lý Kiến không đi học nghề rồi trở thành một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp thì với một người chưa tốt nghiệp đại học như hắn, chắc chắn không thể dễ dàng xin việc. Nếu còn ở lại nông thôn, cuộc sống của hai mẹ con hắn sẽ không thể khá khẩm được.

Nếu lúc trước, không chịu ngoan cố mà ở lại Trình gia hoặc nhận tiền chu cấp của bọn họ thì cuộc sống của hai người cũng đâu có đến nỗi.

“Tại sao lại đi làm về muộn như vậy?” Liên Điền cùng Lý Kiến đi vào phòng, thân thiết hỏi.

“Vì...” Lý Kiến nhớ tới chỉ thêm buồn bực mà thôi “Thằng bạn của ta hủy ngang hợp đồng, ta phải giúp hắn dọn dẹp đồng rối loạn mà hắn để lại, hiện giờ phải làm việc gấp rút ngày thường, không thể không ra về vào giờ này.”

“Ra vậy, thật là đáng thương.” Liên Điền sinh ra thương cảm, tựa như người ta thương hại một con vật đáng yêu bị ngược đãi.

Sau khi mở công tắc, đèn bật sáng. Nhìn vào khung cảnh sơ sài, luộm thuộm xung quanh, trong mắt Liên Điền – Lý Kiến cứ như là một con đại cầu ử rữ, đáng thương mang theo cái đuôi ngoe nguẩy mà về chuồng sau một ngày kiếm ăn mệt nhọc.

Liên Điền không hiểu tại sao lại vỗ nhẹ vào mông con “đại cầu” “Thật đáng thương a~...”

Bị Liên Điền đánh lén, Lý Kiến buông chìa khóa đang cầm trên tay, mạnh mẽ nắm chặt lấy bàn tay vừa sờ mông mình, ép cả người Liên Điền dán lên vách tường, giọng nói trầm ấm, quyết đoán mà hỏi Liên Điền “Thúc thúc, người coi ta là loại người gì?”

“Ồi chào?” Liên Điền tròn xoe hai mắt, tỏ vẻ ngây thơ vô tội như muốn nói với Lý Kiến rằng chuyện vừa rồi chỉ là phản ứng tự nhiên, hoàn toàn không có ý đồ đen tối gì khác “Không có, thúc thúc có làm gì đâu, không có a~”

Thật sự mà nói, sao mà có thể trách Liên Điền được, ai bảo Lý Kiến là một người đàn ông gợi cảm đến thế khiến người ta không chịu nổi nữa. Hễ đến gần là bị ngay húc môn giống đực mãnh liệt trong hắn thu hút như nam châm, đến độ nhũn ra như người mất hồn.

“Người cho rằng ta giống với đám tình nhân trai bao của người sao, người xem thường nhà trọ của ta có phải không?”

“Không có a” Liên Điền vội vàng giải thích “Ta làm sao mà nghĩ như thế được?”

“Không có, vậy người sờ mông ta làm gì? Đúng là đồ háo sắc.”

“Vì...” Liên Điền cũng chẳng hiểu nổi hành động của bản thân.

“Người chỉ nghĩ rằng sẽ ‘chăm sóc’ cho ta bằng cách đó?” Ánh mắt Lý Kiến từ từ lộ vẻ bị thương cùng thất vọng.

Liên Điền cuống quýt phân minh “Không phải”

“Vậy người muốn làm gì?” Lý Kiến xoay người, hai mắt tràn ngập chờ mong.

Liên Điền đưa tay vuốt ve những đường nét tinh tế trên khuôn mặt Lý Kiến “Tất nhiên là quan tâm tới cuộc sống hàng ngày của người ra sao, vui hay buồn, có hạnh phúc hay không? Ăn cơm những món gì? Sau khi đi làm về, có mệt mỏi hay không? Có ai cùng người chia sẻ vui buồn? Người có cô đơn, buồn chán không?”

Giọng nói nhẹ nhàng, âu yếm đến tận đỉnh, động tác vuốt ve một cách nâng niu, trân trọng khiến cho hai mắt Lý Kiến rất nhanh đã long lanh nước mắt, nức nở run rẩy mà bổ nhào vào lòng Liên Điền “Thúc thúc, thúc thúc... ta không có ai ở bên cạnh cả... ta rất cô đơn... rất nhớ mẹ, nhớ thúc thúc a...”

“Ừ, thúc thúc biết, thúc thúc sẽ ở mãi bên cạnh người không rời, sau này, mỗi một ngày, thúc thúc sẽ chăm sóc thật tốt cho người, tiểu tử ngốc ạ!” Liên Điền rất da dẳng một kẻ trưởng thành, vỗ vỗ tấm lưng to bần của Lý Kiến mà an ủi.

“Thúc thúc sẽ bên ta mỗi ngày?” Lý Kiến hỏi lại “Sẽ lo lắng cho ta từng giờ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, ta muốn thúc thúc hãy sống chung một nhà với ta.”

“Ở chung?”

“Đúng vậy, chỉ có khi hai ta ở chung một chỗ, như vậy thì thúc thúc mới dễ dàng mà quan tâm, săn sóc ta chứ!”

“Chuyện này...”

“Thúc thúc, ô, thúc thúc...” Lý Kiến giống một tiểu tử làm nũng, nước mắt lại lưng tròng, thân mình vẫn trong vòng tay Liên Điền cổ tình run lên nức nở. Nhưng đôi mắt vùi vào lòng y của Lý Kiến thì đang sáng rõ, hắn đã quyết tâm, sẽ theo đuổi người này cả đời – dù cho y có là thúc thúc của hắn cũng chẳng sao. Dù y có là một công tử hào hoa, phong lưu được vạn người ngưỡng mộ và hắn có là một kẻ nghèo hèn không dám trèo cao đi nữa – hắn quyết không từ bỏ. Chỉ khi có người này bên cạnh, cuộc sống của hắn mới thật sự có ý nghĩa, không có y, hắn như mất nửa tâm hồn.

Lý Kiến thầm hứa với chính mình “Nếu thúc thúc không chịu sống chung với ta, ta nhất định sẽ chết cho người coi!”

“Được rồi, ta sẽ ở chung với người!” Liên Điền xúc động mà nhận lời, y không hề biết như vậy là đã tự mình hiến thân vào cạm bẫy của tên tiểu tử giảo hoạt kia.

Tuy chưa bước qua tuổi hai mươi, nhưng Lý Kiến trưởng thành hơn người cùng trang lứa rất nhiều, chưa bao giờ hắn làm nũng với ai cả, ngay cả những lúc hắn còn rất nhỏ – trừ người này.

Lần này là do Lý Kiến đã cố tình diễn kịch, lợi dụng lòng thương cảm của Liên Điền để đạt được mục đích riêng của mình.

.....

Một giờ trước, dưới màn khóc lóc thảm thiết như mưa của Lý Kiến, Liên Điền đã tự chui đầu vào rọ, thua dưới tay tên này.

Liên Điền nói về sau mỗi ngày đều ở cạnh hắn, đây quả thật là một lời hứa cực kỳ quan trọng, khác nào vợ chồng sống chung một chỗ? Liên Điền không hề suy nghĩ xem liệu chỉ chu cấp về mặt kinh tế thì có thể thỏa mãn được người kia không?

Trước mắt, đối với một thanh niên đôi mươi đáng thương như Âu Dương Lý Kiến, Liên Điền chỉ biết hắn là một người rất đẹp trai, một nhà tạo mẫu rất được khách hàng ưa chuộng, miệng thì lắm lời, đã nói lời nào thì phải khiến người ta tức trào máu họng mới thôi. Ngoài ra, hắn còn là một người đàn ông có mục đích sống rõ ràng, có thể hai bàn tay trắng mà phát triển sự nghiệp tại nơi đây bon chen này, còn nữa, công phu trên giường cũng không tệ....

Đưa gói quà thật lớn cho Lý Kiến xong, Liên Điền muốn ra về nhưng nhìn thấy đôi mắt lưu luyến không rời của Lý Kiến – tựa như một chú cún con ngốc nghếch không muốn rời xa bước chân của chủ nhân – thế là Liên Điền lại quyết định ở chơi thêm lúc nữa, nhìn ngắm một lượt mọi thứ xung quanh.

Đồ dùng trong phòng rất ít, đáng vẽ cũng không có gì đặc biệt: một cái ghế sofa đã cũ, trên bàn bên cạnh thì có một cái gạt tàn thuốc Seven Star, rải rác mấy vỏ hộp thức ăn sẵn, tiếp đó là mấy vết cà phê đã ứa vàng. Đằng sau là một chiếc giường nhỏ, đầu giường có vắt một chiếc quần bò với một cái áo sơ mi – hình như là bộ đồ mà Lý Kiến ưa thích.

Thoạt nhìn cũng biết chủ nhân nơi này nghèo khổ tới mức nào, có lẽ hắn là loại người không mấy quan tâm tới tiền tài danh vọng cho lắm, bù lại được cái thông minh, nhanh mồm, nhanh miệng. Lý Kiến bỗng tưởng tượng nếu năm đó Lý Kiến ở lại Trình gia, nhất định giờ phút này hắn còn ưu tú hơn thế rất nhiều.

Liên Điền lấy một chiếc nhẫn bạc có hình đầu lâu ở đầu giường đeo thử lên tay, không vừa chút nào, ngón tay mảnh khảnh của y không thể đeo vừa chiếc nhẫn to thế này.

Lý Kiến vốn là một người to lớn, nhẫn mà hắn đeo cho dù Liên Điền đeo ở ngón cái cũng vẫn lỏng lẻo.

“Người đang làm gì vậy?” tiếng nước phun ra ào ào từ vòi hoa sen trong phòng tắm chợt ngưng lại, một nam nhân với thân hình cường tráng, quần khăn ngang hông bước ra ngoài.

Liên Điền nhìn về phía hắn, phát hiện không thể, quả thật là y không thể nói lời từ biệt với nam nhân này. Đáng lẽ mình nên đi từ hai tiếng trước mới phải, lần này đến đây không phải vì muốn cùng hắn lên giường, y không nghĩ giữa hai người sẽ xảy ra chuyện đó thêm một lần nữa. Nhưng nhìn thấy hắn gợi cảm thế này, Liên Điền không chỉ muốn làm tình với hắn thêm một lần thứ hai, mà còn lần thứ ba, thứ tư nữa.

Gần đây, Liên Điền không thích tìm ai để giải sầu, mọi hứng thú ăn chơi đàng điếm trước đây đều tan biến.

Liên Điền vốn nghĩ nên kiềm chế một chút, dù sao hắn cũng gọi mình là thúc thúc.

Nhưng mà tên kia cũng thật ngông cuồng, không coi quan hệ họ hàng giữa hai người ra gì. Hôm nay lại còn chửi ra cơ thể mê người của mình mà quyến rũ Liên Điền.

Nếu như sau này hai người bọn họ ở chung thật sự, chỉ sợ suốt ngày sẽ làm chuyện kia mất thôi.

“Nhẫn của người...” Liên Điền buông chiếc nhẫn, để lại đầu giường.

“Nhẫn thì có gì mà nhìn?” Lý Kiến lấy khăn chà chà mái tóc đen ngắn của mình, nhìn về phía Liên Điền, nói tiếp “Thúc thúc, nhìn người chẳng giống người sư tập nhẫn chút nào, đồ chơi của thúc thúc – chắc chắn là mấy thứ búp bê kích dục chứ gì.”

“Trong mắt người, ta là người đáng khinh như vậy sao?” Liên Điền rất không thích nghe Lý Kiến nói những lời như vậy. Tuy rằng y có phong lưu nhưng y luôn chờ mong một người yêu lý tưởng sẽ đến bên mình, nhưng điều quan trọng là người đó chưa tới. Người yêu lý tưởng lại không thể là trai gọi hay búp bê tình dục được.

“Ai, giỡn một chút thôi” Lý Kiến lại gần Liên Điền “Thúc thúc giận sao?”

“Không giận, ta phải...” Liên Điền muốn nói ta phải đi rồi. Nhưng nhìn thấy một nam nhân trần trụi toàn thân, chỉ có một cái khăn mặt nhỏ xíu quấn hờ hững bên hông, quần theo kiểu bất cứ lúc nào cũng có thể tự nhiên mà rơi ra – Liên Điền bị thu hút đến mức hai chân run cầm cập, muốn đi mà nhấc chân không nổi.

“Ta phải đi rồi, sáng mai còn phải tới khách sạn làm việc nữa.” Liên Điền vội vàng nói lời từ biệt, tuy là có chút ham muốn, nhưng chính là vì thế y mới phải đi, y không muốn mọi chuyện cứ diễn tiến như thế này.

Nếu là người khác, Liên Điền có thể không để tâm đến chuyện này, nhưng Lý Kiến cũng có thể xem như là người thân của y, Liên Điền không muốn làm hắn tổn thương, khiến hắn thất vọng thêm một lần nữa.

Y thật tâm không muốn vui đùa cho qua ngày với Lý Kiến mà chỉ muốn được chăm sóc cho hắn như một người thân trong nhà.

Mấy năm qua, Liên Điền đã không thể thực hiện được lời hứa chín năm trước của mình. Hiện tại, y muốn bồi thường cho Lý Kiến nhiều một chút, muốn hắn luôn thật sự vui vẻ.

“Muốn ở chung, người có thể dọn đến khách sạn của ta hay chuyển tới biệt thự của Trình gia cũng được.” Liên Điền không muốn cự tuyệt lời khẩn cầu của Lý Kiến, hai người hoàn toàn có thể ở chung với nhau. Huống chi, Liên Điền cũng sẽ tìm một người chuyên phụ trách chuyện ăn ở của hắn sau này, như vậy bản thân y sẽ bớt lo lắng phần nào. Thậm chí nếu muốn, Lý Kiến có thể không làm gì cả, cứ hưởng thụ cuộc sống an nhàn cũng được, chỉ cần hắn thích là tốt rồi.

“Khi nào sẵn sàng, ta sẽ cho người tới giúp người chuyển đồ, bây giờ ta phải về đây.” Liên Điền nói thêm một câu trước khi bước ra cửa.

Chuyện tối nay cần làm đều đã làm xong, về phần xúc cảm đang trào dâng trong lòng, Liên Điền quyết định cố gắng đè nén nó xuống.

“Không phải thúc thúc nói muốn ở bên cạnh ta cả ngày sao?” Lý Kiến lại gần Liên Điền, nhìn thẳng vào đôi mắt y “Hiện tại, ta rất cô đơn, rất cần có thúc thúc bên cạnh a.”

“Không phải đâu, ta thấy người có cô đơn gì đâu?” phản ứng đầu tiên của Liên Điền là đem thân mình né xa cánh tay của Lý Kiến một chút, dục vọng dâng trào suốt buổi tối vẫn chưa kịp đè nén, đứng gần như vậy thật nguy hiểm. Lý Kiến lại dùng một ánh mắt ngây thơ, đáng thương mà ủ rũ.

“Ta... ta...”

Không thể chịu nổi, không thể chịu nổi ánh mắt của Lý Kiến, không thể chịu nổi cách mà Lý Kiến nói chuyện với mình, chịu không nổi bàn tay áp áp sờ mó khiến thân thể Liên Điền nóng lên phùng phùng – tất cả đều dẫn dắt y nhớ tới một chuyện.

Giống như chỉ cần Liên Điền nói “không” một tiếng thì thanh niên tuần tú, vui vẻ, yêu đời kia sẽ ngay lập tức chán chường, mất hết đi niềm vui cùng hy vọng.

“Thức thức...” Lại nữa rồi, tiếng nói khàn khàn nhỏ nhí, thực chất như một liều thuốc mạnh khiến Liên Điền mất hết cả hồn phách “Người muốn ta ở lại nhà trọ tồi tàn này của người?”

Liên Điền lúc này mới phát hiện, không khí trong phòng đã trở nên ám muội từ lúc nào, ánh đèn mờ mờ chỉ đủ thấy rõ hình dáng đối phương, tư thế hết sức gợi tình của Âu Dương Lý Kiến lúc này, cộng với lửa dục phùng phùng trong người Liên Điền, tất cả sắp bùng nổ....

“Ta...” Liên Điền nói lắp, không dám nhìn vào người thanh niên trước mặt. Khuôn mặt của Lý Kiến lúc này có vẻ chờ mong, rất tội. Nhưng đêm nay, sau khi chứng kiến cuộc sống thường ngày của hắn, Liên Điền quả thật càng thêm thương mến hắn hơn, hắn đã phải chịu nhiều cực khổ. Trong lúc hắn chịu khổ, Liên Điền lại vui vẻ mà học tại trường đại học hàng đầu nước Mỹ, vui vẻ mà được người đưa kẻ đón – những người tìm tới Liên Điền nếu không phải giới thượng lưu tây phương thì cũng là con cái của quan chức, đại gia trong nước.

Lý Kiến phải tự mình bước vào đời, tự lo cho cuộc sống bản thân.

Nói là tự lo cho cuộc sống, chắc không khác gì với việc hắn phải sống tạm bợ cho qua ngày đoạn tháng.

Cuộc sống khắc nghiệt chắc chắn đã khiến hắn chịu nhiều thiệt thòi, nếu không tại sao lại bị quan mà đeo một cái nhẫn đầu lâu khổng lồ trên tay như vậy. Đối với người quen sống trong nhung lụa như Liên Điền, đây quả thật là chuyện tồi tệ nhất trên đời.

“Thức thức, không phải thật thích bị ta thao trên giường sao?” Lý Kiến bắt đầu hôn hai gò má của Liên Điền.

Chịu đựng loại kích thích vô tận tại nơi mẫn cảm, Liên Điền đang rất muốn “Ta là thức thức của người, ta không thể làm chuyện khiến người sau này phải nuối tiếc.” nhưng y vẫn cố tình mà phớt lờ mong muốn của bản thân. Bây giờ, Liên Điền thấy mình thật giống với những nhân vật bị quấy rối tình dục trong phim mà y hay thấy. Người từng có rất nhiều tình nhân như Liên Điền chưa bao giờ nghĩ rằng, có ngày mình sẽ rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này.

Tình huống bây giờ của Liên Điền còn nguy hiểm hơn trong phim rất nhiều, có lẽ cũng đủ để viết nên một kịch bản khác.

Rốt cuộc là muốn hay không muốn làm tình với hắn? Nếu mình đã nói là muốn làm một người thân mà quan tâm tới hắn, vậy thì không thể xem hắn như một thứ đồ chơi qua đường được. Vậy mình có muốn yêu hắn, cùng hắn bên nhau hay không?

Lý trí lo lắng cùng với khát vọng căng tràn của Liên Điền như những con sóng mênh mang nơi biển tình say đắm, đi mãi mà chưa tìm được vùng đất bình yên mà cập bến vào bờ./

9. Chương 9

“Ân.... A....” Thanh niên tuần tú dùng đến vũ khí cuối cùng mà tấn công, Liên Điền không thể kiềm chế hơn được nữa, tự nhủ “Bất quá cũng chỉ là họ hàng xa lắc xa lơ. Căn bản chỉ là người lạ mà thôi? Tại sao phải lo lắng như vậy làm gì?” Lý Kiến dùng hai tay ôm chặt lấy Liên Điền trong lòng mình, mạnh mẽ cởi bỏ quần áo của y. Hắn vẫn chưa biết, trong lòng người này, hắn có vị trí như thế nào.

“Ta muốn làm tình cùng thúc thúc” Lý Kiến không ngần ngại nói ra ham muốn trong lòng mình “Muốn thao thúc thúc đến khi thúc thúc cầu xin ta dừng lại mới thôi”. Thanh âm khàn khàn đầy nam tính vọng vào tai Liên Điền.

“Người...” Dây lưng của Liên Điền đã bị tháo ra, quần lót bên trong bị kéo xuống, dục vọng bên trong nhanh chóng được một bàn tay mạnh mẽ, hăng hái chà xát, bao phủ.

“A! Ân, Lý Kiến...” Liên Điền kinh hô, chưa từng có ai dám thủ dâm cho hắn với tốc độ nhanh như vậy. Bị đối xử thô bạo, không hiểu sao Liên Điền lại tràn ngập cảm giác thích thú. Y phát hiện Lý Kiến có thể phát huy đến tối đa sự cuốn hút của một người trưởng thành sớm như hắn.

Lần trước cùng nhau làm tại khách sạn, Liên Điền có cảm giác Lý Kiến mới là người bản lĩnh lão luyện, cuốn y vào cơn lốc xoáy dâm dăng, khoái hoạt.

Áo sơ mi bị kéo xuống “Thúc thúc, thân thể người đang có phản ứng a”. Thấy còn chưa đủ kích thích, Lý Kiến dùng âm thanh trầm thấp mỉa mai hoặc tiến thêm một bước “Ta thích a, ta thích làn da thúc thúc trắng mịn như vậy....”

“Ngô... ngô...Ân”

Làn da mịn màng, hồng ửng giữa hai bắp đùi bị thiêu rụi bởi một bàn tay nóng rực, Liên Điền hoàn toàn thích thú đến tê rần, thân thể xụi lơ ngã trọn vào vòng ôm của Lý Kiến. Hai người hôn nhau đến mức thở gấp “Thúc thúc, ta nút lưỡi có thích không?” Âu Dương Lý Kiến biết rõ còn cố tình khiến Liên Điền thêm thẹn.

“Ân...” Liên Điền bối rối thở hổn hển như người đang lao động nặng. Đầu vú cùng tiểu kê kê đã không còn chịu nghe theo y sai khiến, chỉ có thể theo bản năng mà cảm thụ khoái cảm mê hồn, trước kỹ xảo thuần thực vừa mát lại vừa liếm của Lý Kiến – Liên Điền mới biết chỉ thủ dâm thôi cũng khiến người ta sung sướng, hoang dại đến cỡ nào.

“Môi của thúc thúc giống như loài hoa ăn tạp vậy, cứ cắn lấy môi ta không rời a, thúc thúc thật dâm dăng mà!” Lý Kiến chạm nhẹ vào môi dưới của Liên Điền, nhẹ nhàng mà mát rồi lại nhả ra, vài lần như thế, làm cho nó sưng mọng lên thì mới hài lòng

Lý Kiến muốn tận lực mà đào tạo cho thân thể lẫn tâm hồn của người này, khiến cho y chỉ có thể nảy sinh hứng thú với bản thân mình, chỉ có hắn mới có thể khiến y đạt tới cao trào.

Lý Kiến biết, Liên Điền từng có rất nhiều nhân tình, nam nữ đủ cả. Lý Kiến không muốn mình là một trong số họ. Hắn muốn độc chiếm Liên Điền, muốn từ nay y chỉ thuộc về hắn – muốn y vì hắn mà thở dốc, vì hắn mà rên rỉ, vì hắn mà lắc cái mông dâm dăng gọi mời.

“Ồ...Ân...” tiếng rên của Liên Điền càng lúc càng trầm đục, cơ thể đã động tình đến mức không thể khống chế được nữa.

“A...á...á a...”

Quần tây bị lột đến mất cá chân, quần nhỏ kéo hững hờ qua đầu gối. Áo sơ mi chỉ cởi mấy cái nút, xõa xuống, lộ ra đôi vai gầy thanh tú. Hai đầu vú đều chuyển màu từ hồng nhạt sang thâm tím, màu sắc của tiểu đệ đệ ở dưới cũng ngày càng đậm hơn. Không chỉ có vậy, nước bọt từ khóe miệng, nơi giao triền giữa hai người không ngừng chảy ra, mùi hương nam tính choáng ngợp cả căn phòng.

Dương vật cương cứng bùng bùng, nơi đầu khấc đã rỉ ra những giọt tinh dịch trắng đục.

“A... liếm... mau liếm môi ta...” Liên Điền rên rỉ, uốn người, xoay đầu qua lại mà nài nỉ nam nhân.

Lý Kiến thuận theo thỉnh cầu của Liên Điền, nhanh chóng đưa ngay đầu lưỡi linh hoạt vào trong khoang miệng nóng ẩm của y, chìa đầu lưỡi sát vào cổ họng Liên Điền mát vào, cọ sát, chà đạp vách tường non nớt một cách cuồng bạo đúng như mong muốn của Liên Điền. không chỉ dừng lại ở đó, Lý Kiến còn tăng mạnh lực xoa nắn trên hai khối thịt lồi phía trước.

Đầu vú của Liên Điền, đối với Lý Kiến chính là trân châu, bảo bối. Hắn muốn chà sát hai viên minh châu đó, khiến chúng nóng rực lên mà tỏa sáng.

Lý Kiến khiêu khích chà xát vỗ về, lột bỏ bao bì, xoa xoa nơi mũi nhọn mẫn cảm “Thức thức, nơi này của thức thức đang xúc động đến phát khóc...” Lý Kiến cảm nhận được cơn thịt trong tay đang cương cứng đến cực độ, từng giọt tinh hoa rỉ ra ngoài, biểu đạt mức độ phóng đảng của Liên Điền trước sự phục vụ nhiệt tình của Lý Kiến.

Cảm nhận được Liên Điền chịu không nổi nữa, Lý Kiến ôm Liên Điền lên giường, ngồi xuống, quỳ trước mặt y, hơi tách hai chân Liên Điền đang co rút vì sướng mê, hôn nhẹ vào cột cờ đang chống lên trời cao, mở miệng, ngậm phân thân màu hồng nhạt vào miệng.

Phân thân đáng thương rất nhanh đã trưởng đại trong miệng Lý Kiến, đó khát mà run lên từng hồi. Lý Kiến ngậm chặt nó rồi nút thật mạnh. Lưỡi hấn cả dọc theo từng sợi tơ trên phân thân Liên Điền, nước miếng thềm thường trong miệng tiết ra ngày càng nhiều, Lý Kiến như muốn nuốt luôn thứ ngọt lịm này vào bụng.

“Ô... ân... thức thức, ăn thật ngon...” lớn tiếng phát ra những loại âm thanh nhấp nháy say mê, Lý Kiến như đang thưởng thức thứ mỹ vị tuyệt nhất trên đời.

Thanh âm gợi dục kia làm cho Lý Kiến có chút xấu hổ, khóe mắt long lanh những giọt lệ trong suốt, xấu hổ thì ít mà ham muốn thỏa mãn mới thật nhiều. Kỹ xảo khẩu giao của Lý Kiến là tuyệt vời nhất trong số những người từng cùng Liên Điền làm chuyện đó.

“A... Lý... Lý Kiến...” Liên Điền mất đi ý thức, thoải mái rên rỉ dưới kỹ thuật khẩu dâm diệu nghệ.

Liên Điền đã mẫn cảm đến mức tột cùng, vì thế muốn làm cho y bắn khí không phải là chuyện khó đối với Lý Kiến: mút chùn chụt tiểu kê kê, lâu lâu lại liếm xuống hai viên bảo ngọc phía dưới, miết nhẹ lên làn da bao bọc lấy chúng; thỉnh thoảng còn hôn vào háng khiến Liên Điền kích thích mê đi được. Cuối cùng, Lý Kiến chuyển sang ngậm phân thân kia thật lâu, đè chặt nó, cố tình dùng đầu lưỡi liếm liên hồi trên đầu khấc – không quá mười giây sau, tinh hoa nóng bỏng của Liên Điền tuôn trào trong miệng Lý Kiến.

“Ô Ân...” Lý Kiến liếm mép, thích thú mà hưởng thụ thành quả lao động của mình, không bỏ sót một giọt ái ân nào.

“Sữa của thức thức là loại sữa ngon nhất mà ta từng uống.” Lý Kiến nhìn vào nam nhân tê liệt, thân thể co rúm trên giường nói “Ta cũng muốn cho thức thức nếm thử hương vị của ta.”

“Người... người nói gì?” từng đợt dư chấn khoái hoạt tấn công đại não khiến Liên Điền chưa kịp nhận ra ý tứ trong lời nói của Lý Kiến “Ta sẽ không liếm thứ đó của người.” Lý Kiến cho tới giờ vẫn chưa từng làm chuyện như thế.

“Không sao, cứ dùng cái miệng nhỏ phía dưới là được rồi.”

“A... không được.”

“Tại sao, ta sẽ rất nhẹ nhàng.”

Vào thời điểm máu chốt, hai người lại khắc khẩu, cái nhau ôm tởm như lần ở khách sạn.

“Không được là không được ...”

“Thật không được, ta thấy cái miệng của thức thức nó đang gào thét thế kia mà...” – Chát! Lý Kiến lấy tay phát nhẹ vào cái chân trắng nõn của người kia, bông hoa nhỏ phía dưới vẫn đang thẹn thùng e ấp giữa một đám liễu rủ rậm rậm bên ngoài – đối với Lý Kiến, cái miệng phía dưới này còn hấp dẫn hơn cái miệng trên kia cả chục lần.

Mở dưng tận miệng, một con mèo to như Lý Kiến không thể dễ dàng bỏ qua được. “Thức thức có thích cây hoa Xương Bô mà ta đã gửi không?” Lý Kiến lãng sang vấn đề khác khiến người phía dưới thả lỏng cơ thể. Trong khi nói, hần không quên quẹt một ít dầu bôi trơn lên một ngón tay, chậm rãi tiếp nhận u huyết của Liên Điền, khuếch trương độ rộng của mật đình.

Những tiếng rít khê khàng vang lên – Liên Điền đỏ mặt vì nơi thâm cung của mình bị người thanh niên kia đùa bỡn, vốn muốn chống cự hoặc là đứng lên, hùng hổ mà đâm vào mặt hần một quả – nhưng không hiểu sao, cả người mềm nhũn, không hề có chút sức lực nào.

Lý Kiến là một người rất có sức thu hút người khác, từ những chuyện nhỏ như vừa nãy không hôn sâu Liên Điền hay bây giờ dùng đầu bôi trơn có mùi hoa Xương bồ, tất cả đều nằm trong kế hoạch chuẩn bị từ trước của hắn.

Không trực tiếp hôn sâu, vì muốn Liên Điền nhớ thật kỹ nụ hôn của hắn, quyến luyến, thêm muốn nụ hôn ngọt ngào nhưng ngắn ngủi kia.

Hương hoa Xương bồ thì có tác dụng giúp tinh thần thư thái, khiến người khác cảm thấy vô cùng dễ chịu.

ngô..... Lý Kiến..... Không cần liếm..... Lý Kiến vừa dùng tay khoét sâu vào miệng nhỏ phía dưới, vừa tình nghịch mà liếm mút phân thân phía trên khiến nó đứng thẳng lên thêm một lần nữa.

Thế nào? Miệng nhỏ của thúc thúc có thấy hoa Xương bồ này ăn ngon không? Ngô..... Ân..... Lý Kiến chuyển động hai ngón tay, xoa xoa những lớp cơ vòng bắt đầu co rút, Lý Kiến nằm ngửa trên giường, thân thể bị ngọn lửa tình dục xôn xao thiêu hủy, không thể – dù chỉ một phút phản kháng lại hành động của Lý Kiến đang mần mê bộ phận sinh dục cùng nơi riêng tư phía sau.

Loại dầu bôi trơn hương hoa Xương bồ mà Lý Kiến có một chút thuốc kích dục loại nhẹ, bôi vào không lâu sẽ phát sinh công hiệu, nửa thân dưới của Lý Kiến không thể khống chế được mà ưỡn lên, cho dù Lý Kiến thọc sâu ba ngón tay vào nụ hoa hay mút chặt phân thân tới tận rễ cũng không thỏa mãn được cơn khát tình dục đang khiến Liên Điền quay cuồng không yên.

Lý Kiến..... Liên Điền khó nhịn rên rỉ phóng đàng tên của Lý Kiến Lý Kiến..... Lý Kiến..... y không nghĩ rằng mình sẽ lại phóng tinh trong miệng Lý Kiến một lần nữa, tính khí bị niềm màng ẩm áp của khoang miệng bao vây, chỉ thêm vài giây nữa thôi thì nó sẽ nổ tung mà phun ra từng dòng nhiệt lưu đậm mĩ.

Nhưng Lý Kiến đã quyết tâm phải hút đến từng giọt cuối cùng, đến khi thứ đậm đặc kia khôn bắn ra được cái gì nữa mới thôi a ừ a..... Liên Điền không biết gì nữa, tính khí giật từng hồi, những đợt âm thủy phun ra ào ào Chết tiệt, Lý Kiến, người..... Là một tên hỗn đản, ân.....

Liên Điền kịch liệt rên rỉ, bỗng dưng cảm nhận được có một ngón tay dính đầy tinh dịch nhầy nhót đang xáo động ở mặt trong, biết đó chính là sản phẩm của mình, li xấu hổ mà chui đầu vào trong chăn.

Lý Kiến đứng lên, xoay người của Liên Điền, ôm cặp chân thon dài của y, cặp nó vào ngang hông “Đúng, ta chính là một tên hỗn đản, tên hỗn đản này sẽ khiến thúc thúc lắc mông mà cầu xin ta nắc mạnh hơn ~Hắc, hắc”

Sau khi bàn tọa của Lý Kiến được nhẹ nhàng nâng lên, một vật cứng nóng như thép đâm vào giữa cặp mông phùng lên gợi cảm.

Tráng vật của Lý Kiến từng chút tiến vào mật động ướt đầm, chìm ngấm trong đó, nhẹ nhàng di chuyển, ma xát dò hỏi, cho đến khi chạm tới nơi mẫn cảm nhất.

Thúc thúc xem, thật lợi hại, to như thế mà nó cũng nuốt lút cán, không chừa chút nào... Ân... Thích khuôn mặt nam tính của Lý Kiến toát ra một chút mồ hôi, hắn yêu cảm giác sáp nhập người này đến chết mất.

Trong này vừa nóng lại vừa chặt, a, a..... Thúc thúc..... Lý Kiến đói khát mà nắc mình liên tục, trều sấp thứ tính thí thô to man rợ giữa những khối thịt mềm mại của Liên Điền Ai, ta muốn đem hai quả trứng của ta nhét luôn vào cái miệng nhỏ đói khát của thúc thúc, cho nó ăn no nê mới thôi Dục vọng dâng tràn, Lý Kiến nói ra ước muốn ngông cuồng trong lòng mình. Hắn chỉ cảm thấy, nếu chỉ cắm gậy thịt vào thân thể người kia thôi thì còn chưa đủ, mà ngay cả gốc, rễ, lẫn hai quả trứng tròn tròn kia cũng phải cắm luôn vào đó, như thế thì hai người mới thật sự hòa thành một.

ngô, hỗn đản, ân..... Người, người cho rằng nơi đó của ta là lỗ đen vũ trụ, cái gì cũng nuốt được sao? Liên Điền run rẩy đáp lại những lời nói hoang đại của nam nhân ngô..... Liên Điền mơ hồ không rõ rên rỉ, cảm thấy nơi tư mật kia dù là nuốt những ngón tay linh động hay là dương vật mạnh bạo kia cũng đều khiến y sung sướng phát cuồng.

Lý Kiến ngừng lại, cắn mạnh vào đầu vú của Liên Điền a ân..... Liên Điền hưởng thụ thở gấp, Sao đầu vú của thúc thúc cũng ngẩng lên thế này, thật thích a Ân..... hắn muốn làm cho Liên Điền cũng mất lý trí giống mình, chẳng còn biết gì cả, chỉ biết nhấp nhô lên xuống theo nhịp thất lưng của hắn.

A, bị cắn thật thoải mái, ta muốn..... Bên kia cũng muốn..... Tim của Liên Điền càng lúc càng đập nhanh hơn.

Lý Kiến hoàn toàn biết cách khiến cho Liên Điền sung sướng đến chết đi sống lại, đến mức mà nếu như không có hắn, y sẽ không thể nào đến được cõi thiên thai cực lạc.

Làm tình mãnh liệt, mồ hôi cả hai người chảy ra ròng rã, trong căn phòng không ngừng vang lên những tiếng da thịt va chạm vào nhau.

Bạch — Bạch! Lý Kiến nhắc mông mình cao lên rồi thả xuống cho nó rơi tự do, dương vật theo đà, cắm thẳng vào nơi sâu nhất trong huyết tối vô tận kia.

“A... hốn... nhẹ một chút...”

Ba! – Lý Kiến vỗ mạnh cặp mông của Liên Điền như thúc một con ngựa.

“A...Ngô...”

“Thúc thúc, lắc mạnh nữa lên... Ồ... Ồ... đúng, lắc mạnh nữa...”

10. Chương 10

Ánh mắt nóng như lửa của Lý Kiến vẫn không ngừng quan sát từng cử chỉ của Liên Điền. Liên Điền biết, giờ phút này, trong mắt hắn – mình thật là một kẻ dâm loạn, đáng khinh, y nghĩ không nên để cho hắn thấy được mình như vậy, nhưng cuối cùng, Liên Điền vẫn không thể làm trái với ước muốn của bản thân – nâng mông lên thật cao, hứng từng đợt va chạm như vũ bão của nam nhân.

Thích, thật thích! Cả đằng trước và đằng sau đều thích đến mê người. Nếu biết nằm dưới mà thích thế này, chắc Liên Điền đã chịu nằm dưới từ lâu rồi.

Lý Kiến để nguyên cự vật trong tiểu huyết, hai người xoay một vòng, chuyển tư thế. Khuỷu tay của Lý Kiến chống lên giường, cổ gối về phía sau, Lý Kiến gập hai chân y lên phía trên.

Mặt đạo của Liên Điền phơi bày hoàn toàn trước mặt nam nhân, y có thể nhìn thấy rất rõ từng đợt ra vào của dương vật, những giọt dâm thủy trắng đục, đậm đặc quện lấy cây thịt đen to lớn kia, theo từng nhịp nắp mà tràn ra ngoài.

Phần bụng của Liên Điền đã ướt sũng, cả mồ hôi lẫn tinh dịch hòa quện vào nhau tạo nên một thứ dung dịch kích tình.

Khoang miệng bị ngón tay hắn càn quấy đến ngứa ngáy.

Huyết khẩu bị chà xát, tự động co rút, run rẩy.

Đầu vú bị cắn sưng đỏ đến không chịu nổi.

Cơ thể Liên Điền lần lượt phải chịu những màn kích tình chưa từng có.

Lý Kiến..... A..... A..... Liên Điền giống như một đứa trẻ, nức nở gọi tên Lý Kiến.

Lý Kiến dùng giọng nói trầm thấp, mê hoặc đáp lại.

Thúc thúc, thích ta thao ngươi như vậy sao?

Thao ngươi mạnh hơn chút nữa có được không?

Ta phải nắc cho tới khi ngươi khóc lóc xin tha mới thôi..... Ta muốn khi dễ thúc thúc phong lưu ngươi một phen, khiến ngươi quen thuộc mùi vị của ta, không thể bỏ rơi ta mà lên giường với kẻ khác được Lý Kiến đỉnh đạc mà tuyên bố.

Thúc thúc, sau này chú ý tới ta nhiều một chút được không? Rút ngón tay ra, đôi môi mọng chín của Lý Kiến thay thế nó mà mút hai phiến hồng sưng đỏ của Liên Điền.

Liên Điền có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập, càng lúc càng gia tăng như mãnh thú của nam nhân phía trên, cùng với đó, gậy thịt như sắt thép nắc càng lúc càng nhanh, chỗ kết hợp của hai người nóng bỏng đến mức không thể chịu nổi nữa, Liên Điền biết hần sắp phóng tinh.

ô ân..... Nhanh quá..... Thở không nổi nữa, dừng, dừng lại..... nụ hoa bị xiết chặt, phun ra một loại dịch lỏng như để tự vệ. Lý Kiến được thể, quyết định làm cú nắc cuối cùng.

“A..a..a.....”

Cái đầu Liên Điền lay qua lay lại bên môi Lý Kiến Lý Kiến Chết mất.....

Thúc thúc có thích không? Sữa của ta thế nào? Lý Kiến gầm nhẹ một tiếng, bắn khí trong cơ thể Liên Điền, trù mền mà hỏi y.

Ta đã cho cái miệng nhỏ của ngươi uống sữa của ta rồi, có ngon không, thúc thúc? nóng rực, nồng đậm mùi đàn ông, hương vị phóng đảng, tất cả đều dành cho Liên Điền.

Liên Điền sướng đến tê người, lúc Lý Kiến phóng tinh trong cơ thể, y lịm đi, không còn biết gì nữa. Không biết vì sao mỗi lần cùng Lý Kiến hoan ái, cơ thể của Liên Điền lại trở nên mẫn cảm cứ như là lần đầu tiên của xử nam vậy.

Lý Kiến hôn nhẹ Liên Điền một cái, nhẹ nhàng rút thứ hung khí của mình ra. Mật thủy dâm loạn động lại nơi đầu nầm của hung khí rỉ xuống từng giọt. Tiểu huyết đã quen ngâm cự vật, giờ bỗng nhiên cô quạnh, đều đều, chịu không nổi mà co rút lại như muốn hút cự vật vào thật sâu, mãi không chia lìa – theo từng đợt co rút, bạch dịch từ từ mà chảy ra, đó chính là tinh dịch của Lý Kiến, rớt dài theo bắp đùi trắng nõn của Liên Điền.

Thúc thúc, ta rất thích ngươi, cái gì của ngươi ta cũng thích hết. Ta muốn được ở bên thúc thúc suốt cả cuộc đời..... tiếng nói ấm áp, dễ nghe vẫn không ngừng vang lên bên tai Sau này, thúc thúc phải quan tâm tới ta nhiều một chút, nếu không ta sẽ rất tịch mịch.

Tình ái hoang dã một hồi khiến Liên Điền đang mê mẩn, nghĩ rằng tiếng nói kia chỉ là ảo giác trong cơn mị mộng.

Thanh niên vẫn không ngừng nỉ non bên gối, hần muốn nói cho người kia biết tất cả những suy nghĩ của mình, muốn y chú ý tới mình thật nhiều. Lý Kiến nghĩ tới những biểu hiện tuyệt vời của Liên Điền trên giường vừa rồi, thầm đoán nếu y không yêu thì chắc cũng phải có cảm tình trên mức bình thường với mình – vì thế, hần rất sung sướng, vui vẻ mà lải nhải mãi những lời nói này – mà với hần, có nói thêm một ngàn lần nữa vẫn sẽ không chán.

Không ai không muốn hoan ái nồng nhiệt cùng đối tượng mà mình thích. Lý Kiến lại vừa nói thích lẫn nói yêu Liên Điền khiến y cảm thấy thật sự dễ chịu, trong lòng bỗng có chút thương yêu.

.....

Hương Xương Bò vẫn thoang thoảng trong phòng, cho dù không phải ngủ trong căn phòng quen thuộc của mình, cho dù đầu giường không có chấu Xương Bò mà Lý Kiến đưa tới nhưng Liên Điền vẫn có thể ngửi thấy thứ hương thơm nhẹ nhàng, sáng khoái đó – ấy chính là mùi của loại dầu bôi trơn tối hôm qua, hương thơm chỉ nhàn nhạt mà lại khiến người ta không thể không chế nghĩ đến những chuyện ái tình dạt dào.

Thúc thúc, ta rất thích ngươi, cái gì của ngươi ta cũng thích hết. Ta muốn được ở bên thúc thúc suốt cả cuộc đời..... những lời thỉnh cầu của Lý Kiến lại văng vẳng bên tai, Liên Điền tỉnh lại, cảm thấy mọi thứ chỉ như một giấc mộng. Nhà trọ cũ nát im ắng, không hề có một chút tạp âm nào. Khi Liên Điền mở mắt tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Sau một giấc ngủ say, cả người đều sáng khoái, những dấu vết hoan ái lung tung trên khắp cơ thể vẫn chưa phai nhạt, nhìn liếc qua, người ta cũng có thể đoán được đêm qua Liên Điền đã vận động kịch liệt như thế nào.

Lại..... Lại..... Lại cùng Âu Dương Lý Kiến làm tình! Liên Điền nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua, khê tát lên mặt mình một cái – Sau này làm sao mà có thể ra dáng trưởng bối trước mặt hần đây?

Nhưng mà ngoài phần lo lắng vẫn vợ này ra thì trong lòng Liên Điền lại cảm thấy ngọt ngào, thậm chí là thích thú, hai má chợt ửng hồng.

Liên Điền không chỉ được hưởng thủ kỹ xảo tuyệt diệu của người kia mà còn được hân chăm sóc rất dịu dàng, cứ một lúc là lại nhận được một nụ hôn say đắm như bất tận khiến y quên hết cả mệt mỏi lần đầu đón. Không chỉ thế, mà còn được nghe những lời tâm tình sâu thẳm nơi đáy lòng Lý Kiến, cái tên độc mồm độc miệng đó có thể nói được những lời tốt đẹp này – coi như cũng có thúc thúc này ở trong lòng.

Liên Điền chơi đùa chiếc nhẫn hình đầu lâu ở đầu giường, ôm chiếc gối, lăn qua lăn lại. Y cảm thấy chiếc nhẫn này không thật đáng sợ như y từng nghĩ. Đeo trên tay mình một lúc lâu, lại như cảm thấy được mùi cơ thể đặc biệt của Lý Kiến, vừa tươi trẻ tựa ánh mặt trời, nhiều lúc lại trẻ con như một tiểu tử ba tuổi. Định cất lại chỗ cũ, nhưng Liên Điền lại thuận tay bỏ nó vào trong túi áo sơ mi của mình.

Liên Điền bước ra ngoài cửa, khu nhà trọ hiện giờ không có ai cả, chắc mọi người đều đã đi làm. Ánh nắng chiều xuyên thẳng qua khe cửa mà rọi vào nhà.

Trời sáng, Liên Điền nhìn kỹ lại nơi này một lần nữa. Phía bắc có một phòng ngủ, gần cửa lại có một phòng ngủ khác, ở giữa là một khoảng rộng Lý Kiến đã tận dụng làm phòng khách – đây là kiểu nhà hết sức đơn giản của giới bình dân. Liên Điền chưa từng ở những nơi như thế này bao giờ cả, không biết khi Lý Kiến ở đây, hẳn có cảm thấy dễ chịu không?

Phòng bếp phía sau hai phòng ngủ, Liên Điền đói bụng nên đi vào. Y phát hiện nơi này thật sạch sẽ, có rất nhiều bát, đĩa, xoong, nồi, dụng cụ chế biến. Nhìn qua, chắc có lẽ những khi rảnh rỗi Lý Kiến sẽ tự mình nấu ăn đây!

Liên Điền mở máy pha cà phê, tăng nhiệt độ để hâm nóng lại cà phê đã được pha sẵn bên trong. Để cà phê ra một cốc thật to, Liên Điền như người chết khát lâu ngày, uống vội một ngụm thật to – uống rồi thì trợn mắt lên, chỉ muốn phun hết ra ngay lập tức.

Trời ạ! Làm sao mà có người lại pha cà phê ngọt như thế này, bỏ đường vào chẳng qua chỉ là làm giảm bớt độ đắng của cà phê khiến cho người ta dễ uống hơn mà thôi, chứ ai đòi lại cho nhiều đường như nấu chè thế này. Liên Điền thâm thở dài, tên Lý Kiến này quả là có sở thích kỳ lạ.

Liên Điền bỏ cốc cà phê xuống, gọi điện cho thư ký Tuấn Thần bảo hắn mang xe tới đón mình. Ngày hôm qua, khi tới đây, vì nơi này rất khó tìm nên y phải nhờ lái xe chở mình tới. Chỉ định là đưa cho Lý Kiến túi quà, hỏi thăm vài lời rồi về chứ không ngờ đến y lại qua đêm lại đây, đến khi tỉnh lại thì lại thấy nơi này không có lấy một bóng người, tên chết bầm kia thỏa mãn rồi không biết lại chạy đi đâu rồi đây?

Lý Kiến cũng quá lãnh đạm, sau một đêm buông thả dục vọng, phóng thích tới bốn lần trong người Liên Điền – vậy mà sáng sớm đã bỏ y lại một mình – Tiểu tử đó, rốt cuộc có biết thế nào gọi là tình nhân không vậy?

Nghĩ tới đây, Liên Điền nhú nhú mày, sao mình lại đem so sánh hắn với tình nhân – Ai, chỉ là một tên nhà quê, hai bàn tay trắng, lại không biết nói những lời mà ta thích nghe, muốn làm tình nhân của ta à, về mà tu luyện thêm ngàn năm nữa đi cưng!

Một chiếc xe màu đen sang trọng lướt băng băng vào khu nhà trọ bình dân của Lý Kiến, người bước ra từ chiếc xe cũng không kém phần quý phái – người đó chính là Tuấn Thần. Hắn bước lên lầu bảy, mang một bộ tây phục mới cho Liên Điền. Tuấn Thần thường xuyên làm những chuyện như vậy, mang cho Liên Điền quần áo để thay, đến nơi này hay nơi nọ để giải quyết cho y chuyện này, chuyện khác – căn bản là hắn đã quá quen nên chẳng bao giờ hỏi Liên Điền xem tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hôm nay, thật bất ngờ khi Tuấn Thần bật miệng “Tối hôm qua, người qua đêm cùng Âu Dương Lý Kiến sao?”

“Hả...?” Lý Kiến đang được Tuấn Thần giúp cài khuy áo lấp bắp ngạc nhiên, y không hiểu tại sao hắn lại biết được chuyện này.

Hai người đã có một đêm mặn nồng sao?

.....Ồ... có thể coi là như vậy. Liên Điền trả lời không mấy hào hứng. Ý nghĩ, không lẽ ngay cả Tuấn Thần cũng cảm thấy chuyện mình qua đêm với một người như Lý Kiến thật là mất mặt, thậm chí còn tổn hại cả danh dự của Trình gia.

Dù sao, Âu Dương Lý Kiến cũng là một thành viên của Trình gia, cho dù có họ hàng xa xôi đi chăng nữa nhưng có thể nói hai người vẫn là người chung một nhà.

Liên Điền là một người đồng tính luyến ái, tùy tiện mà phong lưu, qua đường cho vui vẻ – chuyện này cũng coi như bình thường đi. Nhưng bây giờ, ngay cả đứa cháu họ của mình mà y cũng không tha – chuyện này nếu đồn ra ngoài, quả thật là không hay ho chút nào. Lần đầu tiên Liên Điền lo lắng chuyện mình vừa qua đêm với một người, không phải do y không sáng khoái mà do đối tượng lần này lại là Âu Dương Lý Kiến.

Không thể tưởng tượng nổi hắn lại ở một nơi như thế này. Tuấn Thần vừa giúp Liên Điền thất cựa vạt vừa nói Nếu hắn có thể thuận lợi mà nhận tổ quy tông thì sẽ khác, chắc chắn sẽ không phải khổ thế này. Nếu Liên An còn sống, y sẽ yêu thương hắn lắm

Ừ. Liên Điền phụ họa nói, Đáng tiếc Liên An hắn.....

Hắn có đòi hỏi gì người không? Trên người Tuấn Thần lúc nào cũng mang theo chi phiếu phòng cho những khi Liên Điền cần tới.

Không có..... Liên Điền thán, cho nên y mới đau đầu vì chuyện này. Tối hôm qua chính là lần thân mật thứ hai giữa hai người, nếu như là đám nhân tình kia thì chắc chắn cũng phải đòi mấy vạn chứ không ít.

Hắn có muốn ta làm cho hắn một việc. Chuyện này không thể tính là đòi hỏi. Liên Điền cho rằng đó chỉ là một yêu cầu bình thường mà thôi.

Việc gì?

Hắn muốn ta ở chung với hắn.

Ở chung?

Tuấn Thần cùng Liên Điền đều không hiểu hắn đang nghĩ gì. Đối với người như hắn mà nói, nếu muốn sống tốt ở đô thị này chẳng phải nên xin Liên Điền cho hắn chút tiền sao? Hay ít ra thì cũng là thứ gì đó quý giá một chút như đồng hồ, quần áo cao cấp chẳng hạn?

Vậy người tính ở chung với hắn tại đây ư?

Tất nhiên sẽ không a..... Liên Điền không cần suy nghĩ, trả lời ngay, Nếu cùng hắn ở lại nơi quỷ quái này, ta sớm muộn cũng điên lên mất.

Chính xác.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, hai người cùng nhau xuống tầng trệt Năm giờ chiều nay, cứ đúng theo lịch, ta sẽ đưa người ra sân bay.

Được Tuấn Thần nhắc nhở, Liên Điền mới nhớ đến chiều nay mình phải bay đi Tokyo một chuyến để bàn chuyện làm ăn. Vốn định để lại một tờ giấy nhắn cho Lý Kiến vài chữ rồi mới đi nhưng bỗng nhớ lại, sáng nay hắn cũng bỏ mình bơ vơ, không từ mà biệt nên Liên Điền cũng chẳng thèm nhắn nhủ gì nữa, cứ thế mà ra khỏi nhà trọ.

Trên đường đi, Liên Điền hồi tưởng lại những hình ảnh tối qua, khuôn mặt của Lý Kiến và cả vị ngọt khét lẹt của cốc cà phê kia nữa.

Liên Điền cảm thấy cuộc sống của Lý Kiến đúng là buồn tẻ thật. Ngày nào cũng cong đuôi lên mà làm một con đại cầu thiện lương. Sáng sớm đã phải chạy tới tiệm cắt tóc, cả ngày phải vất vả mà phục vụ người này người kia. Đến tối về cũng không có được bữa ăn tử tế, chỉ có thể ăn tạm vài thứ đồ hộp cho đỡ đói. Bữa tối đã thế, bữa trưa chắc cũng chỉ là cơm hộp văn phòng.

Nếu mười năm trước, mình thực hiện đúng lời hứa, giữ hắn bên mình mà chăm sóc cho hắn, hiện tại, chắc hắn cũng không ra nông nổi này. Liên Điền trách cứ bản thân mình sao mà vô tâm quá, tại sao tới lúc này mới chịu để ý tới hắn?

Sau này, nếu hai người ở chung một chỗ, được Liên Điền yêu thương, không biết hẳn có hạnh phúc hơn không?

Ai, không nghĩ nhiều nữa, tới đâu lo tới đó đi.

Suy nghĩ có thể ẩn dấu trong lòng, nhưng khuôn mặt của Liên Điền lúc này đang lộ rõ sự lo lắng sâu sắc.

Tên tiểu tử chết bầm đó, không biết lúc ta đi vắng có đi tìm kẻ khác không đây?

Nghĩ một đằng, nhưng Liên Điền lại làm một nẻo.

.....

Buổi chiều, khi đang nhuộm tóc cho một vị khách hàng, Lý Kiến nhận được một tin nhắn. Chiều nay ta sẽ đi Tokyo, ta sẽ phải ở lại đó mấy ngày để giải quyết chuyện làm ăn. Thật xin lỗi, mấy ngày tới ta không thể ở cạnh người được. Nếu người cảm thấy cô đơn, cứ tự nhiên mà đi tìm người khác.

Lý Kiến một nửa thất vọng, một nửa tự giấu tắt đi tin nhắn.

Sáng nay, dù rất mệt mỏi nhưng hẳn phải cố gắng để không dậy trễ. Hẳn vốn tính hôm nay đi làm thật sớm, rồi cố làm việc cho nhanh để chiều nay có thể xong việc trước bảy giờ, chạy về mà ở bên thúc thúc yêu quý.

Vì thế, Lý Kiến mới không đánh thức Liên Điền, hẳn biết y cũng rất mệt, cần được nghỉ ngơi nhiều một chút. Buổi chiều, tỉnh dậy, nếu y không muốn ăn đồ ăn do hẳn nấu, hẳn sẽ chạy đi mua ngay những món mà y thích.

Còn buổi tối, hai người có thể hạnh phúc mà ở nhà cùng nhau, nói với nhau dăm ba câu chuyện phiếm, chơi bài, xem TV, tắm rửa, hút thuốc hoặc là làm tình. Bất kể là việc gì, chỉ cần có Liên Điền ở bên cạnh thì Lý Kiến đều cảm thấy hứng thú, vui vẻ.

Kết quả, y không nói với hẳn một lời nào, cứ thế mà đi. Còn nữa, ngay những lúc dục vọng nóng bỏng nhất, lúc mà hẳn kịch liệt va chạm vào người y, hẳn đã cố tình nói ra những lời yêu thương mặn nồng, thật lòng nhất – vậy mà không ngờ y chỉ coi đó là lời gió thoảng, mây bay, còn nở nhếch lại một câu tàn nhẫn.

Nếu người cảm thấy cô đơn, cứ tự nhiên mà đi tìm người khác. - Ai, y tưởng mình có thể dễ dàng mà động dục với bất kỳ ai sao, hay là y đang suy bụng ta ra bụng người. Âu Dương Lý Kiến hét to trong lòng – Trình Liên Điền, người tưởng ai cũng như người sao? Cứ không chịu nổi là đi tìm nam nhân, chẳng phải mỗi lần đều là người tự tìm đến ta trước sao. Người cố tình quyến rũ ta có phải không?

Âu Dương lão sư? Làm sao vậy? Tin nhắn của ai mà người xem lâu như vậy? Vị khách hàng nữ ngồi trước gương không kiên nhẫn, tò mò hỏi.

A, của một người bạn thôi mà..... Lý Kiến cười làm lành.

Bạn cũng có nhiều loại? Đây là loại nào? Tình nhân? cô gái trêu ghẹo mà hỏi. Âu Dương Lý Kiến là một người đàn ông đẹp trai, thông minh lại nhã nhặn, khuôn mặt lại luôn mỉm cười thu hút. Nhất cử nhất động của hẳn đều khiến cho người khác suy đoán rằng hẳn chính là loại người phong lưu, trăng gió, thay người yêu như thay áo.

“A... đúng vậy” Lý Kiến đáp lời, đôi lông mày khẽ nhăn lại, mi mắt hạ xuống tỏ vẻ thất vọng, hẳn tiếp tục cầm kéo, mỉm cười. Là một tình nhân rất thất thường, ta không biết y đang suy nghĩ gì nữa? Cứ mỗi lần ân ái với nhau xong là y lại lạnh nhạt, cứ như giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Đó là bởi vì người rất phong lưu nha, hôm nay ngủ cùng người này, ngày mai lại lên giường với người khác.

Người thật thông minh, thói xấu của ta đã bị người lật tẩy rồi! Trên thực tế, từ sau khi bước qua tuổi mười tám, tâm sinh lý bắt đầu ổn định thì Lý Kiến chỉ muốn lên giường với duy nhất một người là Trình Liên Điền.

Đúng rồi, Âu Dương lão sư, tối nay người có thể đi chơi cùng ta không? Ta có rất nhiều bạn bè, bọn họ đều muốn gặp người từ lâu lắm rồi.

..... Được. Lý Kiến nhanh chóng nhận lời. Không phải người kia đã lạnh nhạt, cứ thế mà bỏ đi Tokyo sao?

Ta chỉ muốn rủ người đi Karaoke cùng chúng ta thôi.

Karaoke? Thật hay, lần nào hát ta cũng được 100 điểm a.

Hát xong rồi sẽ cùng nhau đi khách sạn. Người thấy sao?

A... chuyện này, ta bỗng nhiên nhớ lại hôm nay là ngày bắt đầu thời kỳ khó nói của ta, làm chuyện kia không được thích hợp cho lắm. Chỉ có thể ca hát thôi.

Âu Dương là đàn ông, làm sao mà có thời kỳ khó nói được?

Đàn ông cũng có mà.

Gạt người!

Thật mà, những ngày đó ta đều cảm thấy không thoải mái. Âu Dương Lý Kiến gờ đôi môi đỏ hồng như cánh hoa của mình lên mà tươi cười.

Âu Dương Lý Kiến từ nhỏ đến lớn đúng là có những khoảng thời gian thật khó chịu giống như thời kỳ khó nói của chị em phụ nữ vậy – đó chính là những lúc mà hắn nhớ tới Trình Liên Điền, những lúc như vậy chắc chắn người kia không thể nào biết được.

Cứ như vậy, mỗi tháng trong năm, sẽ có vài ngày mà Lý Kiến vì thương nhớ Liên Điền nên ăn không ngon, ngủ không yên, người gầy đi thấy rõ.

11. Chương 11

Ngày cuối tuần đầu tiên của tháng sáu, Âu Dương Lý Kiến xin nghỉ phép một ngày ở Tinh Chi Hải.

Vì mẹ của hắn mới đi xe lửa lên thành phố, khoảng thời gian này năm trước cũng vậy – mục đích của chuyến đi là để tảo mộ người mà hắn phải gọi là cha – Trình Liên An. Liên An là người như thế nào, Lý Kiến cũng quên mất rồi, chỉ biết hắn là một trong những người đàn ông của mẹ mình, đồng thời còn là anh họ của Liên Điền mà thôi.

Mẹ của Lý Kiến là một người phụ nữ đa tình, quan điểm về tình yêu của bà ấy cũng không khác gì Liên Điền, luôn tìm kiếm cảm giác mới lạ của việc mình thích và được người đó cũng thích mình, họ tự cho mình cái quyền được thích rất nhiều người và cũng nghĩ rằng bản thân quyền rũ đến nỗi ai gặp cũng thích mình. Lý Kiến nghe bà nói lại, năm bà mười tám tuổi đã từng chung sống như vợ chồng với một người luật sư trẻ tuổi sáng giá nhưng lại đồng thời có dây dưa với Trình Liên An khi đó đang du học tại Mỹ. Một thời gian sau thì Lý Kiến ra đời, bà cũng không biết hắn là con ruột của ai, của ông luật sư hay của Trình Liên An. Khi hắn được một tuổi, thì mẹ hắn bỏ vị luật sư kia, một mình ôm con về nước.

Gần chục năm sau, bà mới gặp lại Trình Liên An, hai người quyết định đến với nhau, Liên An còn muốn nhận Lý Kiến làm con, muốn đổi họ của hắn sang họ Trình.

Lý Kiến đã chứng kiến mẹ mình quan hệ cùng rất nhiều tình nhân. Bởi vậy, năm đó, khi mẹ mình nói ra hai chữ “Kết hôn” thì hắn thật sự hoảng sợ – khi đó, hắn cứ nghĩ, mẹ mình thật sự thích người đàn ông này nên mới quyết định kết hôn cùng ông ta như một cách để chứng minh tình yêu đó.

Nhưng mọi chuyện lại không dễ dàng như vậy, con đường bước vào Trình gia của hai mẹ con hắn không được trải bằng hoa hồng, hôn lễ chưa kịp cử hành thì chú rể đã xảy ra chuyện.

.....

Nhìn mẹ nhẹ nhàng chà lau tấm ảnh chụp được khắc trên bia mộ, Lý Kiến đang ngậm điều thuốc trong miệng, đứng bên cạnh mà trầm tư.

Lý Kiến nghĩ, không biết đây có phải là báo ứng không nữa? Mẹ mình phải trả giá cho thói xấu phong lưu của mình. Bình thường thì thay người tình như thay áo, không chút do dự, đến lúc thích một người thật sự thì người đó lại chết bất đắc kỳ tử.

Lý Kiến, mau đến bái lễ đi. người phụ nữ mặc áo đen đặt một bó hoa cúc trắng lên mộ, nói với Lý Kiến.

Không cần, ta muốn để cho hai người các người có thời gian bên nhau. Lý Kiến lãnh đạm cự tuyệt, người này có phải là cha mình không hẳn cũng không rõ, Lý Kiến bái hẳn làm gì.

Những lúc ở cạnh người mẹ của mình, mặt mũi của Lý Kiến luôn nghiêm nghị, cứng rắn như một người đàn ông thực thụ. Vì có một người mẹ đa tình nên từ nhỏ hẳn phải nếm trải không ít cực khổ. Phải lang bạt khắp nước Mỹ, đi qua rất nhiều thành phố, gặp không ít nhân tình của mẹ. Nhưng dù sao đó cũng là cuộc sống mà mẹ hẳn đã lựa chọn, Lý Kiến không có quyền can thiệp.

Hắn chưa từng có bất cứ nhận xét gì về chuyện quan hệ lung tung của mẹ mình vì hẳn nghĩ chỉ cần bà cảm thấy thích là được rồi. Cho dù là đã lớn, rời xa nông thôn lên thành phố sống cuộc sống tự lập nhưng Lý Kiến vẫn không muốn làm cho bà phiền lòng, không muốn bà biết rằng mình không thích cách sống nay đây mai đó của bà; dù sao thì mẹ cũng là người đã cho Lý Kiến một tuổi thơ khá yên ổn.

Sau khi Trình Liên An qua đời, hai người đã chuyển về quê ngoại.

Không lâu sau, mẹ của Lý Kiến đã thật sự kết hôn, còn sinh thêm hai đứa con – một trai, một gái. Gia đình của họ cũng chẳng khá giả gì nên cũng chỉ đủ nuôi hai đứa trẻ, là con riêng, lại còn là đứa lớn nhất nên Lý Kiến không thể đòi hỏi gì nhiều, không thể mở miệng mà nói mình thích cái này hay không thích cái kia, chỉ có thể im lặng mà sống qua ngày.

Học xong trung học, hẳn tự biết mình không có đủ năng lực để thi vào đại học. Mà có đỗ đi chăng nữa thì cũng không có tiền mà trang trải học phí. Lý Kiến đành phải xin học ở trường dạy nghề, chỉ mong sớm có ngày kiếm được tiền mà tay làm hàm nhai. Suốt những ngày tháng đó, hẳn rất hiểu hoàn cảnh của mình nên luôn cố gắng, dần dần đã già trước tuổi lúc nào mà không hay – hẳn ít cười cho nên cũng hầu như không khóc, chưa bao giờ để lộ ra cảm xúc thật của mình.

Cuộc sống vất vả như vậy nên hẳn thường xuyên nhớ tới Liên Điền, nhớ tới lời hứa của y năm xưa – đem những hồi ức đẹp để đó mà khắc sâu vào trong tim, xem nó là hành trang quan trọng nhất giúp mình vững bước vào đời.

.....

Thanh Giản năm nay sẽ tốt nghiệp trung học, nó muốn dự thi ngành kiến trúc trường Đông Môn. Sau kỳ nghỉ hè, nó sẽ lên chỗ người ở một thời gian để thi đại học. Đến lúc đó, ta muốn người hãy chiếu cố tới em nó nhiều một chút. Đứng ở nhà ga, mẹ Lý Kiến cười cười nhìn hẳn mà nói. Con thứ hai của bà – Thanh Giản là con của người chồng hiện tại, từ nhỏ đã được chăm sóc kỹ lưỡng hơn nên có thể học đến đại học cũng không có gì là lạ.

Đương nhiên rồi. Lý Kiến dùng giọng nói không lộ rõ vui buồn mà trả lời. Lý Kiến vẫn nhớ rõ mùa hè của hai năm trước, chính hẳn cũng từng nộp đơn dự thi vào đại học, hẳn cũng muốn được học tập trong một môi trường chuyên nghiệp. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hẳn đã rút tờ thông báo dự thi đi, hẳn không muốn gây thêm phiền toái cho người phụ nữ này nữa, hẳn chỉ nói ngắn gọn với bà. Thật xin lỗi, ta là một người rất kém cỏi, không thể đầu nối vào đại học.

Ta có làm một chút bánh ngọt cho người, để ở quầy tiếp tân của tiệm cắt tóc đấy, lát nữa lấy về mà ăn. Sáng nay, hai mẹ con họ chỉ gặp nhau một lúc ở Tỉnh Chi Hải rồi cùng nhau đi tảo mộ, tảo mộ xong thì mẹ hẳn đã về, chưa hề ghé qua nhà trọ của hẳn.

Cám ơn.

Biết người thích ăn ngọt nên ta đã cho rất nhiều đường.

Ta sẽ ăn hết.

Trước khi đi, mẹ hẳn còn nói: Lý Kiến, ta vẫn luôn muốn nói cảm ơn người một câu. Lý Kiến không biết vì sao bỗng dưng mẹ mình lại nói ra những lời này. Bà đã phát hiện ra chỗ tiền mặt mà hẳn trộm để vào trong túi sao? Không thể, từ lúc bước từ trong toa lét ra, bà vẫn chưa mở cái túi đó ra lần nào mà.

Ta biết rồi. Lý Kiến cũng phần nào hiểu được ý nghĩa những lời này. Khi nào rảnh, hãy lên thành phố thăm ta.

.....

Tiến mẹ đi khỏi, Lý Kiến trở lại nơi ở mới của mình, một phòng trọ đơn giản nằm ngay giữa khu buôn bán sầm uất, ồn ào. Nhà trọ ở lầu bảy lần trước là do hắn cùng Gia Tĩnh thuê chung, bây giờ y bỏ đi, còn lại mình hắn mà ở tới hai phòng ngủ, thật là lãng phí. Kêu Liên Điền tới ở cùng thì y cứ chân chờ, chỉ nghĩ là hắn nói đùa trong lúc hứng thú.

Không thể đợi Liên Điền trở về, Lý Kiến đành phải chuyển tới căn phòng nhỏ ở ngoại thành này, hắn không dám thuê trong nội thành vì biết mẹ hắn sắp lên nên hắn cần phải chuẩn bị một khoản tiền để bà đỡ vất vả.

Nhưng cũng may là từ chỗ này đến tiệm làm tóc gần hơn chỗ trước rất nhiều, không cần phải đi nhiều chặng xe điện mới tới được chỗ làm như trước đây, vì thế, nơi này coi như tạm ổn.

Lý Kiến không vội đi lấy bánh ngọt mà mẹ mình gửi ở quầy tiếp tân. Tuy ngày hôm nay không làm gì cả, chỉ đi vòng vòng vài nơi cùng bà ấy nhưng Lý Kiến lại cảm thấy thật mệt mỏi, cả người rã rời – chắc có lẽ do hắn nhớ lại những ngày tháng thơ ấu không vui vẻ gì khi hai mẹ con họ sống cùng nhau.

Về căn phòng nhỏ, tâm trạng hắn mới tốt hơn một chút, cởi giày, thay quần áo, hắn chui vào phòng bếp nho nhỏ mà nấu bữa tối cho chính mình. Lý Kiến là một người đàn ông luôn biết tự chăm sóc cho bản thân mình, cho dù không ai quan tâm thì hắn cũng luôn sinh hoạt đúng mực, tối bữa là phải ăn cơm, đúng giờ là sẽ đi ngủ.

Trời đã tối. Lý Kiến dọn lên đĩa món khoai tây xào thịt bò – món ăn duy nhất ngày hôm nay, mùi thịt bò tỏa ra thơm phức. Oa, thơm quá! Đây chính là món ăn ưa thích nhất của hắn.

Chỉ cần còn có mặt trên đời này, nhất định sẽ có ngày được sống vui vẻ – Lý Kiến vẫn cho là như vậy. Vì thế cho dù chuyện có lớn tới đâu, rắc rối có phức tạp đến cỡ nào thì hắn cũng không quá để bụng, tất cả đều có thể giải quyết dễ dàng, chỉ cần còn nở được nụ cười trên môi.

Lý Kiến lấy muỗng định xúc một ít cơm trộn với khoai tây thịt bò cho lên miệng – điện thoại di động trong túi quần rung lên, hắn giật mình tới mức rớt cả muỗng. Bức mình mà hét toáng lên hỏi xem bên kia là ai, không ngờ ngờ lại là kẻ đang ở Tokyo – ông thúc thúc là trùm khách sạn của mình.

ô..... Ô..... Ô..... Ta bị người ta đánh! Người mau tới đây! Liên Điền dùng giọng nói đáng thương, tội nghiệp của một kẻ yếu thế mà nói. Ta muốn người trút giận thay ta, đem tên đó đánh cho hắn biến đổi mặt mày mới thôi.

Người bị ai đánh? dựa vào địa vị xã hội nổi tiếng của Liên Điền, Lý Kiến cho rằng không có ai dám đánh y cả, trừ khi y làm ra chuyện gì đó mà người khác không thể chấp nhận được.

Người phải như thế nào thì người ta mới đánh người chứ? Có phải người lại giở trò biến thái gì không, thúc thúc háo sắc?

Không có.....

Vậy là chuyện gì?

Tóm lại người cứ tới đây đi đã!

Muốn ta sang Tokyo sao, ta đây không có tiền mua vé máy bay. mẹ hắn vừa đi khỏi, có bao nhiêu tiền đều đưa bà ấy hết rồi.

Người..... Ô ô..... Đau quá, đau chết mất. Người rốt cuộc có tới hay không, ta đang ở khách sạn của ta, ở cái phòng mà người gửi hoa xương bồ tới đó, ta cần người.

Nhưng mà ta còn chưa ăn tối, món thịt bì này lại vừa ngon, vừa nóng sốt. Hiện tại, ta không muốn đi ra ngoài chút nào.

Ấu Dương Lý Kiến! Người có phải là người không?! Nhìn thấy ta khóc như vậy, cũng vẫn lãnh đạm mà coi như không có chuyện gì xảy ra! Ta hận người!

ách..... Lý Kiến không muốn bị người kia hận nên đành phải làm hòa. Thôi được rồi, chờ ta đi, thúc thúc.

Tất quạt trên tường, món ăn ngon trước mặt lại phải để lại trong nồi. Đối với Lý Kiến, Liên Điền còn quan trọng hơn mọi món ăn ngon nhất trần đời.

.....

Lý Kiến đã đi đến căn phòng tại tầng thứ 39 của khách sạn Liên Hương.

Vừa mới bước vào cửa, hắn đã thấy người kia nằm ở trên giường, toàn thân mặc bộ pijama trắng muốt, hai má sưng vù, ánh mắt ẩm ướt, khuôn mặt ai oán mà nằm ở trên giường.

Đã xảy ra chuyện gì? Lý Kiến tỏ vẻ không hài lòng, hỏi.

Ta bị người ta đánh.....

Nhìn qua trong phòng, Lý Kiến thấy có một chiếc xe đẩy của người phục vụ. Trên xe có một bó hoa tường vi màu hồng, còn có một chai rượu sâm panh thượng hạng, trứng cá muối và mấy đĩa thức ăn khác nữa – Lý Kiến lập tức có thể hình dung được chuyện gì đã xảy ra.

Thức thức, người lại muốn lợi dụng người khác, ép họ lên giường cùng người sao?

Cái gì ép buộc a. Liên Điền không chịu thừa nhận, Là hắn nói hắn tự nguyện như vậy, vì hắn muốn ký kết được hợp đồng.

Lý Kiến nhin cười, thận trọng hỏi: Vậy hợp đồng ký tới đâu rồi?

Cũng sắp xong rồi, sau đó.....

Sau đó, người yêu của người kia xuất hiện, không thể dung thứ nên mới đánh người ra như vậy.

Liên Điền nghe xong câu này, đúng là không biết nói gì thêm, không hiểu sao tên tiểu tử này lại biết hết mọi chuyện, cứ như là hắn chứng kiến tận mắt vậy. Lần này Liên Điền đi Tokyo để bàn chuyện hợp tác làm ăn với một khu du lịch suối nước nóng quy mô nhỏ. Bọn họ muốn khách sạn của Liên Điền giới thiệu khách hàng tới khu du lịch của mình, đồng thời còn muốn xây thêm hồ nước nóng trong các chi nhánh của Liên Hương.

Liên Điền sáng khoái mà tỏ vẻ đồng ý bởi vì y rất vừa mắt với người giám đốc trẻ tuổi mới thừa kế gia sản ở khu du lịch đó. Người đó rất phù hợp với tiêu chuẩn mỹ nhân của Liên Điền – nhỏ nhắn, lại trắng trẻo, thanh lệ, thân mình lại mảnh khảnh vô cùng – có thể hấp dẫn nam nhân bên cạnh, khiến hắn không kiềm chế được dục vọng muốn chà đạp y một phen. Liên Điền nghĩ có thể nhân cơ hội này mà lấy lại tôn nghiêm của một người đàn ông, thoát khỏi bóng ma của Lý Kiến, từ lúc nằm dưới thân hắn, Liên Điền không thể sinh ra ham muốn với bất cứ một người đàn ông nào khác. Thật không ngờ là lần công tác này lại có thể gặp được mỹ nhân Nhật Bản, máu phong lưu nổi lên, Liên Điền lại càng thêm muốn thưởng thức hương vị của người đẹp.

Mong chuyện đều tiến hành êm đẹp, đối phương cũng thẳng thắn mà đề nghị – chỉ cần Liên Điền ký kết hợp đồng lần này thì y sẽ tự nguyện mà cùng Liên Điền tận hưởng khoái hoạt mê người chốn nhân gian. Liên Điền rất vui vẻ, sai người chuẩn bị căn phòng này, nhưng y không thể ngờ được, giữa chừng lại có một người đàn ông hung hăng mà tông cửa xông vào, không nói không rằng, tung ngay một đấm khiến Liên Điền say xẩm mặt mày.

Lúc ấy, Liên Điền thực sự chưa có hành động gì vượt qua giới hạn cả. Y chỉ mới tắm rửa, thay quần áo mà thôi, không nghĩ như thế mà lại bị hiểu nhầm là đồ háo sắc, còn bị ăn một trận tơi bời. Những chuyện như vậy, Liên Điền không thể nói cho Tuấn Thần hay bất kỳ kẻ nào khác, y chỉ muốn nói cho Lý Kiến nghe, hy vọng hắn sẽ vì mình mà đi đòi lại công đạo.

Ta muốn người đi tìm thằng mất dạy kia mà đánh cho nó một trận. Đi ngay lập tức!

Sao người không gọi bảo vệ khách sạn đi?

Liên Điền nghĩ lại, đúng vậy, tại sao mình lại gọi cho Lý Kiến. Hắn tuy cường tráng nhưng cũng không phải là dân chuyên nghiệp đánh đấm, chắc hắn cũng không giúp được gì. À, thì.....

Ta đi đây, ta đã chán ngấy phải giải quyết những chuyện như thế này, nếu lần sau còn xảy ra nữa, người hãy gọi bảo vệ của người đi, đừng làm phiền ta nữa.

Người..... Không được đi..... Liên Điền đứng dậy, như một người cô đơn mà tội nghiệp, ôm lấy Lý Kiến, y không muốn Lý Kiến bỏ đi. Đêm nay hãy ở lại đây với ta.

Tại sao ta phải ở lại đây? Ta không phải nhân tình dự bị của người. Lý Kiến còn giận giữ nói tiếp. Nếu đối với người, ta chỉ là loại thể thân, dự bị, vậy thì sau này chúng ta cũng không cần phải gặp nhau nữa làm gì.

12. Chương 12

Trong vòng một ngày, Lý Kiến phải nhìn thấy cả hai người đa tình, phong lưu – mà cả hai đều là những người thân yêu nhất của y, một người là mẹ, người kia chính là Trình Liên Điền – Lý Kiến thật sự không thể chịu nổi thái độ không nghiêm túc của bọn họ trong tình yêu, nhưng hắn vẫn không muốn can thiệp. Chỉ cần bọn họ nói làm vậy sẽ khiến mình hạnh phúc thì hắn sẽ nhắm mắt, mở mắt, mở mắt mà xem như không có chuyện gì cả.

Đối với Lý Kiến mà nói, hai người đều là những người quan trọng nhất, chỉ cần hai người thích cái gì, hắn sẵn sàng đáp ứng ngay lập tức.

Nhưng chính hắn lại phải chịu thương tổn vì thói phong hoa tuyết nguyệt của bọn họ, như vậy mà vẫn chưa đủ để khiến họ có thể nhận ra sai lầm của mình, vẫn cứ như thế mà ngựa quen đường cũ.

Liên Điền đã đi Tokyo nhiều ngày như vậy nhưng chưa từng liên lạc với hắn một lần nào, hiện tại lại gọi hắn tới để chứng kiến xem y leo lên giường với người khác thỏa mãn tới mức nào. Đến lúc, người kia đi mất rồi thì Liên Điền mới nhớ tới hắn.

Liên Điền nếu chỉ gọi hắn tới để giúp y giải quyết nhu cầu sinh lý trong đêm nay thì Lý Kiến sợ sẽ không kiềm chế được mà đánh cho y thêm vài bạt tai nữa mất.

Người tức giận? Liên Điền sợ hãi hỏi, Ta không hề nghĩ như vậy..... lúc gọi điện thoại cho hắn, Liên Điền chỉ nghĩ là mình muốn gặp hắn, chỉ nghĩ đến đây thôi mà tâm trạng của y đã khá hơn rất nhiều rồi.

Không làm gì quá đáng mà tự nhiên bị đánh – thật là mất mặt, hơn nữa Liên Điền cũng ganh tỵ với hai người kia – cho dù phải mạo hiểm vào hang cọp vẫn có đôi có cặp bên nhau, thật là hạnh phúc. Bỗng dưng, Liên Điền lại nhớ tới Lý Kiến, nghĩ rằng nếu hắn cũng vì mình mà đi tìm người khác tính sổ như vậy thì thật là hạnh phúc, y chỉ nghĩ vậy thôi chứ không hề muốn hắn đến đây để thêm tức giận. Liên Điền vốn nghĩ Lý Kiến chỉ là một đứa trẻ tâm tư đơn thuần, không ngờ hắn lại chú ý nhiều đến những chuyện mình làm như vậy.

Ta không nói là gọi người tới đây để làm tình, ta chỉ muốn gặp người nên mới gọi điện cho người thôi. Liên Điền thành thực trả lời, khi gọi điện thoại, Liên Điền chỉ muốn Lý Kiến mọc cánh mà bay ngay tới đây, y không hiểu vì sao mình lại trở nên dễ kích động như vậy.

Ta có mua quà cho người này. Liên Điền nắm chặt cánh tay Lý Kiến, ôm thật sát vào cơ thể ấm áp của hắn, nũng nịu mà nói từ sau gáy. Lúc ở bên đó, ta rất hay lo lắng, chỉ sợ người ở nhà buồn chán quá mà đi tìm người khác.

Rồi sao nữa? Lý Kiến muốn nghe Liên Điền nói tiếp.

Sau đó ta lại nhớ tới hình ảnh người như một con đại cầu đang yêu mà ngoe nguẩy cái đuôi..... Liên Điền bước xuống giường, đứng thẳng trước mặt hắn, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn lãng của Lý Kiến. Trong khoảng thời gian hai người chia xa, Liên Điền thật sự nhớ tới Lý Kiến. Trước đây, chưa có một ai có thể khiến cho Liên Điền phải bận tâm đến mức độ này.

Người có ý đồ dành ta sao? Lý Kiến ngăn lại bàn tay mềm mại trên mặt mình.

Không có, ta thật sự luôn nghĩ tới người, chỉ có đôi khi... hơi lơ lảm mà thôi. giọng nói đầy chờ mong của Liên Điền vang lên. Lúc ta đi vắng, người có đi tìm người khác hay không?

Lý Kiến ngậy người, hắn hồ đồ mất rồi, hắn bị người này xoay như chong chóng, không biết lời nào của y là thật lòng, lời nào là giả.

hắn bị Liên Điền bỗng nhiên đứng đần bỗng nhiên thô thần kinh thái độ khiến cho không biết Liên Điền câu nào nói là thật.

Nếu thật sự người kia quan tâm mình tới mức đó... Trái tim Lý Kiến như có một luồng điện xẹt ngang qua.

Ta đâu có được diễm phúc như người, phải làm việc suốt cả ngày, thời gian đâu mà nghĩ ngợi lung tung..... Lý Kiến thành thực trả lời thắc mắc.

Ta cũng vậy, chuyện lần này chỉ là do vô ý nảy sinh mà thôi, với lại khi chuẩn bị lên giường, ta lại không còn hứng thú. Liên Điền xoa hai má sưng đỏ, oán giận. Bây giờ ta rất muốn đi đánh chết thằng mất dạy kia.

Nếu hắn không xông tới, chẳng phải người sẽ ăn hiếp người yêu của hắn sao?

..... Liên Điền trầm mặc, khó có thể nói vì sao y lại muốn tìm tên giám đốc Nhật Bản kia, chẳng qua chỉ là lấy lại một chút sĩ diện của đàn ông mà thôi. À, thì ít nhất, nếu chuyện đó có xảy ra thì tiểu cục hoa của ta cũng không phải chịu đau. Liên Điền đỏ mặt nói.

Tuy rằng khi làm tình cùng Lý Kiến, hắn rất dịu dàng chỉ cần Liên Điền khẽ nhăn mặt là hắn sẽ dừng lại mà hôn, mà liếm giúp y thả lỏng thân thể rồi mới tiếp tục nhưng chỉ riêng dương vật to đến dã man; lại còn cứng như đá kia thôi cũng đủ khiến hậu huyết không chịu nổi; đó là còn chưa kể tới thói hoang dâm của người này, lần nào cũng phải phóng tinh tới bốn, năm lần thì mới chịu thôi. Bởi vậy, mới có hai lần thì cả hai lần tiểu huyết của Liên Điền đều phải chịu thương tổn, cả tuần lễ sau mới hồi phục.

Người có biết thứ hỗn đản kia của người làm ta sợ tới mức nào không. Hơn nữa, ta trước đây ta chưa từng nằm dưới bao giờ.

Nhìn khuôn mặt Liên Điền đỏ chót như quả cà chua mà nói ra chuyện của đêm nay, Lý Kiến bỗng dưng hiểu ra mọi chuyện.

Thật xin lỗi, là lỗi của ta, ta đã để cho thúc thúc phải chịu nhiều thiệt thòi, sau này nhất định ta sẽ hảo hảo mà bù đắp cho người. Lý Kiến đưa tay nâng cằm của Liên Điền lên, hai mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt người đối diện, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán. Lý Kiến chính là người đàn ông đầu tiên của tiểu cục hoa kia – một công tử phong lưu như Liên Điền, chỉ quen khi dễ người khác, bỗng dưng phải thích ứng với loại chuyện này đúng là không hề dễ dàng – hắn nên thông cảm cho y mới phải. Quả thật ta nên sớm nghĩ tới chuyện này – Lý Kiến tự trách.

Thúc thúc, mau đi tới chỗ của ta một chút. Lý Kiến nắm tay Liên Điền. Chuyện của người, cứ để mai rồi hãy nói đi. Nếu như kẻ đánh người thực sự có lỗi, ta nhất định không tha cho hắn, người không phải lo.

Thật không? Nháy mắt, khuôn mặt Liên Điền rạng rỡ như bông hoa mới nở.

Ừ Lý Kiến vui vẻ đáp lại. Lý Kiến nguyện làm bất cứ chuyện gì khiến người này vui vẻ vì y đã trao gửi lần đầu tiên của mình cho hắn, Lý Kiến muốn sau này, Lý Kiến vẫn cứ tin tưởng, cứ giao tất cả mọi chuyện cho mình giải quyết như lúc này.

.....

Hai người cùng nhau đến phòng trọ đơn sơ của Lý Kiến, Liên Điền lần đầu tiên được thưởng thức tay nghề nội trợ của Lý Kiến với món thịt bò xào khoai tây.

Sau khi ăn xong, Liên Điền lấy quà đã mua ở Tokyo đưa cho Lý Kiến. Đó chính là một bộ trang sức bằng bạc cao cấp, đầy đủ cả nhẫn, vòng cổ, vòng tay, thậm chí cả hoa tai cũng có.

oa! Chỉ còn thiếu mỗi chiếc lắc ở chân nữa thôi. Lý Kiến nói, Chỉ còn thiếu mỗi lắc chân nữa thì ta giống hệt như một con đại cầu đeo dây xích, vòng bạc.

Không phải ta cười nhạo người. Nhưng ta tin chắc người chưa từng được đeo thứ đồ trang sức quý giá như vậy, đúng không? Liên Điền vẽ mặt tự đắc thấy rõ.

Nhưng ta không thích. Lý Kiến không phải là loại người ham mê vật chất, cho dù không có tiền, nhưng chỉ cần mỗi ngày được sống hạnh phúc theo ý của mình, đối với hắn – đó chính là thiên đường.

Đây là do ta đặt hàng một tiệm kim hoàn nổi tiếng làm riêng cho người a. Lần trước, Liên Điền trộm đi chiếc nhẫn hình đầu lâu của Lý Kiến nhưng hắn không hề hay biết. Hắn tìm kiếm vài ngày vẫn không thấy, hắn đã đeo chiếc nhẫn đó từ rất lâu rồi, tuy không quý giá nhưng nó đã cùng Lý Kiến trải qua rất nhiều sóng gió, thăng trầm, nó chính là thứ mà Lý Kiến trân trọng nhất. Còn quý giá hơn cả kim cương, lục bảo – Lý Kiến vẫn muốn tìm lại chiếc nhẫn đầu lâu kia

Cho dù là nổi tiếng ta cũng không thích.

Người cứ đeo thử xem đã nào. Liên Điền đem vòng cổ ướm vào người Lý Kiến.

Lý Kiến né tránh, hắn không muốn bị người kia bắt đeo thứ dây xích này. Xoay người một vòng hắn mới phát hiện hoa văn trên vòng cổ là hoa sen. Hoa sen – Liên?

Lý Kiến thôi không nháo động nữa, nhìn thẳng vào hai mắt hẹp dài của Liên Điền. Vì sao thúc thúc lại muốn tặng ta những thứ này?

Không vì sao cả, chỉ muốn làm người đẹp trai hơn thôi, không muốn sao?

Hoa văn phía trên.....

Đẹp lắm phải không?

Hoa sen – Liên hoa chính là biểu tượng từ xa xưa của Trình gia. Người nhà họ Trình lấy chữ “Liên” làm tên đệm, lấy chữ “Liên” để đặt tên cho những thứ quý giá nhất của mình, thậm chí còn dùng chữ “Liên” để thêu khăn mà tặng cho cả người yêu.

Lý Kiến thắc mắc vì hắn đã từng nhìn thấy chiếc nhẫn đính ước mà Trình Liên An trao cho mẹ mình – đó là một chiếc nhẫn có gắn kim cương, khắc hình hoa sen gần giống những món đồ bạc này.

Hiện tại, Liên Điền lại tặng cho Lý Kiến rất nhiều thứ đều có khắc hình hoa sen, điều này làm cho Lý Kiến nghĩ tới địa vị của mình trong lòng Liên Điền — là người thân yêu nhất, đúng hay không?

a a! Thật sự là siêu đẹp trai. Liên Điền phải kiêng chân mới có thể đeo được cái vòng cổ cho Lý Kiến. Thanh niên trước mặt chính là người tuần tú nhất đối với Liên Điền, hắn vĩnh viễn sáng rực như ánh mặt trời, ngào ngạt hương thơm của cỏ hoa, là những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời của mình.

Chưa có ai có thể khiến Liên Điền để tâm đến mình nhiều như Lý Kiến. Liên Điền vốn không phải người thích sưu tập trang sức, nhưng thấy Lý Kiến thích như vậy nên khi y ở Tokyo đã cố tình tìm đến một tiệm kim hoàn rất nổi tiếng nhờ bọn họ thiết kế riêng cho Lý Kiến một bộ trang sức đặc biệt. Khi họ hỏi muốn khắc hình gì, Liên Điền trầm nghĩ hay là hoa sen đi? Trang sức thì Liên Điền đã từng tặng cho nhiều người nhưng tặng trang sức có hình hoa sen thì Lý Kiến chính là người đầu tiên có được may mắn này.

Sau mới nhớ tới, chính là vì từ lâu, trong tiềm thức, Liên Điền đã xem Lý Kiến là người thân trong gia đình.

Đêm nay, cũng nhờ bộ trang sức này mà Liên Điền được Lý Kiến lấy thân đền đáp một lần đến quên cả lối về. Sau khi băng bó cẩn thận vết thương cho Liên Điền xong – – –

ngô..... Ngô..... Nữa đi, mạnh một chút..... Liên Điền trần truồng, Lý Kiến không một mảnh vải che thân, mặt đối háng, háng quay sang mặt – hai người đang khẩu giao cho nhau theo tư thế 69.

Được một lúc, hai người lại chuyển đổi... chơi trò súng kè súng.

ân..... Liên Điền tách ra hai chân, úp mặt, ngồi lên đùi của Lý Kiến, nòng súng hai bên chĩa thẳng vào nhau.

Lý Kiến không ngần ngại, dùng bàn tay to lớn của mình, nắm lấy hai cây súng khiến chúng cùng nhau lên nòng.

Làn da mẫn cảm nơi quy đầu bị đầu khắc đang rỉ ra dâm thủy của đối phương quệt qua – cảm giác trơn tuột này khiến Liên Điền đã ghiền tới cực điểm.

Tiếp tục, mạnh nữa lên A, cảm giác thật kỳ quái, ân, lại thật thoải mái..... Liên Điền lần đầu tiên rằng hai thứ nam tính cọ sát với nhau cùng một chỗ còn sung sướng hơn cả hơn môi, Lý Kiến đang dùng dương vật cứng ngắc của mình mà kích thích phân thân non mềm của Liên Điền.

Liên Điền nhìn thấy dương vật của Lý Kiến to như cây cột nhà, từ đám rừng đen thui rậm rạp mà đâm thẳng lên – như một cây đại thụ vươn lên đón ánh nắng mặt trời – nhìn lại thứ tương tự của mình thì – Ôi, thôi, thật bất công a~ Hẳn nhỏ hơn ta tới 9 tuổi lận đó

~Lý Kiến sức càng lúc càng mạnh, hai thứ dương khí run bần bật, chĩa thẳng lên trời, cùng nhau phóng tinh ào ạt – hòa lẫn với nhau, không phân biệt được sản phẩm nào là của ai.

Về mặt thúc thúc hiện tại thật dâm loạn.....

À.....Àn.....

Hắc hắc ~ nhưng mà của thúc thúc nhỏ hơn của ta mà.....

A.....đi chết đi.....Không cho phép người nói như vậy!

Ngay cả hai viên tiểu cầu cầu phía dưới cũng nhỏ hơn của ta, tơ sợi đen bóng cũng ít hơn ta nữa. Lý Kiến dùng dương cụ nhốt nháp của mình mà chọc chọc hai khối tiểu cầu của Liên Điền.

Người..... Hồn, hồn dẫn, dám chọc ta như vậy..... bộ phận quan trọng nhất của cơ thể đàn ông đã không bằng hắc vậy mà hắc lại dùng thứ đáng ghét kia mà đâm, mà chọc – thật muốn cho người một trận – nhưng phải chờ cho chuyện kế tiếp xong cái đã.

ô ô..... ta bắn mất, bắn ra mất..... Liên Điền dâm loạn kêu ai ái, thoải mái mà phát ra tiếng rên rỉ hưởng thụ ngô..... Ân..... Thoải mái..... Sướng quá, nắm chúng nó đi, cần ...A... Liếm.....

Thúc thúc đúng là hoang dâm vô độ mà, bắn hai lần rồi mà vẫn có thể la ái ái như vậy. Lý Kiến sửa lại tư thế, để hai nòng súng chĩa thẳng vào nhau, giật mạnh hai viên đạn phía dưới của Liên Điền làm chúng nó nảy lên tưng tưng Thích không, thúc thúc háo sắc?

.....

Đến khi Lý Kiến đưa Liên Điền quay về, trời đã đổ mưa. Hai người bước vào phòng của Liên Điền, sau khi nói đôi ba câu về mấy thứ đồ bạc kia thì kéo nhau vào phòng tắm.

Dưới làn nước ấm áp của vòi hoa sen, Lý Kiến ôm chặt lấy Liên Điền, hôn y, rồi mãnh liệt tiến công vào khoang miệng nóng rực. Bọt nước tung tóe, cảnh tượng gợi dục khiến Lý Kiến không thể chống lại sự hấp dẫn của nam nhân mỹ miều này.

Từ lúc nào mình bắt đầu yêu người này? Có lẽ là bắt đầu từ đêm nay.

Trước kia, Lý Kiến chỉ hy vọng sự tồn tại của y có thể khiến mình không còn cô đơn, lạc lõng nữa. Nhưng vừa nãy, y lại nói rằng y nhớ hắc, còn sợ hắc đi cùng người khác – điều này khiến trái tim Lý Kiến như loạn nhịp đập.

Tình cảm lưu luyến phát sinh, chính là từ sự thấu hiểu, chia sẻ của hai bên mà bắt đầu.

Con người chính là loài sinh vật phức tạp như vậy.

Thật vậy, từ sau khi hiểu rõ tâm tư của đối phương, khúc mắc giữa hai người sẽ được giải quyết, họ sẽ chỉ muốn cố gắng đáp lại tình cảm của người rất thấu hiểu mình thôi.

ân, tốt...thích..... Liên Điền thuận theo nhịp mơn trớn của Lý Kiến mà lên tiếng.

Thúc thúc, biết không? Ta thích người, lúc nào cũng thích người..... Lý Kiến đang quỳ gối cùng với Liên Điền, mặt đối mặt. Dần dần, hắc không chỉ muốn dừng lại ở việc đùa nghịch tính khí của Liên Điền mà còn muốn thực hiện bước cuối cùng.

Nhắc lên phần hông của Liên Điền, xoay người y lại cho cặp mông nảy lên trên, Lý Kiến đưa cây thịt lớn ướt đầm của mình sáp nhập diễm huyết của y. Tại nơi vừa nóng vừa mềm đó mà chà xát, va chạm.

ân..... Lý Kiến dần tiến vào khoái cảm mê loạn, hắc thích cảm giác dục vọng của mình bị thịt huyết của Liên Điền hấp thu, buộc chặt, nhất là sau khi nhận được thứ trạng sức rất có tình ý kia Ta thích làm tình với người như vậy. Lý Kiến mê man nói cho nam nhân đang bị mình va chạm.

Ta cũng thích..... Liên Điền bị thanh niên cường tráng nắm liên tục, sáng khoái quên hết tất cả, thích như vậy bị người sáp nhập. ngay cả khi ở Tokyo, Liên Điền cũng rất muốn được kết hợp với Lý Kiến theo kiểu này. Có lẽ ngay từ lần đầu tiên cùng với tên nam nhân này, Liên Điền đã yêu say đắm cái cảm giác sung sướng khi bản thân mình bị chà đạp một cách nhẹ nhàng lại kích thích bởi dương vật thô to.

Cơ thể tráng kiện của Lý Kiến rõ ràng ẩn chứa một loại dục vọng mãnh liệt như con thú hoang đến kỳ động dục, nhưng mỗi khi ôm Liên Điền trong vòng tay, mỗi cử chỉ đều nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn được nữa. Cảm giác mới mẻ này khiến Liên Điền có cảm giác bản thân mình như một bảo bối vô giá được hân hân vô cùng trân trọng, Liên Điền phóng túng nhiều năm, nhưng chưa gặp qua người nào vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ, nam tính như người này. Liên Điền thật sự thích làm tình cùng với tiểu tử già trước tuổi kia.

Hai người đang vận động kịch liệt đầu vú, đầu vú của thúc thúc thật ngọt, ta cắn nó được không? hai quả sờ đỏ mọng trước ngực Liên Điền liên tục bị nam nhân cắn nhẹ, rồi lại mút chùn chụt.

Cắn một cái, tiểu huyết lại co lại một lần, Liên Điền sa vào trạng thái bị hành hạ mà lại sung sướng đến tuyệt đỉnh, cố gắng từ chối ngó..... Không được, không cắn nữa..... Nếu tiếp tục cắn, chỉ sợ y sẽ là người đầu tiên trên thế giới này chết vì dục vọng được thỏa mãn quá độ.

Thúc thúc, người thật đáng yêu..... Cái miệng nhỏ của thúc thúc sắp gặm nát cây thịt lớn của ta rồi.

ân..... Vậy...ta sẽ kẹp chết nó, ô, mau dừng lại.....Ô, ônhẹ một chútÔ.... Thích quá..... tiếng phóng đăng rên rĩ không ngừng khiến nhiệt độ cơ thể hai người càng lúc càng tăng.

Liên Điền dưới nhịp nắn cùng âu yếm của thanh niên, hoàn toàn thả lỏng mà hưởng thụ. Thân thể tuyết trắng theo từng lần ra vào của côn thịt mà run lên gợn cảm.

Thời khắc nơi sâu thẳm tiếp nhận nham thạch từ núi lửa phun ra ào ào, Liên Điền ngửa ra sau, ngẩng đầu lên triển miên rên rĩ phóng đăng: a..... A ân — Lý Kiến, thoải mái, ta muốn nữa, người phải bắn khí một lần nữa trong người ta....., đối với yêu cầu mãnh liệt này, Lý Kiến không nỡ lòng nào mà chối từ.

Được, đêm nay ta sẽ cho cái miệng nhỏ đói khát của thúc thúc ăn xúc xích nóng, uống sữa tươi nguyên chất đến ói ra mới thôi!

Nói được, làm được, những tiếng va chạm mạnh mẽ của cơ thể, những tiếng thở dốc, tiếng người rên rĩ, cầu xin, thỏa mãn.... tiếp tục vang lên trong căn phòng im lặng.

Mưa vẫn rơi, đường phố càng về khuya càng ồn ào náo nhiệt./

13. Chương 13

Mùa hè năm nay không nóng như mọi năm. Âu Dương Lý Kiến bắt đầu một đoạn mới trong cuộc đời của mình, Trình Liên Điền – thúc thúc lớn hơn hẳn chín tuổi, là ông chủ của khách sạn Liên Hương đã chịu chung sống một nhà với hắn.

Ngôi nhà yêu thương của hai người không phải là một căn phòng sang trọng của chuỗi khách sạn xa hoa, không phải biệt thự riêng tư của Trình gia, cũng không phải một căn nhà được thuê tới bạc triệu một tháng – mà chính là một gian phòng nhỏ tại khu nhà cho thuê bình dân của Lý Kiến.

Đối với Liên Điền mà nói, căn phòng này không thể gọi là nhà, miễn cưỡng thì cũng chỉ được coi là chỗ che mưa che nắng nhưng y cũng giữ đúng lời hứa, chuyển tới đây cùng chung gian khổ với Lý Kiến. Chuyện này có ý nghĩa trọng đại với Lý Kiến – hắn càng thêm yêu quý thúc thúc tuyệt vời của mình. Còn Liên Điền thì lại lo lắng, chỉ sợ ở chung với hắn một thời gian, căn bệnh phong lưu của mình không biết chừng có thể sẽ “bị” chữa khỏi.

Từ lúc hai người ngủ chung một nhà, Lý Kiến luôn luôn cố gắng đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của Liên Điền – cho dù yêu cầu đó có hợp lý hay chỉ là những suy nghĩ vẩn vơ của y, dù đó là những lời tì tê khi hai người ở trên giường hay dưới giường thì Lý Kiến cũng dốc sức mà thực hiện ngay lập tức. Mục đích chỉ có một – đó là muốn làm cho người kia vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên Liên Điền cảm thấy tình huống của hai người thật giống với câu nói “phi công trẻ lái máy bay bà già” nhưng Lý Kiến là một người rất đặc biệt, không thích tiền như những người khác mà lúc nào cũng chỉ muốn có y làm bạn bên cạnh.

Sáng sớm, đồng hồ vừa chỉ tám giờ, Lý Kiến đã vội đứng dậy đi làm ở Tinh Chi Hải. Nghề nghiệp này thoát nhìn thì tưởng chừng như rất nhàn tản, nhưng có tiếp xúc, quan tâm mới biết so với làm trai bao thì còn phải phục vụ khách hàng mệt mỏi hơn rất nhiều.

Lý Kiến thường xuyên đi sớm về khuya. Thời gian mà hai người thực sự ở chung với nhau rất ngắn ngủi, đối với Liên Điền lại càng ngắn hơn nữa.

Nắng sớm nhẹ nhàng xuyên qua khung cửa sổ, Liên Điền lim dim mở mắt. Nhìn thấy nam nhân đang vội vàng cởi áo ngủ với quần lót, một đám mao rậm che dấu thứ to dài giữa hai chân vẫn còn đang hưng phấn. Nhớ tới đêm qua được thứ hưng khí đó phục vụ đến tê người như thế nào, huyết nhỏ phía sau của Liên Điền lại ngứa ngáy mà co rút liên hồi, thật sự rất muốn hút thứ thô to kia, hút đến tận gốc rễ – à không, hút luôn nó vào cơ thể mình mới là tốt nhất. Còn có cả cái miệng hút hồn, cánh tay chắc khỏe – lúc được nằm gọn trong vòng tay đó, Liên Điền cảm thấy thật an toàn.

Tất cả những ham muốn kia đột ngột tấn công khiến Liên Điền lại tiếc nuối, không muốn Lý Kiến phải rời khỏi nơi này. Nếu hắn không phải đi làm, Liên Điền cũng không tưởng tượng nổi hai người sẽ dính nhau tới mức nào, chắc có lẽ côn thịt của hắn sẽ phải cắm trong người mình suốt ngày mất.

Lý Kiến..... Liên Điền nũng nịu gọi tên thanh niên. Người muốn đi làm?

Ừ.

Còn ta hôm nay chả có tâm trạng nào mà đi làm nữa ~

Vậy thì nghỉ ngơi nhiều một chút đi. Lý Kiến mặc xong quần áo, chuẩn bị đi đánh răng. Tối nay thúc thúc muốn ăn gì? Ta sẽ mua về cho thúc thúc

Tuy là ông chủ của khách sạn nhưng hình như Liên Điền chẳng phải đi làm bao giờ, trừ những lúc có vài chuyện thật quan trọng mà y phải đích thân ra mặt thì hầu như Liên Điền đều lêu lổng suốt ngày.

Liên Điền luôn tưởng tượng, nếu như Lý Kiến cũng không có bận bịu gì như mình thì thật tốt.

Đúng rồi, ở chỗ các người có chấp nhận phục vụ cho khách suốt cả tháng không?

Cắt tóc suốt cả tháng?! Lý Kiến ngạc nhiên hỏi lại, trên đời này chắc không có ai đi đến nỗi đi cắt tóc suốt cả tháng vì tóc đâu mà cắt?

Nếu có, ta sẽ đến mà bao người cả tháng, như vậy người chỉ cần phục vụ ta là đủ rồi, không cần gặp người khác.

thúc thúc, người cho ta là trai bao a? Lý Kiến tiến đến bên người Liên Điền, nhẹ nhàng hôn lên trán y rồi giải thích thực xin lỗi, đánh thức người, bây giờ còn sớm, người có thể ngủ tiếp một chút. Ta phải đi làm, ngoan, tối nay sẽ về sớm ở cạnh người.

Lý Kiến mang theo thùng dụng cụ của mình, bước mau ra cửa, đi bộ đến Tinh Chi Hải mà bận rộn cả ngày. Chỉ mong chờ cho tới mười giờ tối, hắn sẽ chạy như bay về với Liên Điền, hưởng thụ những giây phút ngọt ngào của hai người.

.....

Một hôm, ông chủ Sở tự nhiên lại nói nhỏ vào tai Lý Kiến – nói rằng số hắn may mắn, từ nay không cần phải nai lưng ra mà làm tới ba mươi mấy kiểu tóc trong một ngày nữa.

Thật sao, ông chủ, người không nói giỡn đó chứ? Lý Kiến chẳng tin con bạch tuộc hút máu này tự nhiên lại tốt như vậy, hay lão muốn tống cổ mình khỏi nơi này?

Đuổi việc – Lý Kiến không sợ, nhưng bây giờ hắn đang ở chung với Liên Điền, cuộc sống từ nay về sau sẽ yên ổn và hạnh phúc, hắn không muốn có bất cứ thay đổi nào cả.

Nhìn thấy khuôn mặt hoài nghi của Lý Kiến, Sở Thanh Trường cười khì, giúp hắn giải tỏa lo lắng. Người đã được một vị khách quý bao trọn gói rồi.

Tinh Chi Hải đúng là có cung cấp dịch vụ độc quyền, chuyên thiết kế và chăm sóc tóc cho những người giàu có hoặc những kẻ muốn chơi trội, khác người; nhưng chi phí phải bỏ ra rất là cao, vì thế Lý Kiến chỉ mới thấy có hai, ba vị ngôi sao nổi tiếng gì đó sử dụng dịch vụ này, bản thân hắn cũng chưa được ai “bao” lần nào cả.

Trả tiền tháng như kiểu trai bao sao? Lý Kiến muốn hỏi cho rõ công việc mà mình sẽ phải thực hiện.

Không phải a~ Người nghĩ vậy bạ cái gì đó, biệt danh của người không phải là cây kéo vàng sao. Vị quý khách này chỉ muốn thụ hưởng tay nghề của người mà thôi... Sở Thanh Trường rất bực mình khi có ai đó nghĩ Tinh Chi Hải của mình giống như một động chứa chuyên cung cấp trai bao, trai gọi.

Thấy Lý Kiến vẫn nhìn mình một cách chăm chú, Sở Thanh Trường đành phải nói toạc móng heo. Người chỉ cần cắt tóc cho người ta mà thôi, không mất mát gì đâu mà sợ, còn người ta bao người được mấy tháng thì còn phải chờ xem tài năng của người thế nào đã, ta nghĩ người cũng là kẻ hiểu chuyện a~.

Người này là nam giới hay phụ nữ? Lý Kiến hỏi.

Một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Một phụ nữ rất xinh đẹp sao..... Lý Kiến thở dài, nhất định là do gặp ghé ngoại hình của mình nên cô nàng này với vùng tiền như nước thế này – con người đúng là loài sinh vật khó hiểu, lúc nào cũng chuộng những thứ có bề ngoài đẹp đẽ~ Đúng là không còn gì để nói!

Cô ta có nói muốn sở hữu kiểu tóc loại nào không? Cổ điển quý phái hay hiện đại trẻ trung?

Không có nói gì hết. Lúc thanh toán chi phí, cô ta chỉ nói muốn được người cắt tóc cho mình trong phòng riêng, không muốn bị người khác quấy rầy, cũng không cần trợ lý của nhà tạo mẫu phục vụ bên cạnh~ Ta cũng lấy làm khó hiểu.

Nếu vậy, không phải rõ ràng là cô ta có ý đồ với ta sao? Nếu không thì tại sao lại muốn một mình hắn cắt tóc, lại còn trong phòng riêng nữa chứ.

Ta cũng không biết, người chỉ cần làm tốt chức trách của mình là được rồi. Ta không quản quan hệ riêng tư giữ nhân viên với khách hàng của mình, miễn sao không ảnh hưởng tới chuyện làm ăn là được. Cố gắng lên a~ Sở Thanh Trường vỗ vỗ bả vai Lý Kiến.

Đừng có đùa nữa! Lý Kiến kinh hô: Ta còn chưa đồng ý chuyện này mà

Ta đã đồng ý thay người rồi, chắc chắn người sẽ không phản đối. Làm thì ít, nhận tiền lại nhiều – Chuyện tốt như vậy, đâu phải ngày nào cũng gặp, nếu từ chối – họa chẳng là kẻ đó bị điên.

Lý Kiến ngẫm nghĩ một hồi, thấy con bạch tuộc này nói cũng có lý; tuy là y ham tiền nên mới ép hắn nhận nhiệm vụ này nhưng mà cũng phải thừa nhận đây là chuyện vô cùng tốt đẹp, như vậy hắn sẽ có nhiều thời gian dành cho Liên Điền hơn. Ngoài ra, Lý Kiến còn trẻ, phải nhân cơ hội này mà kiếm một chút tiền phòng khi trái gió trở trời. Bây giờ hắn lại cùng chung sống với Liên Điền – y vốn là đại thiếu gia, ăn sung mặc sướng từ nhỏ quen rồi, tuy y không muốn xài tiền của hắn nhưng Lý Kiến thấy rằng nếu mình có nhiều tiền hơn một chút thì vẫn tốt hơn.

14. Chương 14

Giữa trưa, Lý Kiến rốt cuộc cũng gặp mặt được vị khách quý phái đã bao trọn hắn làm nhà tạo mẫu độc quyền trong cả tháng.

Đó là một người phụ nữ cao ráo, mảnh khảnh, đội kính râm mà đi vào trong cửa tiệm. Cô nàng mặc một chiếc váy trắng bó sát người, tất chân dài màu đen, đi một đôi giày bệt giống như thiếu nữ.

Tóc tai thì cũng không đến nổi nào, chỉ hơi ngắn một chút, lại có màu nâu đậm khá bắt mắt, trong tay còn cầm một chiếc túi LV hạng sang, thoạt nhìn là biết đây là người phụ nữ có tiền, lại rất có gu thẩm mỹ.

Lý Kiến dùng trực giác của một người thợ chuyên nghiệp mà phán đoán, cô này đến đây nhất định là muốn duỗi tóc theo kiểu Thượng Hải những năm 30 – kiểu tóc đang rất được các quý bà giàu có ưa chuộng.

Không biết mũi có bị làm sao không mà Liên Điền lại có thể ngửi thấy mùi hoa Xương Bò trên người cô gái này, bởi vậy mà hắn cũng có chút quý mến nàng vì hoa Xương Bò chính là loài hoa mà Lý Kiến yêu thích nhất.

Xin chào quý khách, xin mời theo ta lên lầu. Ông chủ đã chuẩn bị cho quý khách một gian phòng riêng rất trang nhã để thuận tiện cho công việc của hai chúng ta.

Vị khách kỳ lạ này không nói lời nào, cũng không tháo kính râm, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi vào phòng, Lý Kiến rót cho cô nàng một ly trà, rồi yêu cầu nàng tháo mắt kính cùng túi xách trên tay xuống. Xin hãy đưa cho ta, ta sẽ giúp người gửi ở quầy giữ đồ. Cho dù có đồ quý giá cũng không có vấn đề gì xảy ra, xin quý khách an tâm. Nhân viên ở đây đều được huấn luyện rất kỹ về đạo đức nghề nghiệp nên tới nay vẫn chưa có điều đáng tiếc nào xảy ra.

Được..... cô gái nhanh tay đưa túi cho Lý Kiến nhưng riêng mắt kính vẫn không chịu tháo, cứ liếc ngang liếc dọc mãi như gián điệp.

Xin quý khách tháo luôn mắt kính ra thì ta mới dễ tư vấn. Lý Kiến nhắc nhở nói.

A, ờ, phiền người. giọng nói của nàng thật quen tai.

Lý Kiến tưởng nàng là một nữ nhân độc thân, hay giữ kẽ với người khác giới nên cũng không nghi ngờ gì, nhưng quả thật nàng chính là người đầu tiên gặp hắn ở đây mà lại thẹn thùng như vậy.

Người cứ ngồi xuống trước, một lúc nữa sẽ quen, xin quý khách cứ thoải mái. Lý Kiến đem gửi tư trang của nàng xong xuôi rồi quay về mà trấn an nàng. Lúc này, Lý Kiến mới nhìn rõ dung mạo của nàng, phải nói là xinh đẹp vô cùng, có thể nói là xinh đẹp đến hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh.

Màu da trắng nõn của nàng còn đẹp hơn thứ trang sức quý giá nhất trên đời này; người khác nhìn vào không những không cảm thấy chói mắt, kệt cỡm mà còn thích thú, hâm mộ; đôi môi nàng kiều diễm, mọng đỏ – Đứng trước cô nàng, ngay cả trái tim đã có chủ của Lý Kiến cũng phải run lên mà đập loạn nhịp!

Sau vài lần trộm ngắm mỹ nhân, Lý Kiến cảm thấy cô gái này vô cùng quen thuộc, hay là trước đây nàng đã từng ghé qua Tinh Chi Hải vài lần? Nhưng mà thôi, đó không phải là chuyện quan trọng, chuyện quan trọng là Lý Kiến phải hoàn thành thật tốt nhiệm vụ của mình cơ, vì thế hắn cũng không suy nghĩ lung tung nhiều nữa, bắt tay vào công việc quen thuộc.

Xin hỏi quý khách muốn tạo kiểu tóc như thế nào

Ta..... cô gái chớp chớp lông mi, lí nha lí nhí cái gì đó trong miệng, Lý Kiến không nghe rõ. Hắn định cúi đầu để nghe cho rõ hơn, không ngờ lại bị nàng ta kéo mạnh một cái, lôi hắn ngồi lên đùi nàng.

Sao, mới có mấy tiếng mà đã quên chuyện hai ta cùng nhau ở trên giường tối hôm qua sao? giọng nói nam giới trầm thấp phát ra từ đôi môi xinh đẹp.

Người..... Lý Kiến há hốc mồm, trợn mắt há hốc mồm.

Ta đẹp đến thế sao? Lý Kiến bị người kia hỏi lại.

Liên..... Liên..... Liên Điền..... Lý Kiến nói lắp một lúc lâu mới thốt ra được cái tên này, nhìn kỹ lại vẫn thấy Liên Điền giả dạng phụ nữ hoàn hảo, không một chút sơ hở, hắn vẫn chưa dám tin lắm – đột nhiên, có một thứ gì đó cứng rắn chà chà dưới móng Lý Kiến.

Y thế nhưng tiêu tới mấy chục vạn tệ chỉ để bao hắn một tháng, lại còn cải trang thành phụ nữ mà xuất hiện tại nơi này, Lý Kiến không còn lời nào để nói nữa. Thú thật, Lý Kiến từng có rất nhiều ý định dâm loạn đối với người này, trong đó, đôi khi hắn cũng muốn nhìn thấy Liên Điền mặc đồ phụ nữ một lần coi sao.

Người cũng dám gọi thẳng tên ta sao? Liên Điền nhào người vào lòng thanh niên, ngả ngón nâng cằm, cười dài mà hỏi hắn.

Thúc..... Thúc thúc..... Lý Kiến sửa đổi cách xưng hô, hai gò mà hấn bị Liên Điền trêu chọc mà đỏ lựng. Hấn vẫn chưa thể thích nghi với sự ngạc nhiên quá lớn khi Liên Điền cải trang thành dạng này mà tới tìm hấn.

Ngươi sợ? Đây không phải là lần đầu tiên Liên Điền phục trang như phụ nữ, trước đây y cũng từng làm như vậy để mê hoặc nam nhân khác, nhưng chưa có lần nào vui vẻ như lần này – nhìn khuôn mặt như trăng ngó của Lý Kiến lúc này, Liên Điền thật vừa lòng.

Liên Điền không biết Lý Kiến có thật sự thích mình ăn vận kiểu này không nhưng y chỉ muốn được ở cạnh hấn, ngay cả những lúc hấn phải đi làm. Nếu như muốn ép Lý Kiến bỏ việc mà ở nhà với mình, chỉ sợ chưa kịp nói ra đã bị hấn “xả” cho một trận rồi đuổi ra ngoài đường. Cho nên Liên Điền nghĩ mãi mới nghĩ ra cách này, cũng không ngờ lại có thể hù dọa một phen khiến hấn ngại cả ra từ này tới giờ.

Xem ra, lần này, rốt cuộc Liên Điền đã có thể cho hấn ném một chút bản lĩnh của mình.

Bộ ngực của ngươi..... Lý Kiến đỏ mặt nhìn khu vực phía trước của Liên Điền đang căng lên thấy rõ.

À, có gì đâu, chỉ là miếng độn ngực giả mà thôi..... thấy Lý Kiến như vẫn chưa tin, Liên Điền nắm lấy tay hấn, kéo đến ngực mình, cười hì hì nói, Sờ thử xem.

Liên Điền đang rất vui vẻ mà hưởng thụ cảm giác khiến tên kia hoảng hốt cả lên. Ha ha, đừng tưởng chỉ có người mới có thể bắt nạt người khác a, từ giờ coi ngươi có dám khi dễ ta nữa không?

Trò đùa này Liên Điền đúng là hiếm thấy, Lý Kiến quả thật cảm thấy hấp dẫn, rất có hứng thú – muốn ôm ngay mà xử lý y ngay tại chỗ này.

Thúc thúc! Nhưng Lý Kiến lại không làm như vậy, ánh mắt hấn lộ ra nét bi thương, có chút tức giận mà trách cứ Liên Điền, nói Ta đang làm việc nghiêm túc, ngươi làm như vậy, không thấy mình đã quá trẻ con sao?

Liên Điền chớp hàng mi dài, khó hiểu hỏi: Ta đúng là khách hàng của ngươi mà, ngươi mau tới cắt tóc cho ta, cắt thế nào cũng được, ngắn hay dài, xanh hay đỏ – ta sẽ không để ý đâu!

Ai, ta không nói tới bộ tóc giả đó của ngươi làm gì.....

Ta đã thanh toán tiền cho ông chủ của ngươi rồi, trong vòng một tháng tới, ngươi nhất định phải là người của ta.

Ngươi làm như thế để làm gì? Không lẽ ngươi thực sự coi ta là trai bao?

Ngươi đã hỏi, ta cũng nói thẳng – ta không hề có ý nghĩ đó, nhưng ông chủ của ngươi thì hình như lại nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng như vậy.

Đáng giận! Lý Kiến thật sự tức giận, thấp giọng mắng.

Bởi vậy cho nên, một tháng này, ngươi phải ngoan ngoãn mà phục vụ ta a. Liên Điền móng tay được sơn lòe loẹt của mình mà nâng cằm Lý Kiến lên, đáng vẻ lả lơi nhằm quyến rũ lấy hấn Ta còn mặc cả quần lót của phụ nữ nữa, thật là khó chịu, ngươi mau tháo xuống giúp ta a.....

Rồi cởi giúp ta cả áo ngực trên này nữa.....

Mau giúp ta tháo chúng ra có được không?

Mặc kệ Liên Điền cố gắng gợi tình bao nhiêu mà dụ dỗ, Lý Kiến vẫn không nhúc nhích.

Lý Kiến cảm thấy nếu cứ như thế này thì bọn họ không thể sống chung lâu dài được. Công việc nhà tạo mẫu chính là công việc mà hấn yêu thích, Lý Kiến luôn cố gắng làm việc với tinh thần nghiêm túc, trách nhiệm cao; không chỉ vì tiền mà còn muốn mang lại vẻ đẹp, tạo thêm sự tự tin cho mọi người. Nếu Liên Điền cứ bỏ tiền ra mà bao hấn như thế này, Lý Kiến có cảm giác mình chỉ là một nam nhân vô dụng, chuyên ăn bám vào tình nhân.

Chỉ cần có tiền là có thể bắt hấn làm theo những gì mà người khác muốn, nếu vậy thì có khác gì với trai mại dâm.

Ta muốn đi hút một điếu thuốc, xin lỗi thúc thúc một lát vậy..... Lý Kiến nản lòng rời đi.

Nhìn thấy bộ dạng lù rù như con cẩu cụp đuôi của Lý Kiến, khuôn mặt đắc ý, hưng phấn của Liên Điền lập tức biến mất. Xú tiểu tử, ta làm vậy nếu không phải vì muốn luôn được ở cạnh người thì là vì cái gì? Liên Điền buồn bực mắng, chán nản mà bỏ ra ngoài.

.....

Buổi tối, mãi mà Lý Kiến vẫn chưa trở về căn phòng của hai người. Liên Điền sốt ruột đợi hẩn, mong hẩn có thể suy nghĩ thông suốt để hai người có thể tiếp tục vui vẻ cùng nhau nhưng đến gần nửa đêm vẫn không thấy mặt mũi Lý Kiến đâu hết.

Liên Điền không nghĩ rằng việc mình giả dạng phụ nữ tới gặp hẩn thì có gì không đúng? Vừa giúp hẩn tăng thêm thu nhập lại tạo điều kiện cho hai người có nhiều thời gian bên nhau hơn, vậy mà hẩn lại làm mặt lạnh, không thêm tìm gặp Liên Điền nữa.

Cứ vậy, suốt ba ngày liên tiếp Lý Kiến không hề về nhà.

Liên Điền bắt đầu suy diễn – Hóa ra hẩn không thích mình ăn mặc giống phụ nữ bởi vì hẩn cảm thấy mình thật bệnh hoạn, là một kẻ tâm thần loại nặng.

Liên Điền lo lắng tới Tinh Chi Hải tìm Lý Kiến, ăn mặc như một người đàn ông phong nhã, nói ra tên tuổi của mình, còn nói cho nhân viên tiếp tân nghe y là thúc thúc của Lý Kiến, muốn gặp hẩn vì có vài chuyện trong gia đình. Y được người ta báo lại, Lý Kiến đang là nhà tạo mẫu độc quyền cho một người rất giàu có, không thể gặp ai khác được.

Người giàu có nào? Liên Điền không tin ở Nam Dương này còn có người giàu có nào mà mình lại không biết. Người có tin không, tại thành phố này, không có người nào có thể nổi tiếng hơn ta.

Vậy sao ta không biết người..... nhân viên tiếp tân sau khi nói xong, nhìn nhìn chiếc xe Ferrari nhập khẩu màu bạc mới cứng cửa để ngoài cửa, cho rằng y cũng không phải người tầm thường, thẳng thắn trả lời Liên Điền: Là đại minh tinh nổi tiếng cả nước – Lý Diệu Minh, người có biết hẩn ta không? Âu Dương lão sư chính là nhà tạo mẫu độc quyền của hẩn, báo chí đều đưa tin rùm beng cả rồi.

Chuyện này xảy ra bao giờ?

Mới được có mấy ngày thôi a.....

Liên Điền nhìn về căn phòng đặc biệt trên lầu hai, từ góc nhìn của y có thể dễ dàng nhìn xuyên thấu qua cửa sổ có tấm kính thủy tinh trong suốt. Vừa vặn có thể nhìn thấy Lý Kiến đang đứng bên cửa sổ, mặc một chiếc tạp dề vừa vặn, cẩn thận mà cắt tóc cho người đang ngồi trên ghế – chắc hẩn là Lý Diệu Minh gì đó. Lý Kiến đứng phía sau, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống, hai người họ thì thầm với nhau mấy lời rồi Lý Kiến lại cười, nhanh tay mà lướt kéo.

Nhìn thấy tư thế thân mật của hai người, Liên Điền không biết nghiêng chặt răng từ lúc nào. Liên Điền nhớ lại những kỷ xảo thành thạo, nóng bỏng ở trên giường của Lý Kiến, không thể tin được là tên tiểu tử đó chưa hề biết gì, chắc chắn đã từng hoan ái với rất nhiều nam nhân, nếu không thì không thể đánh gục được y – một công tử phong lưu, không thiếu gì kinh nghiệm chốn tình trường.

Tưởng tượng đến cảnh Lý Kiến sử dụng cơ thể nam tính của mình mà thỏa mãn những người khác, trong lòng Liên Điền chua xót rời khỏi Tinh Chi Hải. Y không lái xe về nhà trọ, y không muốn nhìn thấy nơi đó nữa – Liên Điền đi thẳng đến căn phòng thứ ba mươi chín ở khách sạn Liên Hương của mình.

Đứng trong thang máy, Liên Điền buồn bực, lấy điện thoại ra gọi đại cho một người đàn ông trẻ tuổi, là tình nhân một thời của Liên Điền. Hẩn vốn là một ca sĩ nhỏ nhỏ mới nổi, và là người mẫu chuyên chụp ảnh quảng cáo cho các tạp chí hạng trung.

Liên Điền sớm đã không nhớ nổi mặt mũi người này, chỉ nhớ rằng ngoại hình của hẩn có nhiều điểm tương đồng với Lý Kiến.

Đêm nay, Liên Điền muốn dùng người này làm thể thân, y phải coi hẩn như tên tiểu tử thối kia, phải làm cho hẩn lên bờ xuống ruộng thì mới trút được cơn bực tức trong lòng này.

Sau khi tình nhân bước vào phòng, Liên Điền quảng cho hắn một số tiền không nhỏ, vẻ mặt tức giận như hổ vồ mồi.

Liên Điền tiên sinh..... Người kia đã nhận tiền, tất nhiên là rất biết điều ngô..... Không cần nhanh như vậy.....

Liên Điền không nghe, đẩy mạnh hắn lên trên giường, lấy kéo cắt toạc quần dài của hắn, chỉ để lại một cái quần lót mỏng tang. Liên Điền đùa bỡn với phân thân của người kia một chút, y muốn trêu đùa nó, sỉ nhục nó như y muốn làm với Lý Kiến.

Bây giờ nhìn kỹ, Liên Điền mới thấy tên ca sĩ dỏm này rất giống Lý Kiến – hai chân thon dài, vật nam tính ở giữa hai chân cũng không thua kém Lý Kiến bao nhiêu – cũng to và dài.

a..... Ngô..... Không được, sắp, sắp bắn a..... tình nhân rên rỉ phóng đàng.

Liên Điền không chỉ dùng sức sờ mà còn bóp nắn rất mạnh mẽ, nhưng khi nghe thấy giọng kêu phiến tình của người này, Liên Điền chỉ cảm thấy buồn nôn, cũng may là chiều nay chưa ăn uống gì.

Những lúc buồn chán thì tìm người mà buông thả dục vọng, đó chính là thói quen lâu ngày mà Liên Điền rất thích thú. Nhưng từ lúc qua lại với tên tiểu tử kia, Liên Điền thay đổi, giống như nếu không phải là Lý Kiến thì y không thể có được khoái cảm.

Thật sự không thể vui vẻ được sao? Không được, không thể để tên tiểu tử thói đó dễ dàng khống chế mình như thế được, mình càng như thế, hắn chỉ càng thêm coi thường mà thôi.

Liên Điền hung hăng xé tan chiếc quần lót của người tình, vứt lung tung lên giường. Cho dù y không có hứng thú, nhưng đã gọi hắn đến đây, lại mất cả một đồng tiền, chẳng lẽ bây giờ lại đuổi về? Liên Điền nói: Tâm trạng của ta hôm nay không được tốt cho lắm, nếu không chịu nổi thì hãy nói ngay cho ta biết.

Tình nhân biết rõ thân phận cùng địa vị của Liên Điền, bản thân mình lại vừa cầm tiền của hắn, hơn nữa lại được làm tình cùng một mỹ nam tử thế này – tất nhiên là vui vẻ gật đầu.

ân..... Ân.....

Liên Điền cuồng bạo cấu nhéo đầu vú của hắn một phen, lộn ngược thân mình khiến hắn nằm sấp xuống giường, bắt hắn quỳ như một con cẩu đưa mặt về phía mình. Rất nhanh sau đó, Liên Điền lấy ra một lọ thuốc bôi trơn định bôi vào huyết sau của tình nhân.

Một người đàn ông tuần tú xông vào từ phía sau, nổi trận lôi đình, rống lớn lên Người muốn làm trò gì?

..... Liên Điền quay đầu lại, thấy người vừa chạy vào chính là Âu Dương Lý Kiến – trên mặt hắn còn đọng lại một dòng nước mắt.

Không phải người đã đồng ý sẽ quan tâm tới ta, để ta có được tình yêu của người sao? yết hầu của Lý Kiến rung lên từng đợt. Sau khi làm tóc cho Lý Diệu Minh xong, Tiểu Lệ nói cho hắn biết, buổi chiều, Liên Điền có ghé qua tìm hắn, sau khi nhìn hắn một lúc thì lái xe bỏ đi rồi.

Lý Kiến kích động chạy về nhà trọ nhưng không thấy bèn vội chạy đến khách sạn.

Chuyện hôm đó – Liên Điền mặc áo mặc quần như phụ nữ tới Tinh Chi Hải tìm mình – đã khiến cho Lý Kiến mất ăn mất ngủ mấy ngày hôm nay.

Bình tâm mà suy nghĩ lại, Lý Kiến mới nhận ra động cơ thực sự của việc làm này chẳng qua chỉ là xuất phát từ ước muốn luôn được ở cạnh mình của y mà thôi.

Là hắn tự mình suy nghĩ lung tung, tưởng rằng Liên Điền muốn dùng tiền mà hạ nhục mình nên Lý Kiến mới không giữ được bình tĩnh, vô tình mà tạo ra không khí căng thẳng giữa hai người – chuyện này, vốn dĩ là lỗi của hắn. Sau khi nghĩ thông suốt, Lý Kiến rất hối hận chỉ vì mình đã quá tự ti mà khiến Liên Điền phải chịu tổn thương – hắn định đi tìm y để giải thích nhưng lại gặp đúng lúc Gia Tĩnh trở về.

Gia Tĩnh không chỉ trở về để thăm hỏi mà còn mang theo một cơ hội đổi đời thực sự cho Lý Kiến. Gia Tĩnh giới thiệu Lý Kiến cho đại minh tinh Lý Diệu Minh, anh ta rất hài lòng với tài nghệ của Lý Kiến nên ngỏ ý

muốn hắn làm nhà tạo mẫu độc quyền cho mình. Mấy hôm nay, Lý Kiến bận rộn lo thương thảo hợp đồng nên đành phải gác lại chuyện của Liên Điền.

Hôm nay lại biết được Liên Điền chủ động tới Tinh Chi Hải tìm hắn, Lý Kiến rất vui vẻ, cứ tưởng rằng y đã không còn tức giận nữa. Quan hệ của hai người gần đây đã rất giống quan hệ của hai người yêu nhau, mà đã yêu thì phải biết tha thứ, không thể chỉ vì một vài phút nóng giận nhất thời mà tan dần xẻ nhé được.

Tới Liên Hương, Tuấn Thần mở cửa cho Lý Kiến, còn nói rằng Liên Điền đang nghỉ ngơi ở trong phòng. Lý Kiến hào hứng bước vào, không ngờ rằng mình sẽ phải chứng kiến một cảnh tượng đau lòng như vậy. Lý Kiến nghĩ cho dù bọn họ vẫn chưa có ước định gì rõ ràng với nhau, thậm chí Liên Điền cũng chưa từng nói thích hắn, nhưng không lẽ chỉ vì thế mà y có thể tùy tiện vui vẻ cùng người khác? Cả tháng trời chung sống, tâm ý của Lý Kiến, lẽ nào y không hiểu?

Tại sao người còn muốn tìm những người khác

ta..... Liên Điền xấu hổ, không thể tìm được lý do nào mà giải thích.

Từ trước tới nay, thúc thúc cũng chỉ xem ta giống những người này? Lý Kiến chỉ vào người đàn ông trạc tuổi mình, đang trần truồng trên giường – hỏi.

Đúng vậy. Liên Điền cãi bướng. Dù sao thì đối tượng của hắn cũng không phải chỉ có mình Liên Điền. Bây giờ, lại còn là nhà tạo mẫu độc quyền của mình tính gì đó. Tạo mẫu? Có mà tạo mẫu trên giường thì có. Chắc là hắn đã no xôi chán chè, thấy mình vừa già lại vừa xấu. Lại thấy mình đã hết thời nên mới phải giả dạng làm phụ nữ, ăn mặc lòe loẹt mà chạy đi tìm hắn. Chẳng phải trong mắt hắn, mình chỉ là một quả trứng chim mọc lông rậm rạp, chỉ là một người đàn ông cô đơn lẻ bước thôi sao?

Tại sao? Câu hỏi của Lý Kiến nức nở, hắn đang rất xúc động, có lẽ sắp khóc tới nơi. Tại sao luôn phóng túng như vậy, chẳng lẽ không thể vì ta mà thay đổi một chút thôi sao?

Một tên nhà quê, hai bàn tay trắng, chân ướt chân ráo lên thành phố làm một tay thợ quèn. Người cho rằng mình đáng để ta phải thay đổi sao? Liên Điền lắc đầu mà khinh thường, nói ra những lời nói mà y biết sẽ khiến đối phương bị tổn thương sâu sắc.

Ta..... Lý Kiến tức giận đến nghẹn lời, Ta không cho phép người được sống buông thả thế này nữa. cho dù làm thế là can thiệp vào cuộc sống của người khác – vi phạm nguyên tắc làm người của Lý Kiến; nhưng hắn thích Liên Điền, Lý Kiến cũng hy vọng y có thể thích một mình hắn thôi.

Chuyện của ta, không khiến người chõ mũi vào! Liên Điền muốn lấy lại thể diện trước mặt tình nhân nên đành nói cứng.

Mau đi về với ta. Lý Kiến hét lớn.

Nói thật, mấy thứ trò chơi con nít này, ta không còn hứng thú chơi với người nữa, ta sẽ không đi đâu hết.

Ta mặc kệ, ta muốn thúc thúc, ta muốn thúc thúc ở bên cạnh ta..... Lý Kiến tóm chặt hai tay Liên Điền, giống như bằng mọi giá cũng không để cho y đi được.

Hai người giằng co qua lại, Liên Điền tức giận, không muốn đi cùng hắn – giơ tay lên cho Lý Kiến một cái tát. Ta nghĩ người chưa bị ai đánh phải không? Cái tát này coi như ta là trưởng bối mà giáo huấn người đi.

Chỉ là trưởng bối..... thôi sao? đôi mắt Lý Kiến vừa hoảng sợ, vừa bi thương. Trong phút chốc, đồng tử phóng đại, hai tay dần dần vô lực, buông Liên Điền ra, lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

.....

Đêm khuya, trong cơn mưa xối xả chốn đô thành. Một người luôn biết kiềm chế, luôn biết tự chăm sóc cho chính mình như Lý Kiến lại đang chạy như điên, gào khóc, vật vã trong mưa như một đứa trẻ đáng thương, vô tội.

Tim của hắn vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ, Lý Kiến vẫn chưa thể tin rằng Liên Điền có thể đánh mình. Ngay cả người đàn ông mà hắn yêu thương nhất cũng chán ghét hắn, không cần hắn nữa.

Lý Kiến không biết từ ngày mai trở đi, mình sẽ phải sống như thế nào, chẳng lẽ không bao giờ hắn có thể chung sống hạnh phúc với người kia? Lý Kiến vì suy nghĩ đó mà khóc như chưa bao giờ được khóc, nước mắt tuôn ra nhanh chóng hòa tan trong nước mưa.

Lý Kiến bắt đầu hiểu được thế nào gọi là yêu, là bởi vì hắn đã yêu Liên Điền. Ngoại hình của Liên Điền đẹp, tâm địa của y thiện lương, đối với Lý Kiến – tất cả những gì có liên quan tới Liên Điền đều rất tốt, rất đẹp.

Lý Kiến bắt đầu yêu y rồi mới biết thế nào là vui sướng, cùng Liên Điền nói chuyện mới có thể vui sướng, cùng Liên Điền làm nũng mới cảm thấy vui sướng, cùng Liên Điền làm tình mới cảm thấy vui sướng – cùng với y làm chuyện gì đi nữa thì hắn cũng sung sướng đến mức ngạt thở.

Lý Kiến cũng bắt đầu yêu nên mới biết thế nào là sợ hãi. Sợ hãi mình chỉ có hai bàn tay trắng nên không xứng với y, sợ hãi mình không có kinh nghiệm nên sẽ khiến y ghét bỏ, sợ hãi mình sẽ chẳng là gì giữa đám tình nhân xinh đẹp, giàu có của y. So sánh những gì mà mình đang có với Liên Điền, Lý Kiến luôn luôn cảm thấy tự ti, hắn không có thứ gì khác ngoài tình cảm dạt dào dành cho y suốt chục năm ròng.

Ấu Dương Lý Kiến vì yêu Liên Điền nên mới chấp nhận tất cả mọi thứ, không cần suy nghĩ. Lý Kiến cũng biết khoảng cách giữa hai người là quá lớn, nhưng hắn không thể không nghĩ tới Liên Điền, cứ từng chút mà sao vào mỗi tình lầm lỗi này. Hắn rất thích Liên Điền, từ năm chín tuổi đã thích rồi, rất thích.

Nhưng Liên Điền vẫn vô tâm, vô tình không chịu hiểu cho nỗi lòng của hắn. Thậm chí ngay cả lúc hai người đang sống chung như vợ chồng mà y còn nhẫn tâm đi tìm niềm vui khác, còn nhấn mạnh trước mặt hắn rằng y chỉ là trưởng bối trong nhà mà thôi.

Bên má nhận được cái tát của Liên Điền sưng lên đau đớn. Lý Kiến tự hỏi – trên đời này có loại trưởng bối như vậy sao? Vì muốn giữ thể diện trước mặt tình nhân mà không tiếc xuống tay với văn bối.

Từ lúc có hiểu biết, Ấu Dương Lý Kiến chưa từng bị ai đánh, hôm nay, Liên Điền lại lấy tư cách trưởng bối ra mà cho hắn một cái tát. Thật là nực cười, sớm biết có ngày như vậy mà vẫn cứ lao vào như thiêu thân, biết rằng thúc thúc chỉ cùng mình chơi một trò chơi tình ái ngông cuồng – thế mà Ấu Dương Lý Kiến vẫn không thể khống chế cảm xúc của mình, vẫn say mê mà chìm đắm trong những hoang lạc phù phiếm đó

15. Chương 15

Tâm trạng chán trường, Lý Kiến bước vào một quán bar, hắn muốn uống cho quên tất cả những chuyện này, mà nếu uống cho tới chết được thì thật tốt.

Đến khi cả quán không còn ai, chỉ thấy một người phục vụ chạy lại bên hắn. Quý khách a, không thể uống thêm được đâu. Nhà vệ sinh ở đằng kia, người mau đi rửa sang lại quần áo rồi mau kêu taxi mà về nhà đi. Đã khuya lắm rồi a, uống nữa là người sẽ gục đi a~

ách..... Lý Kiến uống rượu đến say mềm, chẳng còn biết trời trăng mây nước gì hết.

Người có số điện thoại của người thân nào ở đó không, ta sẽ giúp người gọi cho bọn họ.

ách ngô..... Lý Kiến gục mặt xuống bàn, trong một phút ngất đi này, trong lòng hắn vẫn tràn ngập bi thương.

Người kia rõ ràng đã đồng ý sẽ quan tâm tới hắn nhiều một chút, vậy mà quay ngay 180 độ đi tìm người khác. Lý Kiến muốn quên đi kẻ bạc tình, bạc nghĩa kia nhưng không có cách nào có thể giúp hắn quên đi bóng hình kia.

Đáng giận! Trình Liên Điền là một tên hỗn đản, nhưng Ấu Dương Lý Kiến lại không thể không thích tên hỗn đản Trình Liên Điền!

Khi...tỉnh lại là nửa đêm, Lý Kiến thấy mình đang nằm ở trên giường, với tay thì đụng phải một thân thể ấm áp, nghĩ ngay đến người mà mình thương yêu nhất, như một phản xạ tự nhiên – Lý Kiến ôm trầm lấy người bên cạnh mà gào khóc.

Thức thức, thức thức, ta hận người..... sao người nữ nhấn tâm đánh ta như vậy, ô ô..... Mặt của ta đau quá, lòng ta còn đau hơn..... kể ra hoàn cảnh thương tâm, con ma rượu trong Lý Kiến lại tiếp tục nói lung tung Nhưng ta lại rất thích người, từ lúc chín tuổi đã rất thích người rồi. Ta vẫn biết người là một công tử phong lưu, vĩnh viễn cũng không chỉ thích một mình ta, nhưng ta vẫn nhịn không được mà cố tình nuôi tham vọng độc chiếm người. Ta mỗi ngày đều lo lắng, nếu không có người, ta còn sống trên đời này làm gì?

Thức thức..... Ô..... Thức thức..... Như có biết ta luôn lo sợ như thế nào không? Lý Kiến một bên gầm rú, một bên lay động nam nhân đang bị mình ôm chặt.

ách. người bên cạnh đang ngủ say thì bị Lý Kiến nháo loạn một hồi mà đánh thức. Hắn la ầm trời như vậy, hai lỗ tai không bị điếc mới lạ. Không biết vì sao hắn lại kích động như vậy, đành lựa lời mà lừa hắn Lý Kiến a, Lý Kiến ~ Ta chính là thức thức của người đây, thức thức mãi là của người, sẽ mãi mãi ở cạnh người. Ngoan, đừng quay cuồng lung tung nữa, mau ngủ một giấc cho thật ngon a~.....

Thiệt là! Sở Thanh Trường âm thầm nói, làm ông chủ tiệm cắt tóc cũng không phải dễ a. Không chỉ phải lặn lội giữa đêm hôm mưa gió từ dưới quê lên đây mà còn phải đem con ma men này kiêng về nhà. Lại còn sợ hắn nửa đêm kích động mà làm chuyện điên rồ nên đành phải ngủ lại với hắn, mà ngủ cũng nào có được yên thân a~.

Ngô, ta không tin, người không phải thức thức của ta, thức thức của ta rất thơm.

Sở Thanh Trường rất bực mình vì câu nói này, hắn nói vậy, không khác nào ám chỉ người mình rất hôi.

Tiểu tử! Sở Thanh Trường quát lớn vào tai Lý Kiến, dùng hết sức mà lay động bả vai hắn Tiểu tử? Người bị người ta đá sao? Sao người lại kém cỏi như vậy? Sở không biết chuyện của Lý Kiến và Liên Điền. Y chỉ biết hôm nay hắn bị thất tình, tới giờ phút này, khuôn mặt tươi cười hàng ngày của hắn đã bị lột bỏ, còn lại đây chỉ là một đứa trẻ khao khát được người khác yêu thương, che chở.

Dù có bị đá thì đã làm sao? Điều kiện của người tốt như vậy, nhiều người mơ còn không được. Người phải hảo hảo mà sống thật tốt, cửa tiệm của ta còn rất cần người a~ Sở Thanh Trường lại tiếp tục hét toáng lên bên tai Lý Kiến Bắt đầu từ tháng sau, mỗi ngày người tiếp bốn mươi người khách cho ta!

Lý Kiến say như chết, không thèm liếc nhìn Sở một cái; cảm xúc ngọt ngào mất đi, chỉ còn lại tâm trạng bất lực, Lý Kiến đau lòng mà gọi tên Thức thức..... Thức thức, ta rất thích người, cái gì của người ta cũng thích cả. Sau này, quan tâm tới ta nhiều hơn một chút có được không? Thanh niên bi ai như một loài vật nhỏ cầu khẩn sự thương hại, hắn cuộn tròn người lại, nói ra những lời cảm động lòng người – Sở Thanh Trường ở bên cạnh cũng không biết làm gì hơn, chỉ có thể vỗ về hắn.

Được.....

Thật không?

Thật, không chỉ một chút, mà sẽ là rất nhiều, ta sẽ đem người đặt hết vào lòng của ta.

Vậy thì tốt rồi.

Đúng, ngày mai sẽ rất tốt. Sở Thanh Trường nhìn hắn một hồi, chờ tới khi hắn im hẳn y mới nằm xuống, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài, mưa phùn, từng hạt mưa bay lảng giăng... không khí náo nhiệt đã giảm bớt, đúng là lúc thích hợp để người ta tĩnh tâm trở lại. Không biết vị thức thức của Liên Điền kia bây giờ ra sao rồi, có hiểu được tâm ý của hắn chưa?

.....

Trong phòng ngủ xa hoa của khách sạn Liên Hương, sau khi người tình nhân bị đuổi đi, không khí trong phòng tịch mịch vô cùng. Bóng người thon dài của Tuấn Thần in dấu trên cửa sổ, Liên Điền muốn quở trách hắn vì sao lúc này lại dẫn Lý Kiến vào đây – nhưng nghĩ lại, đây không phải là lỗi của hắn. Tất cả đều do mình mà ra, lúc cãi nhau vừa nãy, tại sao lại không thể thẳng thắn mà thừa nhận suy nghĩ của mình, tại sao không có đủ can đảm để nói cho hắn biết hắn đã có được vị trí quan trọng như thế nào trong lòng mình – Liên Điền tự trách.

Một mình đứng trước tấm kính sáng lóa quan sát khung cảnh nhộn nhịp của thành phố về đêm, Liên Điền bỗng dưng thấy rất lạnh, đưa hai tay tự ôm lấy chính mình, muốn xua đi chút giá lạnh mà sao vẫn thấy thật trống trải.

Về mặt đau đớn cùng giọng nói khàn khàn của người kia không ngừng hiện lên trong đầu Liên Điền. Những lúc cô quanh như bây giờ, Liên Điền lại càng thấm thía tình cảm của bản thân dành cho hắn. Nhưng không biết tại sao y lại không dám tin tưởng rằng hai người họ có thể chung sống hạnh phúc bên nhau, mặc dù hai người không có quan hệ họ hàng, người kia lại yêu mình như vậy, dịu dàng như vậy, quan tâm chăm sóc mình nhiều như vậy.

Sự do dự của Liên Điền thật ra bắt nguồn từ nỗi hoài nghi mà nghe qua thì có vẻ rất hợp lý. Y không thể nào tin được một người anh tuấn, tự lập, hài hước, hào hoa như Lý Kiến lại có thể thích một kẻ vừa đa tình lại vừa lớn tuổi như mình.

Liên Điền sợ hắn chỉ là nhất thời nông nổi, là một phú bông bột của tuổi trẻ – sau này nghĩ lại có lẽ hắn sẽ oán trách mình cũng nên. Hoặc là một ngày nào đó, khi y già, y xấu thì hắn sẽ phũ phàng mà bỏ đi – Liên Điền không thể chịu đựng nổi điều đó.

Nhưng mọi chuyện lại dần dần thay đổi, ở chung với hắn một thời gian, Liên Điền đã cảm nhận được tình cảm của người kia là thật lòng, xuất phát từ sự yêu thương, chia sẻ thực sự....Vậy còn mình thì sao? Liên Điền tự hỏi.

.....

.....

Ngày hôm sau, Liên Điền ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, giải quyết một vài chuyện quan trọng của khách sạn. Màn đêm buông xuống, Tuấn Thần muốn y đi ngủ sớm cho khỏe thì Liên Điền lại nói muốn đi ra ngoài có việc.

Tuấn Thần cũng không hỏi xem Liên Điền đi đâu, chỉ đưa cho y một vài giấy tờ đang cần y ký gấp rồi gọi điện cho lái xe, bảo anh ta tới đây chờ Liên Điền.

Gần mười giờ đêm, một chiếc xe bốn chỗ màu đen bóng lộn dừng lại trước cửa Tinh Chi Hải. Liên Điền đang mân mê chiếc nhẫn hình đầu lâu trong tay, y muốn xuống xe để nói hết cho chủ nhân của nó nghe những nỗi niềm chất chứa trong lòng.

Mới mở cửa xe, chưa kịp bước xuống đã nhìn thấy Âu Dương Lý Kiến cùng với người khách quan trọng gần đây của hắn là Lý Diệu Minh đi tới.

Liên Điền thấy bọn hắn mỉm cười, nói chuyện rất thân mật. Sau đó, hai người cùng nhau bước lên xe, không rõ là muốn đi đâu.

Liên Điền ngó sơ qua chiếc xe BMW màu bạc của tên họ Lý mà báo chí gần đây thì nhau đưa tin – thấy chả có gì đặc biệt cả, nhưng tên gốc kia không hiểu sao lại cười tươi như mèo thấy mỡ – chắc chắn đầu óc đen tối của hắn đang nghĩ ba cái chuyện bậy bạ chi đây!

Suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu Liên Điền là phải xông tới bắt ngay tại trận đôi gian phu dâm phụ này.

Nếu cứ để bọn chúng hả hê thế này, tên tiểu tử kia nhất định sẽ không còn nhớ nổi mình là ai nữa.

Cậu chủ, không xuống xe sao? lái xe hỏi.

Không xuống nữa. Liên Điền ho nhẹ, sao tự dưng mình lại thấy khó chịu thế này. Âu Dương Lý Kiến – người cứ chờ đây!

.....

16. Chương 16

Vài ngày sau đó, Liên Điền rời khỏi Nam Dương đi tới Nhật Bản. Ở Tokyo, Liên Điền gặp lại người đánh mình lần trước – hắn rớt rít cúi đầu nhận lỗi, nói rằng lần đó do hắn quá nóng nảy, chưa hỏi rõ ràng đã đắc tội với người khác. Rồi còn cảm ơn Liên Điền đại lượng, không chấp nhặt mà vẫn chịu ký kết hợp đồng hợp tác giữa hai bên.

Liên Điền rất lịch sự mà chấp nhận lời xin lỗi này, lại còn vui vẻ mà chúc phúc cho hai người. Nhưng thấy người ta hạnh phúc, có đôi có cặp như vậy, mình thì mãi lóng bồng – Liên Điền có chút xót xa.

Quay về nước, thời tiết lúc này mới đúng là thời tiết của mùa hè – vừa oi lại vừa nóng. Liên Điền không hề muốn đi tìm đám tình nhân phóng túng của mình, y chỉ muốn gặp một người, nhưng hắn lại không thể xem là tình nhân được. Liên Điền không muốn coi hắn là nhân tình mà muốn hắn Là người yêu chính thức của mình.

Nhớ tới Lý Kiến, Liên Điền lại không nhin được mà tới Tinh Chi Hải một lần nữa để tìm hắn, lần này vẫn giả dạng phụ nữ như lần trước. Thật ra, sau khi thanh toán tiền phục vụ cho cả tháng, Liên Điền chỉ mới ghé qua đây đúng một lần. Lần này, Liên Điền nói với ông chủ muốn đổi thợ cắt tóc, thợ thợ lần trước cắt xấu muốn chết hại y phải ở trong nhà cả tuần lễ không dám gặp mặt người khác.

Dù đã trực tiếp đề nghị như vậy nhưng đến khi thợ cắt tóc xuất hiện – vẫn không phải là ai khác mà chính là Âu Dương Lý Kiến.

Sao lại là người? Liên Điền sửa lại giọng nói vừa rồi khi nói chuyện cùng ông chủ, không hề che dấu giọng nói đàn ông khàn khàn của mình.

Lý Kiến không nói gì cả.

Liên Điền rất bức mình, nói Không phải ta đã nói với ông chủ của các người là phải thay người rồi sao?

Cách ăn mặc ngày hôm nay của Liên Điền cũng không khác nhiều so với lần trước, áo màu trắng bó sát người, tất chân màu đen, giày bệt, túi xách nổi tiếng, tóc nâu uốn lọn.

Tuy hai đã 28 tuổi nhưng khuôn mặt của Liên Điền vẫn non choẹt tựa búp bê, bây giờ giả dạng thành phụ nữ, quả thật rất giống một cô gái thanh xuân tươi trẻ. Y không hề biết rằng, sự xuất hiện lần trước của mình cũng tại nơi này đã khiến cho Lý Kiến khí huyết sôi sục, phải cố gắng lắm mới thôi không chú ý đến y nữa.

Hôm nay, y còn dám ăn mặc gợi cảm như thế này mà tới đây. Người đã vì y mà phải chịu đựng đủ nỗi tương tư dày vò chỉ muốn lột sạch quần áo của y ngay lập tức, ôm lấy Liên Điền, hôn, sáp nhập cơ thể y, xác nhận quyền sở hữu của mình đối với y.

Sao? Không thích ta ăn mặc thế này? Ta chính là kẻ biến thái, không bình thường như vậy đó, ta là kẻ thích những thứ nam không ra nam, nữ không ra nữ thế này. Rồi sao? thấy Lý Kiến đến, Liên Điền cứ thế mà nói một tràng, lại còn lấy một điều thuốc trong túi ra, châm lửa, đưa đến khoe miệng, phì phèo rất chuyện nghiệp, nhả ra một làn khói trắng bay nhập nhòa.

Người không cần xen vào chuyện của ta. Ta là thúc thúc của người chứ không phải đứa trẻ lên ba Liên Điền cố ý biểu hiện vẻ mặt dửng dưng không thèm quan tâm tới cảm thụ của Lý Kiến. Lần trước, lấy thân phận trưởng bối mà đánh hắn, Liên Điền rất hối hận, hắn chỉ là một con đại cầu thiện lương, ngoe nguẩy cái đuôi mà đi theo mình. Mình lại còn hứa là sẽ chăm sóc cho hắn, cuối cùng lại cho hắn một bạt tai.

Mấy ngày nay người có đi làm không? Dựa vào góc bàn bên cạnh, Lý Kiến ra vẻ khinh thường mà hỏi người đang ngồi trên ghế cắt tóc Hay lại đi tìm đàn ông cho thỏa thói trăng gió? Khẩu khí thì lạnh lùng, nhưng nghe ra thì biết hắn đang lo lắng cho cuộc sống của Liên Điền thời gian này.

Đúng vậy.

Người thật sự không nghĩ làm vậy sẽ khiến ta tổn thương?

Việc ta làm thì có liên quan gì tới người? Mắc mớ gì người lại đi tổn thương?

Vì ta yêu người. Lý Kiến không do dự, quyết đoán nói ra lời đã tự nói với lòng mình biết bao lần.

Ồi chào?! Liên Điền bị dọa đến sợ hãi.

Ta yêu thúc thúc, cái gì của thúc thúc ta cũng yêu. Ánh mắt của Lý Kiến thành khẩn nhìn thẳng vào Liên Điền.

Liên Điền không ngờ rằng hắn đột nhiên sẽ nói nói như vậy, trước đây, lúc cùng hắn ở trên giường đúng là đã từng nghe hắn nói như vậy. Lúc này, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt lại nghe được những lời này của hắn, Liên Điền không biết mình nên lo hay nên mừng?

Thúc thúc cũng thích người. Liên Điền chỉ có thể cười gượng nói như vậy, Một thanh niên đẹp trai, khỏe mạnh như người đứng là rất có sức hút đối với thúc thúc.

Ta không thích thúc thúc theo kiểu như vậy. Lý Kiến nhìn đôi mắt đang sáng ngời của y, hắn muốn nói thật rõ ràng, tưởng tượng cho y nghe thứ tình cảm bản thân mình đang kìm nén có ý nghĩa như thế nào.

Ta thích thúc thúc, chỉ thích một mình thúc thúc. Ta đã thích thúc thúc thì sẽ không thích bất cứ kẻ nào khác, những lúc ta cảm thấy cô đơn, chán nản – chỉ có thúc thúc mới có thể an ủi được ta. Chỉ cần thúc thúc cười với ta một chút, ôm ta một chút, hoặc là hôn ta một chút, ta sẽ ngay lập tức sung sướng vô cùng. Hơn nữa ta hy vọng thúc thúc chỉ thân thiết với một mình ta, chỉ cười với ta, chỉ ôm, chỉ hôn ta.

chỉ..... Hôn người..... điều thuốc trong tay rơi xuống đất, Liên Điền ngây dại.

Thật ra, ta rất thích ngắm nhìn thúc thúc mặc nữ trang tới chỗ ta làm việc. Lần trước, ta chỉ không vui khi thấy thúc thúc coi ta là một người đàn ông vô dụng, không tiền cũng không nghề nghiệp gì đáng hoàng – một người đàn ông không đáng để thúc thúc nương tựa, thanh niên thận trọng nói xong khẩn cầu Liên Điền tha thứ Thúc thúc, người tha thứ ta được không? Sau này ta không bao giờ ... làm cho người phải đau lòng nữa.

Ánh mắt to tròn, đen láy như trân châu đá quý lộ rõ vẻ trung thành, tận tụy. Nếu ví Lý Kiến là thú cưng thì hắn chính là loại thú cưng mà cho dù có bị chủ nhân đánh thì chỉ một lúc sau sẽ lại chạy đến dưới chân chủ nhân, uốn mình mà cầu xin chủ nhân tiếp tục yêu thương mình.

Liên Điền không thể không cảm động trước mảnh chân tình này. Lý Kiến..... Giọng nói của Liên Điền run run, Đưa đầu người lại đây.

Lý Kiến thuận theo cúi người xuống trước mặt, Liên Điền đưa tay sờ hai má hắn, hỏi: Còn đau không?

Lý Kiến nhanh chóng lắc lắc đầu.

Thực xin lỗi. Liên Điền áy náy Ta không nên đánh người, chỉ là lúc đó ta nhìn thấy người cùng tên họ Lý đó nên buồn vui lẫn lộn, ta biết mình thật quá đáng.

Lý Kiến cảm động run rẩy mở to hai hàng lông mi. Thúc thúc, hắn chỉ là khách hàng bình thường của ta mà thôi, trong lòng ta – hắn không là gì cả, ta chỉ thích mỗi mình thúc thúc thôi. Xúc động giải thích quan hệ của chính mình với Lý Diệu Minh, Lý Kiến đã sớm không còn trách việc Liên Điền đánh hắn, hắn biết rõ hơn ai hết cái tính trẻ con của người này.

Lý Kiến, tha lỗi cho ta..... Liên Điền chủ động hôn lên hai má của Lý Kiến như muốn dùng nụ hôn của mình để xoa dịu những vết thương do cái tát kia mang đến; dần dần di chuyển xuống làn môi mời gọi của Lý Kiến

Chúng ta lại chung sống với nhau được không? Mấy ngày nay không có Lý Kiến bên cạnh, ta thật cô quả, không bao giờ muốn...rời xa Lý Kiến nữa Liên Điền thở dài nói.

Thúc thúc, ta đồng ý với người, chúng ta không bao giờ ... chia xa nữa..... Lý Kiến nắm lấy hai tay Liên Điền, bắt đầu đáp lại nụ hôn nồng nàn mà Liên Điền chủ động.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi dây dưa không ngừng, rất nhanh sau đó, ngọn lửa tình mãnh liệt được nhen nhóm trong hai người. Xúc xâm nóng rực, trần trụi nơi đầu lưỡi khiến cho hai người quên hết cả đất trời, họ muốn cùng nhau đi tới miền cực lạc chốn nhân gian.

Liên Điền nâng tay cởi thắt lưng của thanh niên.

Lý Kiến cũng đưa tay tháo bỏ quần áo trên người Liên Điền.

Liên Điền ngày hôm nay cực kỳ quyến rũ trong bộ váy bó sát người, lộ rõ từng đường cong hút hồn trên thân thể. Khi bàn tay Lý Kiến chạm vào nơi tư mật mới phát hiện không chỉ ngoại mà còn nội y, tất cả đều là của phụ nữ. Lý Kiến sờ nhẹ vào vật sở hữu riêng của đàn ông đang ẩn mình trong chiếc quần lót màu đen nhỏ ly ti.

ngô..... Liên Điền đang chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt vừa thích thú vừa xấu hổ vì bàn tay mất nết của nam nhân dưới váy. Liên Điền là vì hấn nên mới phải làm như vậy. Liên Điền tới Tinh Chi Hải, tuy vì sĩ diện mà không gọi hấn đến nhưng thực ra y đã chuẩn bị rất kỹ cho giây phút thăng hoa của hai người.

Đã có lần, Liên Điền tính quyến rũ hấn bằng phương thức này nhưng chưa thực hiện, hôm nay mới đánh liều mà mặc như vậy tới đây. Liên Điền muốn dụ dỗ hấn, cho dù hai người đã cùng nhau hoan ái rất nhiều lần, nhưng y muốn chứng tỏ cho Lý Kiến thấy rằng mình không phải là một người nhàm chán, tẻ nhạt như hấn vẫn chê bai.

Không gian im lặng, nụ hôn càng lúc càng sâu, nước miếng theo hoạt động mãnh liệt của hai người mà tràn cả ra ngoài.

ngô ân..... Không được, không cần sờ soạng..... Liên Điền cố gắng phát ra mấy tiếng rên rỉ nơi yết hầu, trầm thấp thờ dài ra tiếng, Ô ô, chết mất..... độ ẩm từ phía dưới bốc lên não quả thực rất phấn khích. Trước sự đùa bỡn của Lý Kiến, Liên Điền có cảm giác quần lót của mình đang sắp nứt vỡ.

Cái kia của thúc thúc thật hấp dẫn a~. Lý Kiến lột bỏ đút tất chân mỏng tang màu đen, lộ ra cặp chân thon dài, trắng nõn. Ta còn muốn xem phía dưới của thúc thúc giờ này như thế nào rồi.

Không..... Không được..... Liên Điền then thùng cự tuyệt, cự tuyệt rồi mới thấy bản thân mình mâu thuẫn. Rõ ràng là mình cố tình ăn mặc như vậy để khiến hấn phải động dục, bây giờ hấn động rồi mình lại mất tự nhiên mà từ chối.

Ta muốn xem, cho ta xem.....

Ngô, xấu hổ lắm, người sẽ cười ta..... Liên Điền mặt đỏ, mếu máo.

Không cười. Lý Kiến xóc váy của Liên Điền, nhìn thấy ngay cái quần lót nhỏ xíu màu đen bị banh phần giữa đến sắp vỡ ra. Không chỉ thế, dâm thủy đã dính ướt cả mặt ngoài chiếc quần. Vì quá mỏng mà thứ kia như lòi cả ra ngoài, từng đám mao lua tua lua tua thật phiền tình.

Chỗ này của thúc thúc thật xinh đẹp. Thật dâm đẳng nha, ta thích, thích đến điên rồi. Lý Kiến sùng nịch nói, ghé đầu vào giữa hai chân Liên Điền, nghịch ngợm mà ngon thứ nam tính kia.

ngô..... Lý Kiến..... kích thích bất ngờ khiến hạ thân Liên Điền run lên, luồng điện phóng dâng nhanh chóng xẹt qua cơ thể, Liên Điền biết chỉ có Lý Kiến mới có khả năng làm cho bản thân mình nhiệt tình như vậy.

Có được loại khoái cảm tuyệt vời này cùng Lý Kiến, Liên Điền sẽ không thềm thân thiết với bất cứ kẻ nào khác. Sau này, y sẽ phó thác toàn bộ khoái hoạt của mình cho thanh niên trước mặt này, chỉ có hấn mới hiểu rõ thân thể Liên Điền, cũng chỉ có hấn mới khiến Lý Kiến cam tâm tình nguyện làm ra những chuyện dâm loạn không ai ngờ.

Lý Kiến dùng lưỡi mà liếm, rồi dùng răng cà cà vào dương vật. Liên Điền mơ màng, nước mắt lăn chã chực khóc, hai chân tách ra, cả người vô lực nằm xuống ghế cất tặc. Khuôn mặt y đỏ như quả cà chua vì Liên Điền biết hiện giờ, tư thế của mình xấu hổ, dâm dục tới mức nào.

Thúc thúc, không chịu nổi nữa phải không? Lý Kiến cười thần bí, lấy một chiếc kéo gần đó, luồn vào lớp vải mỏng màu đen. “Xẹt...” một bên quần bị cắt.

Ta sẽ giúp thúc thúc thỏa mãn..... Lý Kiến ngậm lấy phân thân màu hồng nhạt, âu yếm đưa vào miệng như nâng niu một báu vật.

a ô..... Ô..... Lý Kiến, ta..... Liên Điền khó nhịn phát ra âm thanh dâm mỹ, Haiz.....Haiz.....ta muốn nữa, muốn thật nhiều.....A...

17. Chương 17

Những tiếng kêu như mời gọi của nam nhân càng thêm cổ vũ Lý Kiến – ngoạm thật chặt, nuốt thật sâu, tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống luôn khối thịt đáng yêu này.

Không quá năm phút sau, Liên Điền không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, tinh hoa ẩm áp phun ào ào trong miệng Lý Kiến. Vì quá nhiều nên hắn không thể nuốt hết, một lượng lớn tinh dịch rơi trên đùi Liên Điền, tạo thành những đường tơ trắng bạc thật thích mắt.

Liên Điền nức nở ôm lấy nam nhân phía trên, y còn muốn người này dùng sức mà hung hăng chà đạp lên chỗ bí mật của bản thân mình. Thúc thúc như vậy thật đẹp. Nếu không thấy thứ đặc biệt giữa chiếc váy kia, Lý Kiến cứ tưởng mình đang ôm một nữ nhân trong lòng. Ta thích thúc thúc giả gái cho ta xem.

Liên Điền xụi lơ, tóc dài dính mồ hôi mà ướt át quện lên trán, đôi môi mọng đỏ thở hổn hển từng hồi. Hai má ửng hồng, sự nồng nhiệt của Lý Kiến khiến y không thể phớt lờ, tuy đây là chỗ làm việc của Lý Kiến nhưng như thế thì càng tốt, hai người sẽ có thêm trải nghiệm mới.

Sáp nhập..... Liên Điền đưa tay chỉ vào phân thân cứng cứng của Lý Kiến, dâm loạn thì ào, Ta muốn nó tiến vào cơ thể ta.....

Lý Kiến nghe lời ảm Liên Điền đặt lên trên chiếc bàn hóa trang gần đó, mãi miết hôn vào tiểu huyết đang xôn xao của Liên Điền, dùng nước miếng mà bôi trơn, Lý Kiến muốn lần này giữa hai người phải thật tự nhiên, không hề có sự hỗ trợ của các dụng cụ hiện đại.

Lưỡi Lý Kiến linh hoạt như lưỡi linh xà, vừa liếm vừa khẽ tiến nhẹ vào cơ vòng hồng nhật khiến Liên Điền tê rần như đang hít thuốc phiện. Kỳ thật, bản thân Lý Kiến vốn dĩ đã là một loại thuốc phiện khiến Liên Điền say mê, nguyện vì hắn mà thay đổi bản thân mình.

Muốn ngón tay ta tiến vào không? Lý Kiến một bên liếm huyết khẩu, một bên đưa ngón tay thâm nhập vào đó, hắn muốn Liên Điền cảm nhận một chút sung sướng trước khi sáp nhập.

Ấn..... Nhưng ta không muốn một ngón, ta muốn ba ngón tay, a..... Liên Điền như đói như khát hấp thụ ngón tay, lại càng không thể khống chế mà rên rỉ, âm thanh phóng đảng như một thứ thuốc kích tình mãnh liệt khiến nhiệt huyết của Lý Kiến sôi trào.

Váy trắng chỉ cởi nửa dưới, tất đen để hở hững nơi bắp chân, quần lót vừa nhong vừa nhỏ chỉ mới cắt một bên – Liên Điền vừa dâm ô lại xinh đẹp, Lý Kiến chỉ muốn ngay lập tức thao kẻ dâm đảng này tới chết mới thôi.

Lý Kiến..... Lý Kiến..... hơi thở của y lại khàn khàn, mong manh khẩn cầu, Lý Kiến thoăn thoắt kéo khóa quần, rút ra dương vật động đập từ lâu.

Liên Điền nhìn thấy, chủ động áp sát mặt vào tấm gương phía trước, cố tình tách hai chân ra, nhếch mông lên nhằm quyến rũ và cũng để thuận lợi cho nam nhân tiến vào.

Thúc thúc, từ từ mà hưởng thụ a. Lý Kiến đỡ lấy dương cương của bản thân, chuẩn bị đâm thủng thứ khả ái đang khép mở của Liên Điền.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân, rồi lại thêm tiếng gõ cửa. Hình như ông chủ Sở đã tới đây, hắn muốn hỏi thăm xem thái độ phục vụ của Lý Kiến như thế nào.

Ngô..... Liên Điền cuống quýt che miệng ngăn không cho những tiếng kêu tràn ngập dục tình bay ra ngoài, Liên Điền không hề muốn bị người khác phát hiện mình cùng Lý Kiến đang làm loại chuyện này.

Liên Hương tiểu thư, cô có hài lòng với sự phục vụ của thợ cắt tóc của chúng tôi không? Sở chỉ đứng ở ngoài, không đẩy cửa tiến vào.

Lý Kiến vẫn im lặng ngắm nhìn tiểu huyết gợi cảm bên dưới, dương vật vẫn căng cứng, dục vọng dồn tích nhiều ngày nên rất khó kìm nén, bây giờ, hắn chỉ muốn chạy nhanh ra ngoài đập cho mặt mũi tên họ Sở kia bầm dập một trận.

A, hài long..... Liên Điền giả giọng nữ nhân.

Vậy tiểu thư hảo hảo mà hưởng thụ a! Giọng nói của Sở Thanh Trường rõ ràng tràn ngập ý trào phúng. Tiểu thư không cần phải giận đối hấn làm gì. Nếu không lần sau, chỉ sợ hấn sẽ không đi quán bar uống rượu giải sầu mà sẽ đề tiểu thư xuống mà ...Hắc hắc

Lý Kiến tức giận, chắc chắn con bạch tuộc hút máu người này biết rõ thân phận của Liên Điền nên cố tình tới đây quấy rầy.

Ông chủ, người đừng quấy rầy việc cắt tóc của ta a! Lý Kiến lớn tiếng, cảm tức muốn đuổi con kỳ đà cản mũi này đi.

A, ta đi đây, mời người tiếp tục hảo hảo mà phục vụ. Xác định rõ Sở đã rời đi, Lý Kiến nhanh chóng tiến nhập Liên Điền.

Bên trong của thức thức nóng quá..... thật chặt a..... Ngô, thật thoải mái..... Lý Kiến thở dốc, không ngừng công kích trong cơ thể Liên Điền, làm cho dương vật to lớn của mình nằm gọn hoàn toàn trong cú huyệt mềm mại của y.

Lần lượt nuốt vào cùng phun ra, làm cho hai người cảm nhận được cực hạn khoái cảm, có lẽ là bởi vì quá mức thoải mái, Liên Điền không tự chủ được mà nói ra những lời nói yêu thương với Lý Kiến.

Ta thích Lý Kiến..... Ân..... Từ nay về sau ta sẽ chỉ nghĩ tới Lý Kiến, chỉ muốn một mình Lý Kiến.....

Thật không?

ân..... Ân.....

Căn phòng cắt tóc kín đáo được tận dụng làm chiến trường dã chiến, Lý Kiến cùng với Liên Điền hai lần ân ái nóng bỏng tại nơi này. Sau một lần đạt tới cao trào trên bàn trang điểm. Lý Kiến lại ôm Liên Điền trên người, dính chặt không rời, di chuyển tới ghế sofa phía dưới, đặt Liên Điền ngồi giữa lên trên, cùng nhau hoan ái thêm lần nữa.

Tất chân cùng quần lót của Liên Điền đều ướt đẫm, mồ hôi cũng không ngừng tuôn chảy trên tấm lưng to bản của Lý Kiến.

Đến khi mặt trời lặn, hai người mới cùng nhau rời khỏi Tinh Chi Hải.

Liên Điền không muốn người khác chú ý, đành phải tiếp tục giải dạng làm nữ nhân nhưng... quần lót và tất chân không thể dùng được nữa, đành phải trần truồng như thế mà đi ra ngoài, cảm giác “thoáng mát” đến không ngờ khiến y thật khó chịu.

Bước trên đường, Lý Kiến tự tin, mạnh dạn mà nắm chặt tay Liên Điền, hai người như một đôi tình nhân đang cùng nhau dạo phố.

Biết được khoảng trống trong váy của Liên Điền, Lý Kiến rất muốn cười nhưng không dám, chỉ cố gắng nghĩ ra những ý nghĩ xấu xa trong đầu.

Cười, cười, cười cái đầu nguời! Liên Điền tức giận nói.

Ta cười Liên Điền nguời thật ngốc. Trên mặt Lý Kiến tràn ngập ngọt ngào, say đắm.

Ồi chào, tên tiểu tử nhà nguời, từ khi nào thì tới phiên nguời gọi thẳng tên của ta như thế? Liên Điền mở to hai mắt nhìn, thúc giục Lý Kiến, Nhanh lên, ta muốn về chỗ của nguời thay bộ quần áo.

Liên Điền không cần phải gấp. Lý Kiến đi một bước lại dừng một bước, thông thả mà nhìn ngắm gương mặt xấu hổ của người này.

Sao nguời lại gọi thẳng tên của ta?

Từ hôm nay trở đi, ta chỉ muốn gọi nguời là Liên Điền.

Tại sao? Nguời muốn tạo phản?

Không phải chúng ta là nguời yêu của nhau sao? Ta muốn gọi tên nguời yêu của mình.

Người yêu?

Lúc ở tiệm cắt tóc, người chẳng ôm rồi nói thích ta đấy thôi, còn nói sau này chỉ muốn ở cạnh mình ta nữa. Từ lúc đó tới giờ, tim của Lý Kiến như nhảy ra ngoài bởi những lời tâm tình này.

Lý Kiến cảm thấy ngày hôm nay, không những quan hệ giữa hai người đã thuận hòa mà còn tiến thêm một bước dài so với trước kia, có lẽ, từ bây giờ, hai người bọn họ đã chính thức trở thành tình nhân của nhau.

Liên Điền chẳng hề để ý, vỗ nhẹ vào đầu Lý Kiến, giáo huấn nói: Xú tiểu tử, đừng có ở đó mà miệng mồm tía lia nữa, nhanh lên cho ta.....

Bây giờ là lúc tan học, vừa vặn có hai đứa bé trai chạy qua, nhìn thấy Liên Điền gõ nhẹ vào đầu Lý Kiến, bất bình mà ra tay. Hai đứa làm mặt khỉ lêu lêu. Tỷ tỷ thật hung dữ, bạn trai của tỷ thật xui xẻo a! nói xong, hai đứa ôm cặp, khoái trá chạy mất tiêu.

Hai đứa vừa nói cái gì! Liên Điền muốn đuổi theo cho hai thằng nhóc kia một trận nhưng nhìn lại chiếc váy bó sát của mình, đành thôi vậy.

Lý Kiến cười đến ngật nghẹo ha ha ha..... Liên Điền, hóa ra người đúng là đồ ngốc.....

Cười cái con khỉ, nếu còn cười, ta sẽ làm thịt người.

Liên Điền, ai, người nên đối xử với bạn trai mình tốt hơn một chút, không nghe thấy hai anh bạn nhỏ kia nói sao?

Liên Điền lúc này mới thấy rằng, có đôi khi mình thật sự bốc đồng đối với những chuyện có liên quan tới tiểu tử này. Như lúc này, không biết nghĩ sao mà lại đi nổi giận với hai đứa học sinh tiểu học.

Chẳng lẽ..... Là thích hấn. Không, không có, là yêu hấn mất rồi, Liên Điền thẳng thắn thừa nhận, mình đã thật sự yêu hấn.

Trong ánh nắng chiều, hai người cùng nhau dắt tay quay lại nhà trọ của Lý Kiến, khung cảnh thật yên bình, bóng dáng hai người đổ dài ra phía sau, quện lẫn lấy nhau không rời.

Thúc thúc. Lý Kiến dùng giọng nói chân thành mà khẩn cầu. Đồng ý làm người yêu của ta không. Từ bây giờ trở đi, chỉ nghĩ đến ta thôi?

Ta..... nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng, chân thành của Lý Kiến, Liên Điền tinh tế cảm nhận rằng, từ nay trở đi, y sẽ chỉ cần một vòng tay ấm áp – vòng tay của người này.

Được không? Làm người yêu của Ấu Dương Lý Kiến này..... Lý Kiến hôn nhẹ lên trán Liên Điền, thấp giọng nỉ non.

Liên Điền trầm mặc, thẹn thùng quay đi nơi khác tỏ vẻ đồng ý. Thật sự như vậy, Liên Điền thật sự muốn trở thành người yêu của tiểu tử kia, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, y vẫn muốn tận hưởng sự ngọt ngào nồng cháy của hai người lúc này.

Liên Điền, ta yêu người. Ấu Dương Lý Kiến nói, Trình Liên Điền, ta yêu người..... Yêu người.....

Liên Điền phát hiện, từ lúc sinh ra, ngày hôm nay mới thật sự là ngày vui sướng nhất trong cuộc đời mình./

18. Chương 18

Rõ ràng nói buổi tối sẽ không ở lại cái nơi nhỏ như lỗ mũi của Lý Kiến đó, vậy mà Liên Điền phải dây dưa với hấn tới hơn mười giờ đêm mới về.

Liên Điền mới bước ra cửa đã bị hấn dùng một ánh mắt ai oán mà liếc nhìn, còn lì như trâu không chịu tránh đường cho y, cứ sấn lại mà sờ soạng, nhưng mà, như vậy cũng thật thú vị a~ Những dấu hôn hồng nhạt trên cái cổ tuyết trắng đều là do Lý Kiến lưu lại.

Cuối cùng, hai người cũng có một lần ở chung một chỗ với nhau mà không cãi vã câu nào. Không chỉ vui vẻ trở lại mà còn xác định rõ ràng mối quan hệ giữa hai người là tình nhân chân chính. Lý Kiến vì thế mà hưng phấn dạt dào, muốn đánh dấu chủ quyền lên người Liên Điền, đáng vẻ vui sướng khi hôn của hấn – Liên Điền nghĩ tới lại cảm thấy ngọt ngào, cười thầm một mình.

Sau khi về nhà trọ của Lý Kiến, Liên Điền ăn bữa tối, tắm rửa sạch sẽ rồi cùng tên tiểu tử kia làm chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì thêm một lần nữa. Lý Kiến phải về khách sạn, cha mẹ y mới gọi điện tới, hình như là khách sạn xảy ra chuyện gì quan trọng lắm, muốn y tự mình giải quyết.

Ban đêm, trời thanh gió mát, Liên Điền vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc của người kia bên mình. Rất dễ hiểu, vì y đang mặc quần bò, áo thun, đi giày bata của tên ngốc kia mà. Áo thun rộng thùng thình, quần bò cũng quết lê dưới đất, ai nhìn vào không biết lại nghĩ y đang ăn mặc theo phong cách hip hop. Trên cổ lại còn đeo một dây chuyền có lồng một chiếc nhẫn hình đầu lâu, dưới ánh sáng đèn, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng loe loé. Thoạt nhìn, Liên Điền không khác gì một thiếu niên hai mươi tuổi ăn chơi, lêu lổng.

Những người phụ nữ đi trên đường đều không thể không ngoái lại nhìn, có người đã ngáp nghe bốn mươi nhưng vẫn nhìn y với ánh mắt say mê. Lý Kiến khó chịu nhăn mặt nhưng cũng rất vừa lòng, thấy mình như trẻ đi tới hơn chục tuổi.

Bộ quần áo này tuy không phải do những nhà thiết kế nổi tiếng chế tạo, mặc vào cũng có chút vướng víu khó chịu nhưng Liên Điền lại rất thích. Không chỉ vì nó giúp mình thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của người khác mà quan trọng hơn, nó còn lưu trữ mùi vị cơ thể của người kia, khiến Liên Điền có cảm giác đang nằm trong vòng tay ôm ấp ngọt ngào của hắn.

Liên Điền nhẹ nhàng đi ở trên đường. Đứng trước cửa kính bốn chiều sáng loáng trước khách sạn của mình một lúc lâu, người gác cửa không chạy ra nhiệt tình mà mở cửa cho y như mọi khi.

Liên Điền nghĩ chắc là do mình ăn mặc kiểu này trẻ quá nên hắn không nhận ra mình cũng nên.

Liên Điền chuẩn bị tự đẩy cửa bước vào thì lại bị người gác cửa chặn lại.

Xin lỗi, người không thể vào.

Hả? Liên Điền khó có thể tin chuyện như vậy lại xảy ra với mình. Người không biết ta là ai sao? Hay là muốn giỡn với ta một hồi? Làm gì có chuyện ông chủ mà không thể bước vào khách sạn của chính mình.

Trình Liên Điền tiên sinh, người không thể vào được. người gác cổng gọi rành mạch tên Liên Điền, tỏ ý hắn nắm chắc chuyện mình đang làm.

Đã xảy ra chuyện gì, ai nói cho người là ta không thể vào?

Là ông chủ mới của khách sạn này.

Ông chủ mới? Liên Điền chợt nhớ tới cuộc điện thoại của cha mẹ mình vài giờ trước, chẳng lẽ chuyện họ muốn nói là chuyện này sao. Là ai? Tại sao ta không hề biết.

Vũ Tuấn Thần, Vũ tiên sinh.

Tuấn Thần? Trong đầu Liên Điền hiện lên khuôn mặt trung thành, tận tụy của người có cái tên này. Một kẻ như hắn, sao có thể trong một đêm mà lật lọng trở thành ông chủ của nơi này được.

Trình Liên Điền tiên sinh chắc chưa nghe tin tức trên truyền hình. Vũ tiên sinh đã tuyên bố giành được quyền sở hữu khách sạn này. Hắn sẽ thay đổi tên của khách sạn, thay đổi luôn phương thức kinh doanh cho phù hợp.

Làm sao có thể?

Ta nghĩ là do người ngày thường bận đi trêu hoa ghẹo nguyệt. Không những không chăm chỉ lo chuyện làm ăn mà còn không có thời gian để ý xem gia đình mình đang xảy ra chuyện gì a. người gác cổng trào phúng nói.

Trong ấn tượng của mọi người xung quanh, Liên Điền thật sự là một công tử ăn chơi đàn đúm, chỉ sợ hình tượng này đã được in đậm quá sâu, một sớm một chiều không dễ gì mà thay đổi.

Nhưng thật ra, Liên Điền luôn làm tốt những việc mà mình phải làm, chỉ không bao giờ chuốc thêm rắc rối, tự tìm chuyện để giải quyết mà thôi.

Nếu có chuyện sơ suất thì chính là Liên Điền đã quá sơ suất mà ỷ lại vào Tuấn Thần, giao toàn quyền quản lý chuyện kinh doanh khách sạn cho hắn, công rắn mà cắn gà nhà, để tới bây giờ hắn thôn tính luôn cả nơi này, đuổi cả ông chủ của mình ra ngoài.

Rốt cục, hắn là ai? Vì sao phải làm như vậy? Liên Điền tức giận đến cực điểm, cẩn thận nhớ lại tính cách, những biểu hiện thường ngày của Tuấn Thần, Liên Điền lại không ngạc nhiên khi hắn dám làm những chuyện thế này.

Liên Điền luôn có cảm giác hắn như một con rắn ẩn nấp cho một bụi cỏ um tùm, chỉ chờ người ta sơ hở nó sẽ cho họ một đòn chí mạng.

Chuyện này ta làm sao mà biết được, người tự mình mà tìm hiểu đi. Xin lỗi, ta chỉ thi hành chức trách của mình mà thôi..... người gác cổng đưa Liên Điền ra khỏi cửa, lắc đầu quay đi.

Liên Điền lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tuấn Thần, hy vọng hắn có thể cho mình một đáp án Tuấn Thần, sao người dám làm chuyện này?

Liên Điền thì kích động nhưng Tuấn Thần vẫn đứng đưng, ngạo nghễ như thường ngày, chỉ có điều, hắn không còn khách sáo với Liên Điền nữa. Không ngờ sao, cuối tuần trước, người đã ký giấy tờ chuyển nhượng khách sạn cho ta. Quên rồi sao? giọng nói của Tuấn Thần càng thêm mỉa mai. Khi đó, người vội chạy ra cửa đi tìm gặp tên Lý Kiến kia nên người đâu có để ý xem mình ký vào giấy tờ gì. Nhưng mà đằng nào cũng thế thôi, không có mớ giấy lộn đó, ta sớm muộn gì cũng chiếm được khách sạn này.

Trải qua thời gian dài, Tuấn Thần nhần nhục ở lại làm công cho Trình gia. Hao tâm tổn trí, bày mưu tính kế vì mong muốn có một ngày tuyên bố với thiên hạ rằng khách sạn này không còn thuộc về người của Trình gia nữa,

Người..... Tên hỗn đản này! Tại sao người làm vậy? Liên Điền hung hăng.

Chẳng phải người thích nhất là đi thôn tính khách sạn này, khách sạn khác nhau? Kỳ thật, các người cố tình ép họ phải nhượng bán lại với giá rẻ, lấy thịt mà đè người. Người cũng không khác gì so với thằng cha của người cả.

Thế thì có liên quan gì tới người? Thương trường là thế, cá lớn nuốt cá bé là chuyện bình thường, có trách thì tự trách họ không đủ thực lực.

Nhưng Liên Hương được như ngày hôm nay là nhờ một phần tâm huyết không nhỏ của cha ta trong đó.

Tâm huyết của cha người?

Người còn nhớ cái tên Anh Hoa không.....

Anh Hoa? Liên Điền nhớ tới chuyện mười năm trước, khi đó cha y có mua một cái khách sạn nho nhỏ có tên là Anh Hoa, lúc đó, nó đang làm ăn thua lỗ, đứng trên bờ vực phá sản, lại còn nợ Trình gia một khoản nợ rất lớn. Ông chủ của khách sạn này rất ngoan cố, không chịu bán lại khách sạn cho Trình gia, cũng không chịu tuyên bố phá sản để phát mãi tài sản trả công nợ. Cha của Liên Điền không còn cách nào khác đành phải đệ đơn lên tòa án. Tòa tuyên bố Anh Hoa phá sản, sau đó phát mãi tài sản, Trình gia nhờ thế mà mua được khách sạn kia.

Tất cả đều đúng theo trình tự của pháp luật, trong chuyện làm ăn không thể có tình cảm được, nếu như vậy, sớm muộn gì cũng bị người ta giựt nợ hết sạch.

Tuấn Thần nằm gai nếm mật, trà trộn trong Trình gia lâu như vậy, mục đích chỉ để báo thù thôi sao?

Người đúng là đồ tiểu nhân dụng dạ hẹp hòi. Có giỏi, sao không đi tự mình gây dựng lại gia sản đi? Liên Điền cực độ khinh bỉ những chuyện lừa gạt mất nhân cách như vậy. Thật uổng công Liên Điền coi trọng hắn, còn xem trọng hắn như huynh trưởng mà kính trọng, ngưỡng mộ.

..... Ta chỉ muốn các người ném thử cảm giác lên voi xuống chó một lần xem như thế nào. Sau một hồi trầm mặc, Tuấn Thần u oán nói.

Khốn nạn!

Từ đây trở đi, ta nghĩ sẽ không còn ai chạy tới mà bỏ dỡ người đâu. Đám tình nhân hám tiền của người cũng không thèm liếc mắt nhìn người một cái. Tuấn Thần cười nói, Còn cha mẹ người, ta nghĩ họ sẽ không chịu nổi cú sốc mất đi cơ nghiệp của cả dòng họ đâu.....

Ta sẽ không để yên như vậy. Hai mươi tám năm sống trên đời, lần đầu tiên Liên Điền tức giận đến thế này, y không muốn nhìn thấy gia nghiệp của tổ tông bị hủy trong tay mình.

Được, ta sẽ chờ. Tuấn Thần không muốn nhiều lời thêm nữa. Người hãy cố gắng mà nhìn tấm biển kia một chút đi, sáng mai, ta sẽ cho người tháo nó xuống.

Chết tiệt! Liên Điền như ngã vào hầm băng, cả người lạnh giá. Tuy không có hứng thú với công việc kinh doanh này, nhưng dù sao y không thể để nó bị hủy dễ dàng như thế. Lại càng không thể bại dưới tay con rắn độc kia được.

19. Chương 19

Cho dù Liên Điền có lêu lổng, có đẩy hết công việc cho Tuấn Thần, nhưng những chuyện quan trọng của khách sạn, y luôn cố gắng giải quyết thật tốt.

Ngay cả lần trước, Liên Điền cũng tự mình đi Tokyo ký kết hợp đồng với khu du lịch chẳng mấy tên tuổi kia.

Liên Điền tự trách mình vô dụng. Sao mình lại ngu như thế, không hề cảnh giác một chút, chưa gì đã tin tưởng hoàn toàn vào một người hoàn toàn xa lạ.

Về đến nhà, cho dù mấy tờ báo lá cải đã thi nhau đưa tin về chuyện Liên Hương bị người ta thôn tính nhưng cha mẹ Liên Điền không nói lời nào vì chính họ đã an bài Tuấn Thần ở bên cạnh y.

Cha của Liên Điền vốn bị bệnh máu trắng, phải ghép tủy mới có cơ hội sống sót. Trình gia đã tìm kiếm trong cả nước thậm chí là cả nước ngoài mà vẫn không tìm được người có tủy thích hợp. Bỗng dưng có một ngày, một người luật sư trẻ tuổi tài ba xuất hiện, không hề đòi hỏi gì cả, tự mình nguyện ý cho tủy cứu người.

Cha của Liên Điền vì muốn báo đáp nên đã sắp xếp hẳn vào làm việc cho Trình gia, không những thập phần trọng dụng mà còn hết sức tin tưởng nên mới để hẳn phụ tá cho đứa con trai còn chăm chơi hơn chăm làm của mình.

Mọi người của Trình gia vốn nghĩ hẳn là ân nhân, thậm chí là thiên sứ do trời cao phái xuống. Đến hôm nay hẳn mới lộ rõ khuôn mặt quỷ dữ của mình, hẳn – không phải ai khác, chính là Vũ Tuấn Thần.

Đêm đó, dường như Tuấn Thần còn chưa thỏa mãn với những việc mình đã làm, hẳn đã gửi tới Trình gia một cuốn băng ghi hình.

Trên băng hình có hiển thị ngày tháng rõ ràng, đoạn băng này vừa mới được quay trong ngày hôm nay.

Nhìn thấy người xuất hiện trong đoạn băng, trên dưới Trình gia đều như bị sét đánh..... Người trong đó chính là Trình Liên An, người anh họ của Liên Điền đã chết vì tai nạn trên biển cách đây gần chục năm, chẳng lẽ hẳn còn sống?

Trình Liên An mặc áo sơ mi đơn giản, quần vải bình thường, khuôn mặt ảm đạm, đang ngồi ăn cơm trong một căn phòng nào đó.

Cả đoạn phim chỉ có một mình hẳn, thoạt nhìn là biết chắc hẳn đang mang bệnh trong người, cử động rất chậm chạp, ăn uống không được bao nhiêu.

Liên Điền rất đau lòng khi thấy anh họ mình phải sống trong cảnh thê lương này.

An ca ca..... Đó không phải An ca ca sao? Đáng giận! Chết tiệt! nước mắt Liên Điền trực rơi, không ngờ Tuấn Thần còn dám làm ra những chuyện vô nhân đạo thế này. Ta sẽ báo cảnh sát.

Nói xong rồi, Liên Điền nghĩ lại mới nhận ra đây chưa chắc là việc mà cảnh sát có thể nhúng tay vào, nếu Tuấn Thần dám công khai gửi đoạn băng ghi hình này tới, điều đó chứng tỏ hắn đã có chuẩn bị trước, không dễ gì mà nắm được gáy hắn.

Thằng khốn đó muốn giam ca ca tới khi nào? Ta muốn giết hắn! Liên Điền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chẳng lẽ trong suốt chín năm qua, Tuấn Thần luôn giam giữ Trình Liên An như vậy, đúng là đồ cầm thú mà.

Nhìn thấy vẻ mặt Liên An tịch mịch, cô đơn xuất hiện trước ống kính, hoàn toàn không biết mình bị ghi hình lên, tim của Liên Điền như bị dao cắt.

Liên Điền không dám tưởng tượng, ngoài giam giữ ra, tên khốn kia còn dám làm những chuyện gì với Liên An ca ca của mình.....

Tuấn Thần quả thật làm việc không lộ ra một sơ hở nào, toàn bộ khung cảnh được ghi hình đều được hắn chuẩn bị thật kỹ, người khác nhìn vào không thể tìm ra bất cứ manh mối gì, Liên Điền nhìn mãi mà cũng không đoán được nơi đó là nơi nào.

Trên bàn gỗ Liên An ngồi ăn cơm, có một cánh hoa màu hồng nhạt.

Liên Điền biết đó là loại hoa gì, y lại càng rõ ràng một chuyện, bây giờ đang là giữa hè, không thể có loại hoa này được, nó chỉ vào khoảng tháng tư hàng năm mà thôi.

Liên Điền quyết định lập tức khởi hành giải thoát cho Trình Liên An, người anh họ bị giam giữ như tù phạm suốt chín năm của mình.

Liên Điền không biết rằng khi tâm trạng của mình đang rối như tơ vò thì Lý Kiến cũng không khác y là mấy.

Lúc chuẩn bị đi ngủ Lý Kiến mới nghe được tin tức giết gân trên TV, sau đó, lập tức thay quần áo, chạy ra khỏi phòng trọ. Hắn biết, đây chính là lúc mà Liên Điền cần tới mình nhất. Bước tới cổng Trình gia, Lý Kiến phải lấy hết dũng khí mới dám gặp mặt một người, chính là nhạc phụ đại nhân tương lai của mình.

Hắn cúi đầu chào Trình phụ, nói rằng Trình gia đang lâm hoạn nạn, hắn là bằng hữu của Liên Điền, nếu có việc cần giúp đỡ, hắn nhất định dốc hết sức thực hiện tới cùng. Không ngờ, Trình phụ nhìn hắn một lúc, rồi mỉm cười gật đầu, vui vẻ nhận lấy tấm thịnh tình này của Lý Kiến.

Lúc này, Liên Điền đang dẫn theo bốn tay xã hội đen thường hay giúp việc cho mình tìm tới biệt thự Anh Hoa của Vũ Tuấn Thần, hy vọng lần này có thể bình yên mang ca ca Liên An trở về.

Bốn người kia mặc áo đen, trong người đều được trang bị súng hắc, họ hiểu được tầm quan trọng của hành động lần này.

Có lẽ Liên Điền có thể chấp nhận chuyện khách sạn lọt vào tay kẻ khác nhưng y tuyệt đối không thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn ca ca của mình bị đối xử thô bạo như vậy được.

Nghĩ tới những chuyện mà Liên An có thể phải chịu đựng trong suốt thời gian qua, cánh tay mảnh khảnh của Lý Kiến run lên từng đợt, ngực đau đến mức không thể thở nổi. Tuy chỉ là anh em họ nhưng Liên An luôn đối xử tốt với Liên Điền, nếu hắn còn sống, Liên Điền sẽ giao hết Liên Hương cho hắn, chẳng cần bận tâm tới mấy chuyện ân oán nhức đầu này làm gì.

Liên Điền tự trách, làm sao mà mình có thể lơ đãng đến vậy, ở chung với tên khốn nạn kia suốt mấy năm mà không hề phát hiện chuyện hắn đang cầm tù Liên An ca ca.

Mình thật đáng chết, kẻ thù ngay trước mặt mà không biết lại còn có ý định hí hửng cùng hắn vui vẻ một phen.

Liên Điền lần nữa tự hỏi chính mình, trong lòng phần nộ, cảm xúc hổ thẹn ngập tràn. Sau đó, y lại nghĩ tới Lý Kiến, rất muốn có hắn ở bên cạnh lúc này. Nhưng mà, nói gì đi nữa, hắn cũng chỉ là một tiểu tử chưa quá hai mươi tuổi, chỉ sợ những chuyện này ngoài tầm kiểm soát của hắn. Nếu hắn biết, chỉ thêm lo lắng mà thôi.

Tuy nói là yêu, nhưng Liên Điền vẫn có chút nghi ngờ, nói đúng hơn là lo lắng Lý Kiến sẽ chỉ vui đùa qua ngày với y như những người trước đây. Nếu vậy, không cần để hấn nhúng tay vào những chuyện như thế này. Ở với nhau được ngày nào thì hay ngày đó vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liên Điền bỗng trở nên âm trầm. Chiếc xe sáu chỗ uốn lượn một vòng nơi sườn núi khó đi, trên xe, không ai nói lời nào. Bốn tên bảo tiêu lần đầu tiên thấy Liên Điền hiện lên khí chất của một người đàn ông thực thụ, không hề sợ hãi, không hề trốn tránh trách nhiệm.

Hơn một giờ sau, bọn họ đi tới một ngôi biệt thự kiểu cổ, trước cổng có một cây hoa anh đào, tán cây lay động trước gió, che kín cả một vùng. Biệt thự này nằm trên một ngọn núi, cao cả ngàn mét so với mặt nước biển nên dù đang là giữa hạ, không khí nơi này vẫn mát dịu như giữa những ngày xuân.

Dưới sự bảo vệ của bốn tên bảo tiêu, Liên Điền thận trọng bước vào nhà, yêu cầu quản gia cho mình gặp Tuấn Thần.

Quản gia sợ hãi, gọi điện thoại. Sau đó, Liên Điền được đưa tới một tầng hầm bí mật trong tòa nhà. Không có ai đi cùng, bốn tên bảo tiêu phải chờ ở bên ngoài theo điều kiện mà Tuấn Thần đưa ra.

Đúng là một con rắn độc thích ẩn nấp ở những nơi âm u, ẩm ướt a..... nhìn thấy tầng hầm được thiết kế tinh xảo, Liên Điền khinh thường nhắc khéo miệng.

Liên Điền bước vào một căn phòng khá lớn, được chia làm hai ngăn, bài trí trong phòng khá hoàn thiện, giống chỗ để ở hơn là chỗ cầm tù người khác. Liên Điền nhận ra chiếc bàn giữa phòng, nó chính là chiếc bàn gỗ xuất hiện trong đoạn băng ghi hình.

Ở gian phía sau, hình như có hai người đang ngồi trò chuyện, hai cái bóng đổ dài lên tấm bình phong ngăn đằng trước. Một người chính là Tuấn Thần, người còn lại, không biết là ai, Liên Điền chỉ cảm thấy có cảm giác rất quen thuộc với người này.

Mời tiên sinh chờ ở đây một chút. Khuôn mặt của người dẫn Liên Điền tới đây lạnh băng, đúng là chủ nào tố nấy.

Ta không muốn chờ, ta không bao giờ chờ đợi ai cả. Liên Điền cự tuyệt một cách dứt khoát. Bảo thẳng khốn nạn kia ra gặp ta ngay lập tức!

Đây chính là lệnh của ông chủ, hấn muốn tiên sinh chờ ngoài này.

Ông chủ? Liên Điền trào phúng, Tuấn Thần đã từng khom lưng, nhặt giấy, xách dép cho Liên Điền rất nhiều lần. Y không thể tưởng tượng nổi bộ dáng của một kẻ hèn mọn như vậy khi làm ông chủ thì buồn cười tới cỡ nào.

Không bao lâu sau, một tiếng nói oang oang từ phía sau vọng tới bên tai Liên Điền.

Ta có thể nói cho mẹ ta biết hấn còn sống, cũng có thể cho hấn biết, suốt chín năm qua, năm nào mẹ ta cũng lặn lội từ dưới quê lên để tảo mộ cho hấn. Người nghĩ, suốt chín năm qua, người cứ giam giữ hấn là có được tình yêu của hấn sao, nếu như không có chuyện do người gây ra, hấn là giờ này họ đang hạnh phúc bên nhau rồi.

Làm vậy cũng chẳng thay đổi được gì.

Ít nhất cũng có thể giúp họ chấm dứt nỗi ám ảnh của tai nạn thảm khốc ngoài ý muốn trên biển năm đó.

Liên An biết rất rõ ta là người quan trọng như thế nào với hấn. Suốt cuộc đời này, hấn sẽ không thể lìa xa ta được.

Thật không? Nếu như hấn biết được chuyện người lừa gạt Liên Điền để chiếm lấy quyền sở hữu khách sạn. Người nghĩ hấn có thể tiếp tục tha thứ, tiếp tục chung sống với người sao?

Người không bao giờ hiểu được những tổn thương mà Trình gia đã gây ra cho ta..... Người cũng không có quyền phán xét việc làm của người khác. Lời nói của Tuấn Thần hùng hồn, đầy lý lẽ, hấn kiên quyết giữ vững lập trường của mình.

Làm như vậy, tất cả chúng ta đều không vui vẻ. Người có bao giờ nghĩ rằng những chuyện mình đã làm chỉ càng khiến bản thân và người mình yêu tổn thương nhiều hơn mà thôi không?

Giọng nói của người này có vẻ như đang cố gắng chứng tỏ mình là một người đàn ông thành thực, hiểu chuyện, Liên Điền đã đoán ra được hắn là ai, nhưng không thể nào, làm sao mà tiểu tử đó có thể xuất hiện ở đây vào lúc này. Hiện giờ, hắn phải ngủ chổng trên giường, thỏa mái mà ngáy khò khò mới đúng chứ, những chuyện ân oán của người lớn này, sao hắn lại can thiệp vào?

Liên Điền đứng ở ngoài cửa đợi chừng vài cửa, không thể kiềm nén ý muốn cứu người được nữa, y đi tới, đập đổ tấm bình phong, nhanh chóng xông vào túm lấy cổ áo Tuấn Thần, Liên Điền muốn trước tiên phải đánh hắn một trận cho hả dạ.

Nhưng Tuấn Thần lại to khỏe hơn Liên Điền rất nhiều, hắn nhanh chóng vặn ngược cổ tay của y. Người muốn làm gì? Đừng quên đây là nhà của ta. Tuấn Thần đẩy mạnh Liên Điền ra bên cạnh, lạnh lùng nói với y. Ta không cho phép người làm loạn ở nơi này.

Đồ tiểu nhân bỉ ổi, mau trả lại ca ca cho ta. Liên Điền tức giận tới độ sắp trào máu họng.

Ta thích hắn, ta sẽ không giao hắn cho bất cứ kẻ nào. Tuấn Thần nói ra lý do mà người ta khó có thể tin được.

Người có biết giam giữ người bất hợp pháp sẽ bị tội gì không? người thứ ba trong phòng lên tiếng. Tất cả những hành vi của người đều có dấu hiệu phạm tội hình sự, cảnh sát bắt đầu sờ gáy người rồi đấy!

Liên Điền kinh ngạc ngậy người khi quay lại đằng sau, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh, chững trạc của Âu Dương Lý Kiến.

Lý Kiến, tại sao người.....

Lý Kiến nâng Liên Điền đang ngã dưới mặt đất dậy, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt sắp rơi nơi khóe mi, an ủi nói. Thúc thúc, có ta ở đây, không phải sợ gì hết. Đôi mắt hắn tràn ngập ấm áp, chân thành. Liên Điền chỉ muốn lập tức nhào vào trong lòng hắn, muốn được hắn ôm thật chặt.

Rõ ràng mấy giờ trước Liên Điền còn cùng hắn đắm chìm trong hoan ái ngọt ngào, không nghĩ rằng hai người lại sớm gặp lại như vậy, còn gặp nhau trong hoàn cảnh hy hữu này.

Hắn có thể xuất hiện ở nơi này, Liên Điền vừa vui vẻ lại lo lắng, vui vì hắn quan tâm tới mình, muốn chia sẻ gánh nặng với mình. Còn lo là lo hắn trẻ người non dạ, không phải là đối thủ của con hồ ly giả hoạt Tuấn Thần.

Tuấn Thần đã có khả năng qua mặt toàn thể Trình gia, ẩn dấu thân phận của mình lâu như thế. Một thợ cắt tóc trẻ tuổi, mặt còn bung ra sữa như Lý Kiến không thể nào động chạm tới hắn được.

Đây chính là thư tố cáo, gửi tới tòa án mà Âu Dương Tình tiên sinh đã viết, người có muốn xem không..... Lý Kiến lấy ra một phong thư từ cái túi bộ âu phục màu đen của mình, đưa cho Tuấn Thần.

Lời cần nói ta đã nói cả rồi. Nếu biết điều thì mau trả lại khách sạn cùng với Trình Liên An cho chúng ta. Nếu không, chúng ta sẽ không khách sáo nữa đâu.

Hừ, một thằng nhóc như ngươi thì làm được gì? Tuấn Thần hừ lạnh. Sau khi Âu Dương Lý Kiến xuất hiện, hắn đã âm thầm điều tra và biết được Lý Kiến thật ra là con của Âu Dương Tình chứ không phải của Trình Liên An như mọi người vẫn tưởng. Hiện tại, Lý Kiến chỉ là một nhà tạo mẫu tóc bình thường, dù gần đây có được khách hàng đặc biệt là đại minh tinh Lý Diệu Minh thì cũng không thể nói là Lý Kiến là người có thể lực được.

Người xem xong, sẽ biết.

20. Chương 20

Tuấn thần mở thư ra, sau khi xem hết, sắc mặt ủ dột thấy rõ, không ngờ Âu Dương Lý Kiến lại dùng chiêu bài này. Cha của Âu Dương Lý Kiến chính là Âu Dương Tình. Bốn người bọn họ, gồm có Trình Liên An,

Âu Dương Tình, Vũ Tuấn Thần cùng với mẹ của Lý Kiến đều từng du học ở Mỹ, nhờ vậy mà quen biết nhau. Trong đó, Liên An và Âu Dương Tình đều có quan hệ tình cảm với mẹ của Lý Kiến. Âu Dương Tình vốn tốt nghiệp khoa luật Đại học Yale. Sau khi về nước, con đường thăng quan tiến chức rộng mở, hiện giờ đã là thẩm phán tòa án nhân dân thành phố Nam Dương, không những nắm rõ luật pháp mà thể lực trong ngành toàn án của Âu Dương Tình không hề nhỏ.

Từng làm luật sư, nên Tuấn Thần biết rất rõ vị trí của Âu Dương Tình trong lĩnh vực tư pháp.

Trong thư, Âu Dương Tình vừa dấm vừa xoa, kể rõ một ít tội trạng của Tuấn Thần như: giả danh người khác, làm ăn bất chính, tự tiện giam giữ người khác bất hợp pháp. Nếu truy cứu tới cùng, nhất định sẽ bị bóc lột chục năm chứ không giỡn.

Tuấn thần suy sụp nhắm hai mắt lại, đối với Tuấn Thần, hai chữ tòa án luôn gây ra cho hắn sự sợ hãi khác thường. Trước đây, cũng do phán quyết của tòa án mà gia đình hắn phải phá sản, tụt dốc không phanh. Tuấn Thần không bao giờ quên được chuyện đó vì nó đã thay đổi cuộc đời hắn tới một trăm tám mươi độ so với trước đó.

Mà ngay cả Lý Kiến cũng khiến Tuấn Thần phải nể phục. Cho dù hắn không phải là con của Liên An, nhưng không ngờ hắn lại có tinh thần lương thiện dũng cảm giống hệt như vậy.

Rồi còn mẹ của Lý Kiến nữa, người đàn bà đó, suốt chín năm ròng rã mà vẫn không quên được Liên An, năm nào cũng tới mà bái tế trước mộ.

Tuấn Thần cũng tự hỏi liệu người mà mình cầm tù suốt chín năm qua có thể nào quên được người đàn bà đó không? Hay vẫn tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ người xưa. Tuấn Thần chưa xác nhận ra rằng, cho dù mình có giam cầm một người lâu như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào khống chế được tâm tình của người đó.

Tuấn thần bịa đặt tin Liên An bị nạn trên biển mà chết hòng giữ mãi người đó ở bên cạnh mình, nhưng chính Lý Kiến đã giúp hắn nhận rõ hành động ngu xuẩn của mình, có những việc không phải mình cứ muốn là sẽ được.

Vũ tiên sinh, người mau đem cha dương trả lại cho ta. Lý Kiến lễ phép nói với Tuấn Thần, thậm chí lần đầu tiên gọi Liên An là cha dương. Không nên để hắn phải chịu đựng những chuyện này thêm nữa. Nếu người thực sự yêu hắn, hãy giúp hắn có được hạnh phúc. Cho dù hắn có lựa chọn như thế nào đi chăng nữa, người cũng nên toàn tâm toàn ý chúc phúc cho hắn.

Tuấn Thần chẳng nói lời nào, thần thờ một lúc rồi đi ra ngoài, tỏ ý đã bằng lòng với yêu cầu của Lý Kiến.

.....

Bây giờ đã là tận sáng ngày hôm sau, rốt cục, Liên Điền cũng có thể gặp lại Liên An ca ca của mình. Y ôm chặt lấy hắn mà khóc thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... không còn biết phải nói những gì nữa. Liên Điền cảm thấy tất cả những chuyện này xảy tới đều do lỗi lầm của mình mà ra. Y không những không bảo vệ được ca ca lại còn ăn chơi lêu lổng, để cho sản nghiệp bị người ta cướp mất.

Nhưng Liên An lại không nghĩ như vậy, không thể đổ hết lỗi lầm lên đầu Liên Điền được. Y vốn là người không thích chuyện kinh doanh, vì sự ra đi đột ngột của hắn nên Liên Điền mới phải gánh vác trách nhiệm này.

Liên An nhớ rõ, từ nhỏ Liên Điền đã nói cho mình biết y rất thích sau này mình sẽ trở thành một nghệ sĩ rong ruổi khắp nơi.

Liên an mỉm cười an ủi Ngốc ạ, những chuyện này không liên quan tới người, người không làm gì sai hết, là do ca ca đã liên lụy tới người.

Ồ..... yết hầu Liên Điền nghẹn ngào Do ta vô tâm nên mới để cho tên Tuấn Thần đó giam giữ người lâu như vậy.

Hắn nói hắn thích ta nên mới làm như vậy. Mà ta cũng không phải chịu đựng khổ cực gì. khuôn mặt tỉnh tề của Liên An lộ ra tâm trạng hồ hững. Những ngày tháng sống tại nơi này, tuy thời gian trôi qua thật lâu, nhưng cũng không hề buồn chán, giống như là đang tịnh tâm mà ngồi ngắm hoa anh đào mà thôi.

Hiện giờ, thứ mà Tuấn Thần cần nhất chính là một khoảng thời gian, ra sẽ chờ hấn.

Thích, thích mà làm như vậy được sao? Tuyên bố với người khác rằng người đã chết, lại còn đầy ải người tại nơi quái quỷ này.....

Liên Điền nói tới đây mới sực nhận ra mình là người hạnh phúc như thế nào. Cho dù bản thân phong lưu, quan hệ bừa bãi như vậy nhưng Lý Kiến chưa từng can thiệp. Chỉ là lần đó nhìn thấy mình chuẩn bị lên giường với người khác, giận quá cũng chỉ dám dẫn mình đi, không ngờ lại bị mình cho một cái tát.

Liên Điền nghĩ mà thấy mình thật quá đáng, hạnh phúc trong tầm tay mà không biết nắm giữ.

Liên An mỉm cười, vui vẻ đứng dưới tán cây anh đào nhà nhìn Liên Điền vừa khóc lại vừa cười. Hấn có thể đứng đây giờ này, chứng tỏ, Tuấn Thần đã vì hấn mà thay đổi một chút, hấn vẫn sẽ chờ, chờ cho đến mùa hoa anh đào nở.

Mỗi người đều có những cách riêng biệt để bày tỏ tình cảm với người mình yêu.

Có người thích thương tổn y.

Có người lại thích yêu đương trong thâm lặng, đợi chờ.

Còn có người lại vô cùng hạnh phúc khi chứng kiến một điều nhỏ nhoi như được nhìn thấy người mình yêu chẳng hạn.

Liên Điền từng nghĩ Lý Kiến chỉ là một thằng nhóc nhà quê, ngoại trừ cắt tóc ra thì chẳng biết làm gì cả.

Lần này, ở vào những thời khắc mấu chốt, Lý Kiến lại toát lên phẩm chất của một nam nhân trưởng thành thật sự, một người có thể khiến người khác yên tâm mà nương tựa cả đời.

.....

Cởi làm cái gì? Người mặc âu phục nhìn rất bảnh bao a..... Trong một gian phòng của khách sạn, Liên Điền cần nhân người thanh niên đang cởi bộ com lê trên người.

Ai, mặc vào thật khó chịu, chỉ có mấy ông già hết thời mới mặc chúng vào cho điệu bộ chứ gì? Âu Dương Lý Kiến khinh thường. Ta vừa trẻ, lại siêu cấp đẹp trai, không cần mặc những thứ này làm gì.

Âu Dương Lý Kiến đúng là một người anh tuấn, không cần ăn diện cũng đẹp rạng rỡ mà không chói lóa. Lý Kiến không chỉ bị vẻ nam tính của hấn chinh phục mà còn thích cả nét tự nhiên vốn có của hấn nữa.

Đêm nay, vào lúc Liên Điền không ngờ tới nhất, hấn đã vì Liên Điền mà lộ diện, giải quyết một chuyện vô cùng phức tạp, Liên Điền cảm thấy hấn là một người vô cùng hữu ích, hoàn toàn có thể tin cậy.

Cám ơn người đã giúp ta. Ta thật sự không nghĩ rằng cha người lại là thẩm phán trong ngành tòa án.

Hay nói đúng hơn là người vẫn cho rằng ta là do một kẻ lưu manh đầu đường xó chợ ở nông thôn sinh ra?

Ta..... Liên Điền nghẹn lời, đúng là y có nghĩ như vậy. Nhưng cho dù cha Lý Kiến có là ai đi chăng nữa, Liên Điền vẫn muốn cảm ơn ông ta, cảm ơn ông vì đã sinh một Lý Kiến tuấn tú, một Lý Kiến là người yêu hoàn hảo mà y rất đổi yêu thương.

Ta chưa từng để ý tới xuất thân của người. Ta chỉ muốn thật lòng cảm ơn người mà thôi.

Lý Kiến nghe xong không nói gì mỉm cười, nếu hấn không đến, Liên Điền nhất định sẽ không mở miệng gọi hấn đến, Lý Kiến biết rất rõ cá tính của người này. Lý Kiến cũng biết tuy Liên Điền thích mình nhưng y không hề muốn y lại vào hấn, không chỉ vì hấn nhỏ tuổi hơn mà còn vì lo cho hấn gặp chuyện phiền phức.

Lần sau, nếu có chuyện gì xảy ra, không được giấu ta nữa, nghe không.....

Ta rất muốn, nhưng nghĩ lại, làm vậy chỉ khiến người thêm lo lắng.

Cho dù không giúp được gì, người cũng nên nói cho ta biết.

Ta.....

Ta không phải một người đàn ông thành đạt, cũng không xuất thân trong gia đình có thế lực như người. Nhưng khi yêu, ta quyết tâm đem hết sức mình mang lại hạnh phúc cho người mình yêu. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Lý Kiến chưa từng muốn đi tìm gặp cha ruột của mình, hắn luôn tự lực cánh sinh, tự do tự tại. Nhưng chuyện của Liên Điền lần này, hắn không thể không vì y mà đi nhờ vả cha để mình được. Có lẽ làm vậy, chỉ là dựa hơi người khác, chẳng về vang gì, nhưng chỉ cần làm cho người kia mỉm cười, thế là tốt rồi, hắn tình nguyện làm như vậy.

Ngoài cửa sổ, một cánh hoa trắng muốt bay vào trong vòng, rơi nhẹ trên vai Lý Kiến.

Liên Điền nhẹ nhàng lại gần, đưa tay đỡ lấy.

Đôi mắt cuồng nhiệt của Lý Kiến không rời khỏi hai gò má ửng hồng của người yêu.

Cám ơn người. Ta thật sự rất mãn nguyện. Liên Điền nói, dừng một chút, dùng giọng nói dịu ngọt tới tận cùng, ghé sát vào tai Lý Kiến. Ta yêu người. Từ nay về sau chỉ yêu một mình người thôi.

Vậy thì mơ ước lớn nhất cuộc đời ta đã thành sự thật. Lý Kiến nghe xong, xúc động đem đôi môi duyên dáng của mình chạm nhẹ vào hai gò má nam nhân.

Cảm giác mặc âu phục đúng là khó chịu thật.

Giờ phút này, Lý Kiến thích ngây người. Cuối cùng, cả thể xác lẫn tâm hồn của người này đã thuộc về hắn, hắn đã có được thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình.....

Ấu Dương Lý Kiến tự nhủ với lòng, sẽ cố gắng yêu người này say đắm. Đợi chờ mòn mỏi suốt mười năm trời đã được đền đáp xứng đáng, ôm mỹ nhân trong tay, Lý Kiến cười rạng rỡ như mặt trời giữa ngày xuân tuyệt vời./

21. Chương 21

Ấu Dương Lý Kiến, tên đúng với người, trẻ tuổi tài ba, mới chưa tới hai mươi tuổi đã là một nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng. Trong đầu luôn chứa đựng nhiều ý tưởng mới lạ, từ năm mười sáu tuổi đã bước chân vào trong nghề, hắn rất thích dùng kéo, rất thích dùng bàn tay mình làm đẹp hơn cho người khác.

Mới tháng trước, hắn được đại minh tinh Lý Diệu Minh đích thân chọn là nhà thiết kế độc quyền cho mình, con đường công danh của hắn bỗng chốc lên như diều gặp gió, tên tuổi nhờ đó lại càng được nhiều người biết đến, số chị em phụ nữ hâm mộ Lý Kiến tới nay đã có thể lập thành một câu lạc bộ không kém gì fan của ngôi sao ca nhạc.

Lúc ký kết hợp đồng với Lý Diệu Minh, Sở Thanh Trường quả thật không muốn để cho Lý Kiến rời khỏi Tinh Chi Hải chút nào.

Nhưng tay họ Lý trả giá rất cao, con bạc tuộc ham tiền này cuối cùng cũng “lưu luyến” để cho Lý Kiến tự mình bay cao, bay xa hơn nữa.

Nhìn thấy bóng dáng hắn đi khỏi, Sở Thanh Trường cảm động, nước mắt trực trào.

Trước đây, cứ mỗi lần Lý Kiến bị trừ lương là hắn lại cần năn, còn dọa sẽ bỏ đi ra ngoài, không thêm ở lại Tinh Chi Hải nữa.

Sở Thanh Trường chỉ cười, nói. Ai nha, người có giỏi thì cứ đi a, nhưng không có tìm được nơi nào đối đãi với người tốt như Tinh Chi Hải đâu a~

Mỗi lần như vậy, chỉ là đùa vui mà thôi, Lý Kiến chưa từng bỏ việc quá một tuần.

Sở Thanh Trường nghĩ Lý Kiến sẽ không bao giờ rời bỏ tiệm cắt tóc cao cấp này vì y đã cho hắn hoàn toàn tự do. Trừ việc ép buộc hắn phải tiếp nhiều khách thêm một chút thì mọi chuyện khác trong tiệm, y đều giao cho Lý Kiến chủ trì hết thảy.

Được ủng hộ, được tự do thể hiện mình như vậy nên Lý Kiến mới nhanh chóng thay đổi từ một kẻ chân ướt chân ráo vào nghề thành một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp được nhiều người biết đến.

Giờ phút này, hẳn thật sự phải mông bỏ đi, không phải bỏ qua tiệm khác mà đi làm tóc cho một đại minh tinh.

Sở dù muốn nhưng cũng không thể giữ chân hẳn ở đây mãi được.

Sở Thanh Trường hiểu, con đường mà Lý Kiến phải đi còn rất dài, bản thân mình không nên cản trở hẳn làm chi. Nếu hẳn có miễn cưỡng ở lại thì hai bên cũng không vui vẻ gì.

Khi được người khác hỏi có mơ ước gì hay không, Âu Dương Lý Kiến như phản xạ mà trả lời là không. Hẳn nghĩ mộng chẳng qua chỉ là suy nghĩ trong lúc ngủ, tỉnh rồi sẽ không còn nữa. Nhưng thật ra, ai mà chẳng có ước mơ riêng cho mình, tệ nhất thì cũng phải là mong muốn.

Ai, mấy tên đại minh tinh này đều rất khó chiều..... Sở Thanh Trường đang đứng ở phòng lớn, nhìn Lý Kiến thu dọn đồ đạc, ra về nhàn nhã, nói, Đã làm việc cho họ, lúc nào cũng phải nhìn mặt họ mà đoán ý. Nói không chừng làm không tốt còn bị bọn họ ngược đãi, hành hạ. Dù sao, không thể nào bằng được Tinh Chi Hải của ta, người là người thợ đứng đầu nơi này, muốn gì được nấy, thật là vinh quang a.

Thật là nan giải, rồi đây vị trí số 2 trong tiệm sẽ trống, một người điêu luyện như Lý Kiến không thể nói tìm là tìm được.

Lý Kiến nghe xong lời nói mỉa mai của con bạch tuộc này, ánh mắt trào phúng mà cười. Cái gì mà đứng đầu, người thích ta nhường cho người đó?!

Thiết ~ thật là một con người thực dụng, sao người không nghĩ lại coi, lúc trước là ai đưa người lên thành phố, ai dạy người cắt tóc? Sở Thanh Trường hồi tưởng. Còn lúc người thất tình nữa, ai đã lôi người về nhà, ai đã giúp người lấy lại tinh thần a?

Sao người cứ như là đang dạy dỗ một đứa con bất hiếu vậy?

Đúng vậy, lại thêm một đứa nữa rời khỏi ta, tâm tình này ai hiểu đây..... Sở Thanh Trường nhớ rõ ngày đó, khi Gia Tĩnh rời đi, y cũng luyến tiếc như thế này.

Lý Kiến thật tình cũng không muốn rời khỏi Tinh Chi Hải mà đi làm việc cho đại minh tinh, hẳn biết nếu làm vậy hẳn sẽ phải chịu nhiều áp lực lẫn ràng buộc, không thể tự nhiên mà làm một nhà tạo mẫu ung dung, tùy hứng được.

Nhưng nói thế nào đi nữa, hẳn cũng cần phải nâng cao trình độ tay nghề của mình mới mong có thể tiến bộ được, trải qua gian khổ mới có thể trưởng thành, là một người đàn ông chân chính. Tự do dù thích nhưng không thể dùng nó mà chứng minh năng lực của mình được.

Không cần buồn bã làm gì, ta đi là để nâng cao trình độ, và cũng muốn kiếm thêm chút tiền nuôi người yêu, thông thể cứ ngồi đây mà nhận lương tháng mãi như thế. Lý Kiến an ủi.

Nếu vậy ta có thể tăng lương cho người.

Người có thể trả cho ta bốn trăm vạn một tháng không?

Ai nha, nhiều như vậy a.....

Ha ha, đây chỉ là sức mạnh của tình yêu mà thôi.

Lý Kiến mỉm cười, thu thập đồ đạc của mình, rời khỏi nơi đã chấp cánh cho giấc mơ tình ái và nhân sinh ngọt ngào của mình. Nơi này tên là Tinh Chi Hải, ý nghĩa là nếu như cố gắng, một ngày nào đó có thể như hào quang của mặt trời rực rỡ soi rọi dưới đáy biển khơi.

Lý Kiến từng nghĩ mình sẽ không thể có được ngày đó, hẳn vẫn hài lòng với cuộc sống không vui, không buồn của mình, không nghĩ tới một ngày chim sẻ cũng hóa thành phượng hoàng, cuộc sống của Âu Dương Lý Kiến hẳn đã thực sự đổi thay – vì một người.

Chiếc vòng hoa sen trên cổ Lý Kiến, phát ra ánh sáng đẹp đẽ dưới ánh mặt trời.

Tuy rằng thực luyện tiếc, nhưng vẫn phải đi, Lý Kiến an ủi, lúc rảnh rỗi, vẫn có thể tới đây uống trà, cùng mọi người ôn lại chuyện xưa.

Một người đàn ông dũng cảm phải không được chùn bước, không đứng mãi ở một chỗ. Cho dù lưu luyến vẫn phải dẹp qua để luôn hướng về phía trước, không cần biết tương lai sẽ ra sao, chỉ cần bản thân luôn nỗ lực, cố gắng – ta luôn có quyền tự hào về những gì mình đã làm.

Xách thùng dụng cụ bước ra cửa, khoe miệng mọng đỏ của Lý Kiến cong lên, mỉm cười, hài lòng tự nhủ với bản thân mình.

.....

Sáu tháng sau, cả nước xôn xao vì một nhà tạo mẫu tóc mới nổi có tên là Âu Dương Lý Kiến. Vô số ngôi sao ca nhạc, minh tinh điện ảnh đều cố gắng giành nhau để có được chữ ký của người này vào hợp đồng làm việc riêng cho mình.

Âu Dương Lý Kiến hiện giờ như con bướm trở mình từ trong kén, sự nghiệp tiến bộ không ngừng, thỏa chí mà đi thực hiện giấc mộng làm đẹp cho đời của mình.

Hắn đã trở thành một hiện tượng của làng giải trí trong nước khi mới hai mươi tuổi đầu.

Hắn là người đầu tiên không xuất thân từ điện ảnh, truyền hình hay ca nhạc mà lại nổi tiếng tới như vậy, nhiều người hâm mộ hắn tới phát cuồng; nào thì mở cả trang web, lập cả nhóm cổ động, Âu Dương Lý Kiến có mặt ở đâu là bọn họ theo sau ở đó..

Mà mấy ngày nay, người ta lại càng tò mò nhiều hơn về Âu Dương Lý Kiến khi cánh phóng viên phát hiện hắn là người tình của công tử phong lưu Trình Liên Điền tập đoàn khách sạn Liên Hương.

Hai người đàn ông ở cùng một chỗ, những chuyện liên quan trong đó thật là ly kỳ.

Rất nhiều kẻ đều muốn biết được tin tức về mối quan hệ của hai người này.

22. Chương 22

Một chiếc áo sơ mi đẹp đẽ, không bó sát người nhưng có thể tôn thêm những đường cong quyến rũ trên cơ thể. Một chiếc quần jean đúng chất liệu tuyệt vời.

Tóc ngắn, nhuộm màu nâu hạt dẻ thật ưa mắt.

Mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ con người này kết hợp với phục trang trên thân thể càng khiến y thêm nổi bật, quyến rũ khó mà chối từ.

Liên Điền đang đứng trước gương trong phòng trọ của Lý Kiến; y muốn sửa soạn ra ngoài một chút. Hôm nay, tiểu tử kia phải làm cả buổi tối, phải tới khuya mới về, nhân cơ hội này, Liên Điền muốn ra đi hóng gió một phen. Chưa kịp bước ra cửa đã nghe thấy tiếng bước chân từ hành lang vọng lại.

Oa ô, sao hắn trở lại sớm thế? Không phải tối nay hắn sẽ làm thêm sao?

Trời ạ, chẳng lẽ một tuần có bảy ngày, ngày nào cũng phải kè kè bên nhau như hình với bóng?

Như vậy thì thật bất công, chiếm hữu người ta một cách quá đáng.

Liên Điền hậm hực ở trong lòng.

Đây chính là nơi ở mới của Lý Kiến và Liên Điền. Nằm trong vùng đô thị mới rất đẹp và lãng mạn của Nam Dương, tiền thuê hàng tháng ít nhất cũng phải mười vạn.

Từ sau khi Lý Kiến lên hàng sao trong giới giải trí, tiền bạc đã không còn là vấn đề khiến hắn phải bận tâm nữa.

Hắn hoàn toàn có năng lực thuê một ngôi biệt thự, mua hẳn một chiếc xe nhập khẩu nguyên chiếc.

Ăn mặc đẹp đẽ như vậy, định đi làm a? Lý Kiến may mắn trở về đúng lúc, kịp thời bắt được quả tang con mèo hư này đang tính ra ngoài ăn vụng.

Ân..... Liên Điền bắt đầu lúng túng, không nghĩ rằng tên kia lại về đúng lúc gay cấn thế này, ném lao rồi thì phải theo lao thôi. Ta đi ra ngoài tìm việc nha. Nhưng thực ra, từ sau khi Liên An trở lại, hắn đã đảm nhận vị trí chủ quản tại Liên Hương.

Liên Điền đã thực hiện được ước mơ từ nhỏ của mình, làm một người vô công rồi nghề, thích gì làm nấy.

Trong nửa năm qua, Liên Điền luôn chung nhà với Lý Kiến. Trong dĩ vãng, y từng nói sẽ lo lắng cho hắn nhưng thực tế thì luôn ngược lại, Lý Kiến lúc nào cũng phải bận tâm chăm sóc cho Liên Điền từng ly từng tỹ.

Ai, ta muốn đi ra ngoài tìm việc mà làm, chứ nhận tiền của người hoài như vậy, thật ngại quá. Liên Điền vốn có rất nhiều tài sản giá trị được thừa kế từ Trình gia, dù không đi làm vẫn có thể ăn sung mặc sướng cả đời.

Vậy người muốn kiếm việc gì? Lý Kiến ra vẻ tin tưởng Liên Điền. Việc gì mà làm vào buổi tối, lại còn phải chường diện thế này?

Liên Điền hiểu ngay Lý Kiến muốn ám chỉ điều gì, hắn đang so sánh mình với trai bao, trai gọi A.....

Nếu người muốn làm việc, ta sẽ thuê người, mỗi ngày chỉ cần hảo hảo hầu hạ tiểu đệ đệ của ta, khiến nó thật thoải mái là được rồi. Nói xong, Lý Kiến bước đi về phía Liên Điền, làm nũng, cọ tới cọ lui trên người y.

Ồi chào? Hàng mi thanh tú của Liên Điền nheo lại, không ngờ rằng tên tiểu tử này có tiền vào một cái đã học đòi ăn nói theo kiểu bầy bạ của đám nhà giàu mới nổi.

Người đã nói hôm nay không làm. Biết thừa chuyện gì sẽ xảy ra sắp tới, Liên Điền kinh hô, Tối hôm qua, chỗ đó của ta sắp bị người làm cho nát bậy.

Vậy đêm nay ta sẽ không sáp nhập là được chứ gì. Lý Kiến dùng lời nói dễ nghe mà quyến rũ nam nhân này. Nếu mỗi ngày không được ôm Liên Điền, không được làm tình với y, Lý Kiến cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó, cảm giác thật trống trải. Hơn nữa, Liên Điền vốn là kẻ đa tình, nhân cư vi bất thiện, nhất định y sẽ làm ra những chuyện không thể chấp nhận được. Vì thế, Lý Kiến phải nghĩ ra cách nào đó khiến người này không thể xa rời hắn nửa bước, thậm chí không thể dù chỉ là trong ý nghĩ.

Người nói không sáp nhập..... Liên Điền muốn nói nếu vậy thì sẽ không đạt tới khoái cảm tột đỉnh được.

Thật sự không sáp nhập mà. Lý Kiến lại nói. Chỉ là liếm một chút, sờ một chút cùng hôn một chút.....

A, như vậy làm sao có thể không.....

Lý Kiến đẩy ngã Liên Điền lên chiếc giường to lớn, trắng muốt bên cạnh, ghé sát vào lỗ tai y thì thầm. Người tưởng rằng ta không biết người muốn ra ngoài làm gì sao?

Thì đi tìm việc nha.....

Việc của người là đi quyến rũ đang ông hả?

Ta.....

Ai, vậy là do ta chưa khiến người thỏa mãn rồi, về sau, nhất định ta sẽ cố gắng giúp cho cái miệng nhỏ đói khát của người no nê thì thôi.

Cố...Cố gắng?

Dù trở thành người nổi tiếng, thành đạt nhưng Lý Kiến không hề kiêu ngạo. Cho dù bận rộn tới đâu, vẫn trở về đúng giờ giấc mà bầu bạn với Liên Điền, hắn còn rộng lượng cho phép y thỉnh thoảng đi gặp gỡ bạn bè một chút. Còn về phương diện giường chiếu thì khỏi nói, không riêng gì mỗi tối mà chỉ cần có cơ hội, nhất định Liên Điền sẽ bị hắn “hành” tới mức phải rên ai ái mà cầu xin. Không cần, không cần, dâm dăng quá, thích đến chết mất..... .

Đúng, cố gắng nhiều hơn một chút. Khiến Tiểu Điền Điền của ta không thể hưng phấn nổi nữa!

Người muốn?.....

Một đêm bảy lần.

Bảy lần?! (Tiểu Nam: bảy lần? *trợn mắt* Ò e ò e ò e, tránh đường cho xe cấp cứu, Tiểu Nam đã bị ngắt khi đang làm nhiệm vụ!)

Ta muốn nụ hoa kiều diễm của Liên Điền liên tục nở rộ cho ta ngắm.

Nó sắp bị người làm cho héo mất tiêu rồi, còn nở cái gì nữa..... Liên Điền khẩu thị tâm phi nói, nhưng dù vậy cũng không ngăn được hành động của người kia. Chỉ một phút sau, quần lót cùng với quần bò bó sát cơ thể đã bị lột ra sạch sẽ. Đôi mông trắng nõn hừng phấn mà tách ra, phía bên trong của nụ hoa màu hồng nhanh chóng cảm nhận được một cái lưỡi linh hoạt, ẩm áp, chơi đùa.

Ai... haiz..... Liên Điền liên nhiệt tình tạo ra hình ảnh dâm lãng đáp lại, cặp mông còn nảy lên mà kích thích người bên dưới.

Liếm trong chốc lát, Lý Kiến kéo khóa quần xuống, để thứ vũ khí có sức sát thương kinh khủng của hắn thông lòng ra bên ngoài.

Đang mơ màng trong hoan lạc, Liên Điền vẫn có thể cảm nhận sức nóng của khẩu đại bác đang lên nòng kia, y lập tức túm lấy cà vạt của Lý Kiến. Hồn đản! Không phải nói không sắp nhập sao?!

Nhưng..... nhưng hoa nở rồi thì phải có người thưởng thức, bằng không thật lãng phí a. Lý Kiến bắt đầu chơi xấu.

Người? A..... Liên Điền một bên mắng, một bên vẫn tiếp tục phát ra những tiếng kêu kích tình, bởi vì y cảm thấy khoái cảm, khoái cảm không gì có thể so sánh được mà chỉ có Âu Dương Lý Kiến mới có thể cho mình. a..... A..... Nơi đó.....

Những ngón tay lần lượt chạy vào nụ hoa nộn thịt, không biết tên tiểu tử này cất lọ dầu bôi trơn này ở chỗ nào mà lấy ra nhanh thế, không lẽ lúc nào cũng bỏ trong quần bò?

Ai, còn nói không muốn, cái miệng dưới này thành thật hơn cái miệng trên a. Lý Kiến cười dâm tà, quay người ra đằng trước, mút thứ nam tính của Liên Điền như đang nhấp nhấp một cây kẹo mút ngọt lịm.

Liên Điền sắp chết mất, chắc y sẽ là người đầu tiên trên thế giới này chết vì sung sướng.

Không biết vì sao mà bất cứ việc gì tên tiểu tử này làm cũng có thể khiến Lý Kiến rất hài lòng. Từ lúc chung sống một nhà, không những hắn thường xuyên nấu nướng những món ngon chưa từng thấy mà ngay cả quần áo hàng ngày của Liên Điền cũng do hắn chọn mua hay đặt may lấy.

Khi ra ngoài dạo phố, Lý Kiến có thể lái chiếc xe thể thao của Liên Điền như một tay đua chuyên nghiệp.

Khi cùng Liên Điền tham gia vào đêm nhạc thính phòng, hắn bất ngờ mà đưa ra những nhận xét tinh tế rằng người chơi đàn vi-ô-lông chỉ là một nhạc sĩ thiếu tự tin, người đánh đàn dương cầm lại không hề tập trung vào bản nhạc của mình... khiến Liên Điền há hốc cả miệng.

Nhất là những khi Lý Kiến mặc áo bành tô màu đen, cài nơ trên cổ như một người tôn quý, tay giơ cao chén rượu sâm panh nói những lời tao nhã thì không ai có thể nghĩ rằng hắn chỉ là một anh nhà quê bình thường.

Liên Điền bất ngờ hết lần này tới lần khác. Y không bao giờ có thể tưởng tượng rằng Lý Kiến lại là một người hoàn mỹ, khéo léo như vậy. Ngoại trừ những lúc chỉ có hai người, hắn thường xuyên nói cười rồi cả khóc lóc như một đứa trẻ ra thì bình thường, Liên Điền nhận thấy hắn còn trưởng thành, thuần thực hơn cả bản thân mình.

Bây giờ, Liên Điền nên vì ta mà phóng dăng một chút a. sau khi hoàn tất bản nhạc dạo đầu, Lý Kiến đem thứ tráng kiện của mình nhắm ngay u huyệt đang khát cầu bị nam nhân chà đạp.

a..... Lý Kiến, Lý Kiến Mau thao ta a..... nụ hoa hư không bỗng dưng bị một thứ nóng rần xuyên thấu, Liên Điền run rẩy thân thể, lộ ra xinh vẻ mặt diễm lệ, cuồng dã.

Tuyệt đối không cho phép Liên Điền lại đi tìm người khác. Lý Kiến tràn ngập tham muốn độc chiếm.

ô ô ô..... Liên Điền khóc lóc, xem ra sau này chỉ có thể an phận mà hưởng thụ khoái cảm bên dưới nam nhân trưởng thành sớm này. Đáng giận a, phải biết rằng trước khi Liên Điền gặp hắn thì y là người phong lưu tới mức nào a!

Chỉ được làm tình với ta, chỉ được nghĩ tới ta, chỉ được yêu ta. Lý Kiến đang đưa thất lưng rắn chắc, khối thịt dầy man giữa hai chân cuồng bạo mà lộng thật nhanh nụ hoa ấm, nóng của Liên Điền. Liên Điền xinh đẹp, Liên Điền mảnh mai, Liên Điền dịu dàng – tất cả đều phải thuộc sở hữu của Âu Dương Lý Kiến, chỉ của một mình hắn mà thôi.

A..... Ta đồng ý..... cảm nhận khoái hoạt theo từng nhịp va chạm mạnh mẽ, Liên Điền túm lấy áo sơ mi của Lý Kiến, cầu xin tha thứ. Liên Điền nhéo lồng ngực của hắn, vừa vặn tại nơi trái tim nóng bỏng kia, khẩn cầu nói. Người cũng phải hứa với ta, sau này có nổi tiếng hay thành công như thế nào chẳng nữa, vẫn phải là một con đại cầu trung thành với ta.

Tất nhiên rồi.

Lý Kiến, ta..... Yêu người, chỉ yêu một mình người.

Ta cũng chỉ yêu một mình Liên Điền, một mình Liên Điền mà thôi..... hơi thở gấp gáp, tình ái nhiệt liệt được thỏa mãn.

Đó chính là tâm trạng khi ta thực tâm yêu một ai đó, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ mất đi người đó.

Yêu một người không phải là chuyện xấu, cũng không cần phải biết người đó là ai, yêu chỉ đơn giản là yêu, thế thôi!/

23. Chương 23

Âu Dương Lý Kiến rất thích uống cà phê cho thêm thật nhiều đường. Hắn vốn là người thích ăn ngọt.

Vào một buổi sáng đẹp trời, Lý Kiến tình cờ phát hiện được phương pháp pha chế loại cà phê ngọt ngào nhất trên thế giới này.

Vàng trắn rộng thông minh, đôi mắt sáng lộ rõ vẻ hài lòng. Hương vị của Liên Điền chính là thứ hương vị ngọt ngào nhất. Lý Kiến nghĩ, nếu uống xong ly cà phê này, cho dù có phải vất vả làm tóc hóa trang cho đồng minh tình kia cả ngày cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Dùng “sữa” của Liên Điền để pha cà phê, nâng cao tinh thần làm việc chính là phát minh vĩ đại nhất trong cuộc đời Âu Dương Lý Kiến.

Chưa đủ ngọt, khuấy thêm một chút nữa. Lý Kiến nũng nịu ôm lấy “người vợ” đảm đang mặc tạp dề màu hồng.

Khuấy, khuấy cái đầu người ấy! Toàn thân Liên Điền ngoài chiếc tạp dề mỏng mảnh ở thất lưng ra thì không có thêm một mảnh vải nào khác. Đằng sau thì...

Thật không ngờ, mình lại có ngày làm ra chuyện dâm loạn này, không hiểu tại sao lại đồng ý với hắn, thật là mất mặt quá đi!

Nếu không, ta sẽ đem nụ hoa đang bị ta khi dễ ngâm luôn vào đó. Lý Kiến đem cây thịt lớn thô to của mình hoàn toàn sáp nhập vào hậu huyệt của Liên Điền. Hắn dùng một thứ âm thanh mê người, uy hiếp Không nói nhiều nữa, mau cẩn thận mà pha cho phu quân của người một tách cà phê thật ngon a.

ân ngô..... Không muốn, như vậy mà chưa đủ dâm dăng sao, ô..... Thứ đó của ta đã chảy vào ly cà phê hết rồi..... Còn phần thân đáng thương của Liên Điền đang phải ngâm mình trong tách cà phê phía trước.

Trong phòng bếp có một lọ hoa bách hợp trắng tinh, có hai nam nhân đang thở hổn hển cùng nhau làm chuyện vợ chồng bên cạnh bàn ăn. Để không lãng phí thời gian, hai người còn cùng nhau pha một ly cà phê sữa thật tuyệt vời cho khởi đầu của một ngày mới.

Bên trong tách, cà phê được khuấy không ngừng, thỉnh thoảng lượng sữa bên trong lại tăng thêm một ít, ai, cái muỗng này thật thần kỳ a. Khoan đã, cái này không phải muỗng mà là... là cái đó của Liên Điền a.

ô..... Như vậy cảm giác hảo phóng đảng..... Liên Điền cũng bị tra tấn đến xấu hổ muốn chết. Cũng may là nước ấm vừa phải nếu không thì sáng nay sẽ có thêm món xúc xích luộc.

Từ sau khi Lý Kiến nói rằng sẽ hảo hảo thỏa mãn Liên Điền thì cuộc sống hàng ngày của y đều trôi qua như vậy: ăn, ngủ, làm tình rồi lại ăn ngủ dưỡng sức để làm tình tiếp tục. Ấy vậy mà vẫn không “hầu hạ” nổi con sắc lang này, tính luôn sáng, trưa, chiều tối, mỗi ngày tiểu cục hoa của Liên Điền phải bị chà đạp ít nhất ba lần, hôm nào hấn hứng lên thì chờ đó, suốt đêm phải oằn mình mà chịu trận a!

Như lúc này đây, hai người đang ở trong bếp, mặt sau thì liên tục bị ma sát bởi thứ đáng sợ kia, Lý Kiến lại còn vắt kiệt sữa của Liên Điền để pha một ly cà phê thật ngon a!

a a, Phải đặc hơn nữa mới gọi là cà phê sữa, Liên Điền không ngoan a... hảo hảo mà chịu trừng phạt đi! Lý Kiến nắm lấy phân thân đang mềm nhũn của Liên Điền vì kiệt sức, sục thật mạnh.

Tay còn lại luồn vào hai đầu vú phía trong tạp dề Ta muốn chà xát hai tiểu châu châu của Liên Điền tới lúc chúng phát sáng thì thôi.

Người hõn..... Đản! Liên Điền muốn tức giận nhưng thân thể lại không nghe theo mà chủ động đóng đưa thất lưng, vui sướng mong chờ dừng đột va chạm mạnh mẽ của người phía trên.

Tên hõn đản này vui nhất là khi dễ một người đáng yêu như người. tay vẫn mân mê đầu vú, Lý Kiến cố tình nắc một cú thật mạnh, chạm tới nơi sâu nhất trong vách tường gắt gao quần lông tiểu đệ đệ của mình.

Liên Điền bị công kích bất ngờ, đôi môi mọng đỏ nở rộ yêu kiều ô..... Như vậy, thật thoải mái..... Thoải mái..... Ta muốn nữa..... Mau mau đâm kịch liệt vào, ân, Lý Kiến.....

Nơi riêng tư liên tiếp phát ra những âm thanh cọ xát dâm mãnh khiến hai má Liên Điền đỏ ửng, phân thân bên dưới liên tục chảy ra dâm dịch. Xem ra, sáng nay Lý Kiến lại có được một ly cà phê thật đúng ý mình để thưởng thức a!

Thúc thúc thật đáng yêu.....

A.....

Thúc thúc đáp ứng nguyện vọng của ta, ta chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này. Lý Kiến dịu dàng trong ánh nắng nhẹ buổi sáng, vuốt ve nam nhân phía dưới.

Nhưng cà phê của người..... Lúc này, cà phê trong cốc chỉ còn được một phần ba, phân thân của Liên Điền trương cứng lại cộng thêm lực va động kinh khủng của hai người khiến cà phê văng hết ra ngoài lúc nào không biết.

Không sao, còn có ngày mai. Lý Kiến chà xát vỗ về cây thịt ướt đẫm của Liên Điền, cười hì hì nói với y. Ai, sau này, mỗi buổi sáng ta đều muốn khuấy cà phê như vậy. Chỉ riêng việc Liên Điền đồng ý cùng mình chơi trò dâm loạn này đã khiến Lý Kiến phát cuồng rồi, chứ chưa nói tới tách cà phê độc nhất vô nhị kia.

Người muốn chết! Liên Điền đến giờ mới biết mình lại bị tên tiểu tử thối này đưa vào tròng.

Ta đã quyết định sẽ làm như vậy.

Ta nhất định làm thịt người.

Ai, ngày mai ta còn muốn ngâm thêm hoa huyết của Liên Điền hoặc hai tiểu núm phía trên cũng được.

Đừng có nằm mơ Ân a..... Nơi đó, ân, thật thoải mái..... thân thể bị trù sấp tới mức xụi lơ không nói nổi lời cự tuyệt.

Ai bảo người muốn ta chăm sóc cho người mà. Người thật là người phiền toái, chỗ cần chăm sóc của người nhiều vô số kể a, lại còn không biết bao nhiêu cho vừa.

Phiền toái cái con khỉ, là do bản chất biến thái của người thì có.

Nhưng ta chỉ biến thái với một mình Liên Điền mà thôi..... Hắc hắc

~Nắng sớm màu vàng chiếu thẳng lên mái ngói của ngôi nhà mới xây, chiếu sâu vào bồn tắm nơi có hai nam nhân đang tẩy rửa dấu vết hoan ái trên người, hóa ra, hai người họ, ngày nào cũng triển khai màn pha cà phê hấp dẫn này.

Ai, như vậy, từ nay trở đi, sẽ có người bị con đại cầu của mình mỗi ngày chà đạp tới sung sướng phát điên a!

Bởi vậy, có kẻ lại hí hửng hít hà ly cà phê sắc nồng bên cạnh. Hít sâu một hơi, thật sự thơm ngọt quá đi a

~PHIÊN NGOẠI HOÀN.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tam-thuan-chuc-ai>